

સૌરાષ્ટ્ર સાહિત્ય શ્રેણી ક્રમાંક ૨.

એશિયાનું કલંક.

યાને

કોરીયાની કથા.

આ બધા જુદાં જુદાં પુરાણા જંગલી જમા-
 નામાં નથી થયા પણ ૧૯૧૯નાં નવયુગમાં ! કોઈ
 છુપા, વિકાળ જંગલમાં નહિ, પણ જગતના ચોકમાં,
 સ્વતંત્રતાની સહાયે દોડતા પેલા અમેરિકાની આંખો
 સામે. કોઈ મનુષ્યાહારી, અજ્ઞાન, પશુવત ટોળાંને
 હાથે નહિ પણ વિદ્યાવિશારદ, કળાકુશલ, અને
 મુઘરેલો દુનિયાની અંદર ઉંચી ખુરશીએ
 બેસનાર યોદ્ધાઓને જાપાનને હાથે ! અમેરિકાનું
 સ્નેહી એ જાપાન ! ઇંગ્લાંડનું દિલોળાન દોસ્ત
 એ જાપાન !

Gandhi Heritage Portal

મુદ્રક અને પ્રકાશક
અમૃતલાલ દલપતભાઈ શેઠ.

સને ૧૯૨૩.
સંવત ૧૯૭૬.

મુદ્રણ સ્થાન,
સૌરાષ્ટ્ર મુદ્રણાલય.
૨૫ ગીબ રોડ.
રાણપુર-કાઠીયાવાડ.
બી. એસ. રેલ્વે.

Gandhi Heritage Portal

જોટાલાલ એન. દોશી.
બુકબંધકર અને ચરમાવાલા,
કે. આનંદ બીલડીમ, લાલબાજ,
પરેલ, મુંબઈ. નં. ૧૨

હિન્દમાં અને હિન્દની બહાર,

જેણે જેણે, જ્યાં જ્યાં,

૪૪૩

જલીમોને

લોહી દીવાં છે, પણ આત્મા નથી દીધો,

એવાં શસ્ત્રહીન નરનારીઓને

સમર્પણ.

Gandhi Heritage Portal

Gandhi Heritage Portal
Fundamental Works: અેશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: અેશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

પ્રકાશક તરફથી.

“ વીસ વીસ હજારને જેલ મોકલ્યા; કરોડની પૂર્તિ કરી; અખે વર્ષથી જાડાં ખડખડાં ખાદીનાં કપડાંથી ચલાવીએ છીએ; એ ખધું છતાં સ્વરાજ્ય ક્યાં છે? આમ ક્યાં સુધી તપાવવા - સતાવવા ધાર્યા છે? ” સ્વાધીનતા - સ્વતંત્રતાની ધગશ વિનાના, માત્ર પ્રવાહને વશ થઈ થોડાક પૈસા ફેંકી દેનારા કે ખાદી ધારનારા, આવેશના સમયમાં થોડું ઘણું સહન કર્યા પછી તુરત થાકી જનારા, આ ખે વર્ષમાં હિંદુસ્થાને ઘણું કરી નાખ્યું છે-છતાં કાંઈ નથી મળ્યું એમ માની હતાશ થઈ જનારા, વષો અને રૂપિયાના સરવાળા બાદબાકી કરી તે ઉપરથી ‘સ્વરાજ્ય’ના દાખલા મેળવવા બેસનારા અમારા ગુજરાતી અંધુઓને ચરણે આજે અમે અમારી પુસ્તકમાળાનું આ દ્વિતીય પુસ્તક — કોરીયાની કથા ધરીએ છીએ. જેને આંખ હોય તે વાંચે, જેને બુદ્ધિ હોય તે સમજે, જેને દિલ હોય તે ઉતારે એના શિક્ષાપાઠ સ્વાધીનતા દેવીનું અપ્પર કેટલું અગાધ છે, કેટકેટલા ભોગો એક દેશને પોતાની સ્વતંત્રતા સાચવવા, પોતાનું સ્વમાન

ટકાવવા, પોતાની ગુલામી ફેડવા, આપવા પડે છે તેનું એક સુંદર દ્રષ્ટાંત કોરીયા પુસ્તક પાડશે. વિલાસનું ઝેર, અને દેખાતી એ સગવડોની માયા આજે જે હિંદી જનતાને વિવશ બનાવી રહેલ છે તે જનતા જૂઓ કે, માત્ર સ્વમાનની ખાતર કેટલા કોરીઆનોએ પોતાના બંગલા વાડી વજીફા અને વૈભવનાં સાધનો છોડી, મંચૂરીઆની જીવલેણ ઠંડીની બરદાસ કરી, પોતાના ગુલામની કળી સમાં પુત્ર પુત્રીઓને સોના રૂપાના હીંડોળામાંથી ઉંચકી માત્ર સ્નેહભરી છાતીના એક આશ્રય નીચે, કેટલી હોંશપૂર્વક, મંચૂરીઆ તરફ સાથે લીધાં ! કોરીઆની કથા તે મહોન્મત્ત સત્તાધીશોના જૂદમની, અને સ્વાભિમાની પ્રજાના ઉન્નત ગૌરવની કથા છે. તે જાલીમોના અત્યાચારની અને નિર્દોષોની અહિંસાવૃત્તિની કથા છે. હિંદુસ્થાનના ઢીલા પોચા, ડગલે ડગલે ઠયુપચુ થતા, અમારા દેશબંધુઓને મન, આ કથા એ ગીતા બનો-પ્રતિ પ્રભાતનું સંભારણું બનો; તેમના જીવનનો, તેમના આત્મલોગોનો આદર્શ બનો.

સુધારાના ઝેરથી કોરીઆનો ન મોહાયા. હંગેરીઆનો પણ નહોતા મોહાયા. આયલેંડે પણ એનો ત્યાગજ કરેલો. આયલેંડે પોતાની સ્વતંત્ર સરકાર નિરાળી સ્થાપેલી. કોરીયાએ પણ સ્થાપી દીધી છે. હંગેરીએ વીચેના તરફ પીઠજ ફેરવેલી. આપણા ભારતવર્ષે પોતાનો માર્ગ નક્કી કરવા અર્થે આ બધી વાતો વિચારવાની રહી.

ભારતની સ્વાધીનતા અર્થે ચાલતા સાંપ્રત અહિંસાત્મક
યુદ્ધમાં સહાયરૂપ થવા, દેશદેશોની સ્વતંત્રતાના ઇતિહાસો
ભારતી પ્રજા સમક્ષ રજૂ કરવાના અમારા મનોરથનું આ પ્રથમ
પુષ્પ છે. આવતી નહીં અને ત્યાર પછેની અઢારમીએ
આયર્લેંડની કથા ધરવા ઇચ્છા રાખીએ છીએ. અમને આશા
છે કે અમારા આ પ્રયત્નને ગુજરાતી પ્રજા પસંદ કરશે.

કોરીયાને લગતું સાહિત્ય વાંચી જઈ તેમાંથી આ કથા
તારવી કાઢવાનું માન સૌરાષ્ટ્રના તંત્રીમંડળમાંના એક મારા
પ્રિય ભાઈશ્રી અવેરચંદ મેઘાણીને છે.

સૌરાષ્ટ્ર સાહિત્ય મંદિર
રાણપુર.
તા. ૧૮-૧-૧૯૨૩.

અમૃતલાલ દલપતભાઈ શેઠ.

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

લેખકનું નિવેદન.

એશિયાના સંતાનો યુરોપની પાસે પોતાના ભૂતકાળનું ભારે ગુમાન કરતાં આવ્યાં છે. એશિયાએ જગત આપાને પેગમ્બરો દીધા, ક્રિસ્તુદી સમર્પી, વિશ્વપ્રેમી સંસ્કૃતિની ભેટ ધરી. એ બધો ગર્વ મિથ્યા તો નહોતો. પશુબળના પગ તળે ચગદાતાં પડ્યાં પડ્યાં પણ આપણે આત્માનાં અબોલ શૌર્ય અનુભવતાં.

એ ગર્વ ઉપર આજ જાપાને ઉઠો ઘા કર્યો છે. એશિયા આજે કલંકિત બન્યું છે. શું મ્હોં લઈને આપણે યુરોપવાસીઓને ઠપકો દઈએ ?

જાપાનની તારીફ કરવામાં આપણે જરાયે સંયમ નથી દાખવ્યો. કવિવર ટાગોર સરખા પણ પ્રથમ તો જાપાન પર મુગ્ધ બનેલા. ઠેર ઠેર, હરેક વાતમાં, જાપાનને આદર્શ ગણીને આપણે એની પાછળ પાગલ બનેલા.

આજ પડદો ચીરાયો છે. જાપાને પ્રભુની સૃષ્ટિ ઉપર નર્કની જવાબાઓ છોડી દીધી છે. એના સરખી સ્વદેશ-ભાવના આપણને હરામ હોવી જોઈએ. જાપાનની રાક્ષસી પ્રગતિ આપણે માટે લાલ બત્તી બનવી ઘટે.

આ પુસ્તકની હકીકતો પૂરી પાડનારાં ત્રણ પુસ્તકો છે.
 (૧) Non-co-operatiou in other lands, by A.
 Fenner Brockway (૨) Story of Korea by
 joseph H. Longford, (૩) Case of Korea by
 Henry chaug.

છેલ્લા પુસ્તકનો હું સહુથી વધુ આભારી છું. ગ્રંથકર
 પોતે એક કોરીયાવાસી છે, છતાં એની વાતો ઉપર અવિશ્વાસ
 નજ આવી શકે; કારણ, પોતાની વાતોના સમર્થન અર્થે,
 આખું પુસ્તક, નિષ્પક્ષપાતી પરદેશીઓનાં, અને ખુદ જાપાની
 સરકારનાં લખાણોના ઉતારાથી જ એણે ભર્યું છે. એ બધા
 પુરાવા સજ્જડ છે. અતિશયોક્તિ અગર કડવાશના દોષ
 કર્યા વિના જ એ વિદ્વાન લેખક, મધુર ને સરલ ભાષામાં
 લખી ગયો છે. અંગ્રેજી જાણનારા પ્રત્યેકને આ અંગ્રેજી ગ્રંથ
 વાંચી જવાની મહારી ભલામણ છે. વાંચન વ્યર્થ નહિ જાય.

ચિત્રોને માટે પણ એજ ગ્રંથકરનો અત્રે ઉંડો આભાર
 માની લઉં છું. કોરીયાનાં કેટલાંએક વીર વીરાંગનાઓનાં દર્શન
 ગુજરાતને કરાવ્યા વિના તો પુસ્તકની સફળતા શી રીતે
 પૂરી થાય ?

તા. ૧૮-૧-૨૩

જવેરચંદ મેઘાણી.

૮

Gandhi Heritage Portal

એશિયાનું કલંક.

પ્રકરણ ૧ લું.

અમર રહો માતા કોરીયા !

કોરીયાની રાજધાની શીઉલ શહેરની એક નિશાળમાં એક દિવસ મેલાવડો મળ્યો હતો. જાપાની અડેખાંઓએ બાળકોને રાજ-ભક્તિનાં ભાષણો દીધાં. શિક્ષકોએ પોતાના મહેમાનોને ગળે કુલહાર પહેરાવ્યા. અધાં બાળકો સભા ખતમ થવાની આતુર હૃદયે રાહ જોતાં હતાં. એ શેની વાટ જોતાં હતાં ? મીઠાઈની ?

છેવટે એક તેર વરસનો કિશોર બાળક મોખરે આવ્યો, ને બહુજ વિનયભર્યું એક ભાષણ કર્યું. જાપાની અમલદારો ખુશ ખુશ થઈ જાય એવું રાજભક્તિથી તરબોળ એ ભાષણ.

૧

Gandhi Heritage Portal

હતું. ભાષણનો અંત આવતો હતો. બોલનાર બાળકે શરીર ટટાર કર્યું, એની છાતી ધસીને બહાર આવી, ને એની આંખોમાં કોઈ ઉંડા નિશ્ચયની કાંતિ ઝળકી રહી.

એ નિશ્ચય શાનો હતો ? મોતને ભેટવાનો. બાળક એવા શબ્દો ઉચ્ચારવા જતો હતો કે જે શબ્દોએ હજારોનાં માથા લીધાં હતાં. બાળકને આ વાતની ખબર હતી. એણે એ શબ્દો ઉચ્ચાર્યા. “ હવે થોડુંકજ બોલવા દેજો. તમારી પાસે અમે એકજ વસ્તુ માગી લઈએ. ”

આટલું કહેતાં, એનો હાથ છાતી ઉપર પડ્યો. એ સાથે તો ત્યાં બેઠેલા સેંકડો બાળકોના હાથ પોતપોતાની છાતીમાં પેઠા. જાપાનીઓ ઝમકયા ! બાળકોએ પોતાના ડગલાની અંદર, છાતી ઉપર શું સંતાડ્યું હશે ? પિસ્તોલો, બોમ્બો કે ન્હાની ન્હાની કાતિલ છુરીઓ ?

બોલનાર બાળકનો હાથ બહાર આવ્યો; એ હાથમાં માતૃભૂમિનો એક નાજૂક વાવટો ! એણે હાકલ કરી, “ અમારી મા અમને પાછી સોંપો ! અમર રહો માતા કોરીઆ. ”

ચારસો હાથ આકાશ તરફ ઉંચા થયા; ચારસો ન્હાના વાવટા હવામાં ઉડવા લાગ્યા. ચારસો કંઠની અંદરથી ધ્વનિ

ઉઠ્યો, “ અમર રહો મા, અમર રહો મા, અમર રહો, માતા કોરીયા. ”

ટપોટપ ગજવામાંથી સરકારી નિશાળોનાં સર્ટિફિકેટો ટુકડે ટુકડા થઈને જમીન ઉપર પડ્યાં. અને મીઠાઈ વહેંચવા આવેલા મહેમાનોને દિગ્મૂઠ હાલતમાં મૂકીને ચારસો શેષયુક્ત, ગર્વ-યુક્ત, લયમુક્ત ચહેરાઓ મંડપમાંથી એકતાલે કદમ મૂકતા બહાર નીકળ્યા. પ્રવાહમાં જેમ પ્રવાહ મળે તેમ બાળક બાળિકાઓનાં ટોળાં એકઠાં થયાં, ને માતા કોરીયાનો જયઘોષ કરવા લાગ્યાં.

આ કાંઈ તમારો નહોતો. કોરીયાનું પ્રત્યેક બાળક પણ જાણતું હતું કે જાપાની રાજ્ય, કોરીઆનો વાવટો ઉડાવનારનું માથું ઉડાવે છે; પછી તે માથું બાળકનું હો કે બાલિકાનું.

નાગી તલવારો લઈને સરકારી સોપાઈઓ એ બાળકોની સુંદર મેદિની ઉપર તૂટી પડ્યા. ચારસો બાલક બાલિકા પકડાયાં. ઘણાં એ ઘવાયાં. પાદરીઓની ઈસ્પીતાલોમાંથી પંદર રમણીઓ પિતા જીસસનાં ખ્યારાં શિશુઓની સહાયે દોડી. એ પણ પકડાણી. કુમારીકાઓએ કસી કસીને પોતાનાં અંગ

ઉપર ચોળીઓ ને ચઢીઓ શીવી લીધેલી, તે ચીરીને સીપા-
ઇઓએ બધીને નગ્ન કરી ભર બજારે ઉભી રાખી. માતા
કોરીઆનાં સંતાનોની આંખમાથી આ દેખાવે લોહી ટપકાવ્યાં.
છેડાયેલી જનતા તોફાન પર આવી. લોકો રાવ લઇને પોલીસના
વડા પાસે દોડ્યા. જાપાની અધિકારીએ જવાબ વાળ્યો કે
“ રમણીઓને નગ્ન કરવાનું જાપાની કાયદામાં મંજૂર છે. ”

આ જાપાન કોણ ? આપણી માતાની એશિયાઈ બહેન !
જેણે સૈકાઓ સુધી જુલમની સાંકળો ઉચકીને આખરે એક
દિવસ એ સાંકળોને તોડી નાખી; જેણે પોતાના શૌર્યથી, ને
કળાકૌશલ્યથી આખા યુરોપને તેમજ અમેરીકાને ચકિત કર્યું;
જેણે જગતમાં એશિયાની ઈજ્જત જાળવી.

આવું પ્રતાપી, ને સમૃદ્ધિશાળી, જાપાન કોરીયાને શા
માટે સંતાપે છે ? એ કરોડ નિર્દોષ ને શૂરવીર મનુષ્યોએ એનો
શો અપરાધ કર્યો છે ? દુનિયાના એક ખુણામાં પડ્યો પડ્યો
એ પ્રાચીન દ્વીપકલ્પ ચાર હજાર વરસો થયાં સ્વતંત્રતા
લોગવતો હતો, પોતાનો કીર્તિવંત ને નિષ્કલંક ઇતિહાસ
પોતાનાં બાલકોને ભણાવી રહ્યો હતો. એનાં સંતાનોને
ગાવાની કવિતા હતી, પોતાના સુંદર મનોભાવો પ્રગટ કરવા

એને શિલ્પકળા હતી. પોતાને આંગણે બેઠી બેઠી એ પ્રબલ પેગોડા બાંધીને બુદ્ધ દેવની બંદગી કરતી હતી. આવી નિરપરાધી શાંતિપ્રિય પ્રબલ એ જાપાનનું શું બગાડ્યું ?

સવાલનો જવાબ સવાલથી જ દઈએ. ઇજીપ્તે અને આયર્લેન્ડે ઇંગ્લાંડનું શું બગાડ્યું ? હંગેરીએ આસ્ટ્રીઆનું શું બગાડ્યું ? કોંગોવાસીઓએ બેલજીઅમનું શું બગાડ્યું ? અને ભારતવર્ષે બ્રીટાનીઆનો શો અપરાધ કર્યો ?

કોરીયાનો અપરાધ એટલો કે એણે પોતાની ભૂમિ ઉપર જાપાનને પગ મેલવા દીધો; એણે જાપાનને નીતિ ને સાહિત્ય શીખવ્યાં; શિલ્પ અને ફિલ્સુફી શીખવ્યાં. વધુ અપરાધ એ કે કોરીયા ચીનને આશરે આનંદ કરી રહ્યું હતું. એથીયે વધુ અપરાધ એ કે એના કેટલાએક અણુસમજી સંતાનોએ જાપાની લોકોને પોતાની ભૂમિમાં દાખલ થતા અટકાવ્યા, ને થોડાકને ઠાર કર્યા. સહુથી મોટો અપરાધ તો એ કે કોરીયામાં વેપાર વાણિજ્ય બહુ કસદાર હતાં, એને બહુજ મોટાં મોટાં કિમતી બંદરો હતાં, પણ વેપાર ખીલવનારા વેપારીઓની કોરીયામાં ખેંચ હતી ! કોરીયાનો રાજવહીવટ ચાર હજાર વરસો થયાં ચાલતો પણ, એમાં જાપાનની નજરે ઘણા દોષો હતા ! કોરી-

આમાં રેલ્લે હુતી, પણ એની સુવ્યવસ્થા કરનારા જાપાની
અમલદારો નહોતા ! રે ! કોરીઆમાં સોનાની ખાણો હુતી !

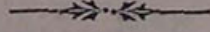
પરંતુ:ખલંજન જાપાને આ નાનકડી તોફાની પ્રજાને શી.
રીતે, ને કેટલી કેટલી મુશીબતે ઠેકાણે આણી તેનો ટુંકો
ઇતિહાસ તપાસીએ. સીતેર વરસનો ટુંકો આ ઇતિહાસ છે.

પ્રકરણ ૨ બું.

પ્રભાતબું શાંતિસ્થાન.

ચીનની કમર પર લટકતી કોઈ તલવાર જેવી આ દેવ-ભૂમિ ચીનની પૂર્વમાં ને દક્ષિણમાં શોભી રહી છે. વાયવ્ય ખુણામાં જાપાની સામુદ્રધુની ધુધવે છે, અને દક્ષિણે તથા પશ્ચિમે અપરંપાર ન્હાના ન્હાના ટાપુઓ એને ઘેરીને બેઠા છે. બરફના મુગટ માથે મેલીને જળ દેવતાના સેંકડો કુમારો કેમ જાણે પ્રકાશમાં રમવા નીકળ્યા હોય, અને પૃથ્વીપરની એકાદ રમણીના પગ આગળ ઘેરો વળી કુતૂહલની નજરે નિહાળી રહ્યા હોય એવો રમ્ય દેખાવ કોરીયાના કિનારા પર બેઠો થાય છે.

ઉત્તરથી દક્ષિણ સુધી આખા મુલક ઉપર અનેક ન્હાના મોટા ડુંગરા વેરાયેલા છે. રત્ન-કણિકા સમી એની દસહજાર શિખરમાલા ઉપર એક કાળે ઝાંધ વિહારો બંધાયેલા. આજ

ફક્ત કોરીયાનાં મનુષ્યોજ નહિ પણ ચીન અને જાપાનના નિવાસીઓ પણ એ પ્રદેશની ભગ્યતા ઉપર મોહી પડેલા છે. દસ હજાર ગિરિ-શિખરોથી છવાયેલો એ દેશ, તોફાને ચડેલા એકાદ સમુદ્ર જેવો જણાય છે. આખા મુલકમાં ક્યાંક ક્યાંક ગીચ ઝાડીઓ ઝુકી રહી છે, તો ખીણ બાજુ ઘણા પ્રદેશ પર કેવળ વનસ્પતિ વિહોણા પહાડો ઉભા ઉભા તપે છે, પ્રત્યેક પહાડમાં, અને ખીણમાં ઝરણાં દોડા દોડ કરે છે. ત્યાં મોટી નદીઓ બહુ ઓછી છે.

રોમ નગરની ઉત્પત્તિ પહેલાં દોઢ હજાર વરસ ઉપર, અને ઇસુખ્રીસ્તના જન્મથી અઠી હજાર વરસ પૂર્વે કોરીયાના ઇતિહાસનો આરંભ થાય છે. સ્વર્ગના સરજનહારનો એક કુમાર, પોતાના દેવદૂતોને લઈ પૃથ્વી પર ઉતર્યો, અને આ ઉજ્જડ દ્વીપકલ્પના એક પહાડ ઉપર ચાંદનના ઝાડ નીચે એણે આસન માંડયું, એક હજાર વરસ સુધી એણે રાજ્ય ચલાવ્યું. આખરે, પોતાનું અસલ દેવ-સ્વરૂપ ધારણ કરીને એ અમર-લોકમાં સ-શરીરે ચાલ્યો ગયો. એના રાજ્યના સ્મરણ અવશેષો હજુ યે મોજુદ છે. એક ટાપુની અંદર પહાડ ઉપર એણે બંધાવેલી યજ્ઞ-વેદી હજુ હયાત છે. ત્યાર પછી એના પુત્રે રાજ્ય કરેલું.

૮

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

આ તો પુરાણ-કથા. કોરીયાની સંસ્કૃતિનો પિતા તો ઇસ્વીસન પૂર્વે ૧૧૨૨ મે વરસે ચીન દેશમાંથી કોરીઆમાં આવ્યો. ચીનના બાદશાહ ચાઉની જુદમ-જહાંગીરીએ આખા દેશને સળગાવી મુકેલો, તે વેળા એ વ્યલિચારી શહેનશાહના દરબારમાં ત્રણ ઋષિઓ પ્રધાનપદે હતા. શહેનશાહને અત્યાચારને માર્ગેથી ઉગારી લેવાનો આ ત્રણ ઋષિઓએ યત્ન કરેલો. બાદશાહે પોતાની એક રખાયતની શીખવણીને વશ થઈને ત્રણમાંથી એ વૃદ્ધને ઠાર માર્યા. ત્રીજો વૃદ્ધ કી ત્સી તે કાળે કારાગારમાં પડેલો. જૂનો રાજા પદભ્રષ્ટ થયો. નવા રાજાએ એ બંદીવાન સચોવને છુટો કર્યો, અને અસલની પદવી ઉપર બેસવા આજ્ઞા કરી. પરંતુ એને પોતાનો જૂનો સ્વામી સાંભર્યો. પોતાના ઉપર કાળો કેર ગુજાર્યા છતાં એ એ જૂના બાદશાહની પ્રત્યે પોતાનો ભક્તિભાવ હજી અમર હતો, પોતાના એક કાળના માલીકની દુર્દશા એનાથી ન જોવાણી. એણે પ્રધાનપદ સ્વીકારવાની ના પાડી. પાંચ હજાર સૈનિકો લઈને વૃદ્ધ ચાલી નીકળ્યો. કોરીઆમાં આવીને એણે રાજ્ય સ્થાપ્યું. એ દેશનું નામ પાડ્યું “પ્રિય ભૂમિ” અગર “ પ્રભાતનું શાંતિ-સ્થાન.”

૯

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કવંક. : યાને કોરીયાની કથા.

વૃદ્ધ કી ત્સી આવ્યો તે પહેલાં કોરીઆની કેવી હાલત હતી? ત્યાં જંગલી જાતો વસતી, જંગલીઓ અંગ ઉપર ઘાસનાં વસ્ત્રો પહેરતાં, ઉનાળામાં ઝાડ તળે રહેતાં, અને શિયાળામાં લોંચરાની અંદર ભરાતાં. કુળ કુલનો આહાર કરતાં. નવા રાજ્યે જંગલી પ્રજાને ચીનનાં કળા કૌશલ્ય શીખવ્યાં, ખેતીની તાલીમ દીધી. ઉપરાંત નવી સભ્યતા શીખવી. રાજ્ય પ્રજા, પિતા પુત્ર, પતિ પત્નિ, વૃદ્ધ યુવાન, સ્વામી અને સેવક, એ વચ્ચેનો પરસ્પર સંબંધ સમજાવ્યો, અને આઠ સાદા કાયદા ઠરાવ્યા. માત્ર આઠ જ કાયદાનો અમલ એવો તો ઉત્તમ નીવડ્યો કે લૂંટ ચોરીને કોઈ જાણતું નહિ, ઘરનાં બારણાં દિવસ રાત ખુલ્લાં રહેતાં, અને સ્ત્રીઓનું શિયળ કદી પણ નહોતું લુંટાણું—૩૧ વરસ રાજ કરીને રાજ્ય અવસાન પામ્યો. એ ઋષિની કબર હજીયે કોરીયામાં મોજુદ છે. વરસે વરસે ત્યાં યાત્રાળુઓ આવે છે. એના કુળની ગાદી એક હજાર વરસ સુધી ટકી. આખરે ચીનની તલવારે એ કુળનો ધ્વંસ કર્યો.

ત્યાર પછી એ દેશ ઉપર ત્રણ જુદાં જુદાં રાજ્યો સ્થાપાયાં કે જેના ઇતિહાસ સાથે આપણને અત્રે કશી નિસ્ખત નથી.

જાપાન સાથેના સંબંધની શરૂઆત.

જાપાનના ઇતિહાસમાંથી એક એવી કથા નીકળે છે કે, ઇ. સ. ૨૦૦ ની અંદર જાપાનની મહારાણીને સ્વર્ગમાંથી પ્રેરણા થઈ. એ પ્રેરણામાં એને સંભળાયું કે “પશ્ચિમે સોના રૂપાથી રેલી રહેલી એક ભૂમિ છે, અપરંપાર સમૃદ્ધિથી શોભતી એ ભૂમિ કોઈ સુંદર સુસજ્જ રમણી જેવી દેખાય છે.” મહારાણીને એ ભૂમિમાં જવાની અભિલાષા થઈ. એની આજ્ઞાથી એક સેના તૈયાર કરવામાં આવી. અને ચોમેરથી નૌકાઓ એકઠી થઈ. મંગળ શુકન સામાં મળ્યાં, દેવોએ જે ફિરસ્તાઓ એનું રક્ષણ કરવા મોકલ્યા, ંહાણુને હંકારવા વાયુ દીધો, અને દરીયામાંથી પ્રચંડ માછલીઓ બહાર આવીને બહાણુને ઘોતાનો પીઠ ઉપર ઉપાડી ચાલી.

કિનારા ઉપર એ ત્રણ રાજ્યોમાંનું એક સીલા નામનું રાજ્ય આવેલું. ત્યાં આખા પ્રદેશ પર સમુદ્રનાં પાણી ચડવા લાગ્યાં. ઘોડો લય પામ્યાં.

સીલાની પ્રબ્ધ કળા કારીગીરીમાં નિપુણ હતી. રાજ-પ્રકરણી આવડતમાં ઉસ્તાદ હતી. પણ યુદ્ધનાં બખતર સજ-વાની તાકાદ એમાં નહોતી. રાજ લાચાર બનીને મહારાણી.

પાસે આંચો, ઘુંટણપર પડ્યો, ભોંય સાથે માથું અડકાવ્યું,
અને કોલ દીધો, કે “ જ્યાં સુધી સુર્ય પશ્ચિમે નહિ ઉગે,
નદીઓનાં ંડેન પાછાં નહિ વળે, પત્થરો આકાશમાં ચડીને
તારા નહિ બની જાય, ત્યાં સુધી કોરીયાનો રાજા જાપાનને
ચરણે નમ્યા વિના નહિ રહે, ખંડણી ધરતો નહિ અટકે. ”

મહારાણીએ રાજાની શરણાગતી મંજુર રાખી. રાજાના
બાળનામાંથી સોનું રૂપું રેશમ ઇં નાં આઠ જહાજ ભરીને
રાણી જાપાન ગઈ. જાપાનીઓ કહે છે કે બાકીનાં બંને
રાજ્યો પણ, સીલાની દશા જોઈને, તેમજ જાપાની હલ્લાનું
જોર જોઈને ચુપચાપ ચેતી ગયા, તથા માગ્યા પ્રમાણે ખંડણી
ભરતા થઈ ગયા.

કોરીઆને આજે કબ્જે કરી લેવાનો જાપાની દાવો, આ
પુરાણા ઇતિહાસ ઉપર મંડાયો છે. પરંતુ ચીન અગર કોરી-
યાની તવારીખોમાં આવો કોઈ બનાવ ક્યાંયે માલૂમ પડતો
નથી.

કોરીઆનો ઇતિહાસ ફક્ત એટલું જ બતાવે છે કે ત્રણે
રાજ્યોની અંદર પરસ્પર કલહ ચાલતો હોવાથી તેમાંનું એક
સંસ્થાન જાપાનની સાથે મહોબ્બત બાંધવા વારંવાર મિત્રા-

ચારીની લેટ સોગાદ મોકલ્યા કરતું. જાપાન એ લેટને અંગીકાર કરી મિત્રતાને દાવે એ સંસ્થાનને મદદ પણ કરતું.

જાપાનને કોરીયાએ શી શી સંસ્કૃતિ દીધી ?

૪૦૫ ની સાલમાં વાની નામનો એક શિક્ષક કોરીયાએ જાપાનને સમર્પ્યો. વાનીના આગમન પહેલાં જાપાનને લખવા લીપી નહોતી ચોપડા નહોતા. શિક્ષણ શરૂ થયું, ને ચીનાઇ સંસ્કૃતિની આખી પ્રણાલી જાપાનમાં ઉતરી. આજ જે કળા કોશલ્યને માટે જાપાન જગવિખ્યાત છે તેની કકા ખારાક્ષરી તો એ એક કોરીયાવાસી આચાર્યે ઘુટાવી.

ત્યાર પછી કોરીયાથી સાધુઓ આવ્યા. બુદ્ધ ભગવાનની પ્રતિમા સાથે લાવ્યા. જ્ઞેતજ્ઞેતામાં ઐધ ધર્મ જાપાનનો રાજ-ધર્મ બન્યો. સાધુઓ આખા મુલકમાં ઘૂમી વળ્યા, દયાનો સંદેશ ફેલાવ્યો, જાપાનીઓ પોતાના પુરાણા દેવતાઓને ભૂલ્યા. સાધુ સાધ્વીઓનાં ટોળેટોળાં આવી પહોંચ્યાં, અને તેઓની સાથે કડીયા, કોતરકામ કરનારા, કંસારા, અને ખીજા કારીગરો પણ ખેંચાઈ આવ્યા. ઠેર ઠેર ઐધ ધર્મની કીર્તિ મંડાણી, અને દેવાલયો બંધાયાં. નૃત્ય, સંગીત, ખગોળ, ભુગોળ અને જ્યોતિષ વિદ્યા પણ કોરીયાએ જાપાનમાં ફેરવે

હાથે વેર્યાં. કોરીયાનાં મહાન વિદ્યાલયોને ખારણે જાપાની
જીવાનો શીખવા જતા, ત્યાંથી ચીનનાં વિદ્યાલયોમાં ભણવા
જતા.

આજ આ જાપાને કોરીયાની એ સંસ્કૃતિનો ધ્વંશ કરી
નાખ્યો છે.

પ્રકરણ ૩ નું.

ઘરના ઘા.

૧૧ માં અને ખારમા સૈકાનીઓની અંદર તો કોરીયા ઉપર કંઈ કંઈ વીતકો વીતી ગયાં. એક વખત એ પ્રભને શોરે પણ ધર્મની સત્તા જાહેરી. જોદ્ધ સાધુઓનું મંડળ પોતાના સ્વાર્થ ખાતર આખા દેશ પર રાજ્ય ચલાવતું. સાધુઓએ પોતાના વિહારોને કિલ્લા બનાવી નાખ્યા. એક હાથમાં તલવાર અને બીજા હાથમાં ધર્મગ્રંથ લઈને સાધુઓ આખી શહેનશાહત ચલાવવા લાગ્યા. પ્રજા પરનો જુદમ ખેડદ હતો.

ત્યાર પછી ૧૨-૧૩ ની અંદર જગત-વિજેતા જંગીસખાને કોરીઆનો કચ્ચર ઘાણુ વાળ્યો. જંગીસખાનના વંશજ કુબ્લાખાને તો કોરીયાને ખંડીયું રાજ્ય બનાવી દીધું. જાપાનની સાથે કોરીઆને વેર કરાવનાર આ જાલીમ કુબ્લાખાન. કુબ્લાખાને કોરીયાની બલાતકારે સહાય મેળવીને જાપાન પર સ્વારી કરેલી. જાપાન એ દિવસોને ભૂલ્યું નથી.

૧૫

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

જાપાનના હુલાઓ તો ઘણી યે વાર આવી ગયા. પણ
જ્યાં સુધી આ નહાના ક્ષીપકલ્પનો સામાજિક આત્મા શુદ્ધ
હતો ત્યાં સુધી એ બહારના હુલાઓ અંગ ઉપરથી પાણીનું
ખિન્દુ પડીને દડી જાય તેમ આવીને ચાલ્યા ગયા. પણ છેલ્લા
૩૦૦ વરસ થયાં એ પ્રજાનો પ્રાણ ડાળાયો હતો.

દેશમાં ખેજ વર્ગ હતા. અમીર અને રૈયત. અમીરનાં
ખેતરો રૈયત ખેડતી. રૂશવત અને વગસગને બળે દેશની તમામ
સરકારી જગ્યાઓ અમીરજાદાઓને જ હસ્તગત રહેતી.
સરકારી નોકરી ન મળી શકે તો આ અમીરજાદાઓ શાળા-
ઓમાં શિક્ષક બનતા. તે સિવાય દેશના હુન્નર ઉદ્યોગ કે
વ્યાપાર વાણિજ્યમાં પડવું એ તો એમના ગૌરવને હાનિ
પહોંચાડવા જેવું હતું. આજ આપણે ત્યાં જમીનદારોના
પુત્રોની જે હાલત થાય છે તેજ હાલત એ અમીર વર્ગની થઈ.
ટાળાબંધ અમીરજાદાઓ આજસુ જીંદગી ગાળતા, અને પોતાના
વિલાસોને પહોંચી વળવા માટે ખેડુઓને ચૂસતા. આખું વરસ
ખેડયા પછી નીપજમાંથી, માંડ ગુજરો થાય તેટલોજ દાણો
ખેડુને મળતો. બાકીનો ભાગ અમીરોના વૈભવોને પોષતો.
અમીર ખેડુ પાસેથી ફાવે તેટલી વેઠ લઈ શકતો વસ્તીના

ગાડાં ઘોડાં કે ગાય ભેંસ વગર પેસે વાપરતો. મુસાફરીમાં મફત મહેમાનગીરી કઠાવતો.

કાયદો કેવળ રાજદ્રોહ સિવાય બીજા એકેય ગુન્હા બદલ અમીરને સજા ન કરી શકે. એનું મકાન જપ્ત ન થાય, કે ન એને ખુદને બંદીખાને નખાય. જ્યારે જ્યારે એનો કોઈ અપરાધ કરે ત્યારે એને અદાલતમાં જવાની જરૂર નહોતી. પરબારો પોતેજ કાયદો હાથમાં લઈ, મનમાં આવે તે શિક્ષા ઠોકી બેસાડતો. કોઈ કાળે રાજદ્રોહના ગુન્હા બદલ એને દેહાંત દંડની સજા થાય તો તેને જાકેરમાં ફંસી નહોતી દેવાતી. પોતે પોતાના ઘરમાં બેસી ઝેરનું પ્યાલું ભરી પી જતો. આ અમીર વર્ગે વસ્તીની પાયમાલો કરી નાખેલી.

બીજો બુદ્ધિમંત રાજાએનો. રાજા સદા દેવાંશી મનાતો. પ્રજા-જન, રાજા ન જીવતો હોય તે દરમિયાન એનું નામ ન ઉચ્ચારી શકે. પ્રજાજન એના દેહને અડકી પણ ન શકે. ભૂલથી રાજા કદાચ કોઈને સ્પર્શી જાય, તો એ સ્પર્શવાળી જગ્યા ઉપર સદા લાલ પટ્ટી લગાવી રાખવી પડે. રાજાજનું મોં દેશના કોઈ પણ સીકા ઉપર નહોતું છપાતું. કારણ કે એને પ્રજા-જનોના અપવિત્ર હાથનો સ્પર્શ થાય એની છબી પણ એના મૃત્યુ પછીજ ચિતરાય. એની હજુરમાં કોઈ શોકના પોષાકમાં અગર ચરમમાં પહેરી આવી શકે નહિ. રાજાને લોઠાનો સ્પર્શ કદી ન કરાવી શકાય. આ બંધોને પરિણામે કેટલાયે રાજા-

એની બિમારી વખતે દાકતરી એન્જરો જ ઉપયોગમાં ન લઈ શકાયાં. અને રાજ્યોએ જીવ ખોયો. રાજ્ય મરે એટલે આખી પ્રજા ત્રણ વરસ સુધી શોક પાળે; તેમાં પહેલાં પાંચ માસ સુધી વિવાહ બંધ, બહેર કે ખાનગી મહેફિલો બંધ, પશુઓની કતલ બંધ, અપરાધીઓનો પ્રાણદંડ ન થાય, અને અણુરંગેલ શણનાં કપડાં સહુથી પહેરાય.

રાજ્યની મરણ એજ કાયદો. પ્રજાનાં જાનમાલ રાજ્યના હાથમાં હતાં. રાજ્ય શાણો હોય તો આ રાજ્યસત્તા પ્રજાનું મંગલ કરી શકતી, અને રાજ્ય નબળો હોય ત્યારે પ્રજાનું નિકંદન નીકળતું.

આ રીતે પ્રજા આશાહીન, લાઇલાજ, ને હૃદયહીન બનતી ગઈ, અને ભૂખમરો તો પ્રજાને આંગણે પ્રત્યેક વરસે હાજર જ હતો.

કોરીયાની અંદર રમણીઓની હાલત બહુ ખુરી બની ગયેલી.

ઘરના ઘા ખાઈ ખાઈને છેક જેર થઈ ગયેલી પ્રજા બહારના હુમલાઓ સામે ક્યાં સુધી છાતી ધરી શકે? કોરીયા ભાંગ્યું તે જાપાનની તલવારથી નહિ-ઘરનાં પીડનોથી.*

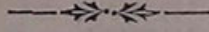

* જાપાનના પક્ષપાતી “ Story of Korea ” એ પુસ્તકને આધારે લખાયેલું આ પ્રકરણ છે.

પ્રકરણ ૪ થું.

રણવાસમાં રક્તપાત.

જાપાનની જૂની રાજધાની ક્યોટો નગરમાં કોઈ પરદેશી જાય તો એ થું નિહાળી રહે છે? એ શહેરની એક શેરીમાં એક સ્મરણ-સ્થંભ ઉભો છે. એનું નામ “ નાક કાનનો સ્મરણ સ્થંભ ” ! હજારો કોરીયાવાસીઓનાં નાક કાન કાપીને એ સ્થંભ નીચે જાપાનીઓએ દાટેલાં છે. પોતાના જ અત્યાચારોના સ્મરણસ્થંભો બીજી કોઈ પણ પ્રબલ્યે ઉભા કર્યાં છે કદી ?

૧૫૯૨ ની સાલનો પુરાણો આ સ્મરણસ્થંભ છે. જાપાનના નામાંકિત રીજંટ હીડેજોશીએ એ વરસમાં એક જાજર સેના કોરીયાને કિનારે ઉતારેલી. પચાસ હજાર કોરીયન સૈનિકોએ એની મહેમાની કરેલી. ચીન કોરીયાની કુમકે પહોંચ્યું, ને જાપાનીઓને નસાડયા. નાસતા નાસતા એ દુશ્મનો કોરીયાના મહામૂલા પ્રદેશો લૂંટતા ગયા. લૂંટી જવાયું નહિ તે બધાને આગ લગાડતા ગયા, કળાના અમૂલ્ય નમુનાઓનો નાશ

કરતા ગયા, અને આશરે ત્રીશ લાખ મનુષ્યોની કતલ કરતા ગયા, જેની અંદર ૨૭ લાખ તો નિર્દોષ, નિઃશસ્ત્ર બચ્ચાં, બેરાં અને પુરૂષો હતાં. સાત વરસ સુધીની ઝપ્પાઝપ્પીનું આ પરિણામ આવ્યું.

કોરીયાની આ મહેમાની ચાખી ગયેલું જાપાન બીજાં ૩૦૦ વરસ સુધી ફરી ન ડોકાયું. ચીન પોતાના એ નહાના મિત્ર કોરીયાને પોતાની પાંખમાં લઈને બેઠેલું. જાપાનની લોકપ આંખો તો આવે આવેથી પણ ટાંપીનેજ બેઠેલી.

૧૮૭૬ ના વરસમાં જાપાનના કેટલાએક માણસો કોરી-આને દિનારે ઉતર્યા. કોરીઆવાસીઓ કહે કે અમારા દેશમાં નહિ ઉતરવા દઈએ. ઝપ્પાઝપ્પી જામી. જાપાનીઓનાં લોહી રેડાયાં. જાપાની સરકારનો કોપ ફાટી નીકળ્યો. એ કહે કે કાં તો લડાઈ કરો, નહિ તો અમારા વેપારને માટે થોડાં બંદરો ખુલ્લાં મૂકો. કોરીયાએ કબૂલ કર્યું. તહનામાની શરતો લખાણી. કોરીયાએ તો માગણી કરી નહોતી, તો પણ જાપાનીઓએ એ તહનામાની અંદર 'કોરીઆ સર્વ દેશોથી સ્વતંત્ર એક દેશ છે' એવી કલમ ઉમેરી. જાપાનનો ગુપ્ત ઇરાદો એવો હતો કે ગમે તેમ કરીને ચીનને કોરીઆનું મુરબીવટ કરતું અટકાવવું.

અમેરિકાનો કોલ.

પોતાનાં દ્વાર બંધ કરીને જ આ એકાકી સાધુસરખો દેશ (Hermit Kingdom) બેઠો રહ્યો. એની પ્રબલ જાણતી હતી કે પારકા સાથે પિછાન કરવાથી ઠાલી મારામારી જાગવાની. પણ આખરે, અમેરિકાને ટકોરે, એણે ભરોસે ભૂલી બારણાં ખોલ્યાં. ૧૮૮૨ માં કોરીઆએ અમેરિકાને વેપારના કેટલા-એક કિમતી હુકો વેચી માર્યા. અમેરિકાએ એક કાગળના ટુકડા ઉપર લખી આપ્યું “ કે તમને બીજી કોઈ પ્રબલ રાજ્ય-રશે તો અમે તમારા રક્ષણ માટે અમારી વગ ચલાવીશું ” અમેરિકાનો આપેલો કોલ ! કોરીયા નિર્ભય બનીને સૂતું.

કોરીયામાં એક દુષ્કાળ ફાટી નીકળ્યો. ઠંડેમી કોરીયા-વાસીઓએ માન્યું કે, વિદેશીઓ આપણી ભૂમિપર આવ્યા છે માટે દેવતા કોપાયા છે. પરિણામે તેઓએ ફરીવાર કેટલા-એક જાપાનીઓને માર્યા, ને જાપાની એલચી માંડમાંડ કિનારે પહોંચ્યો.

ફરીવાર જાપાન ખળભળ્યું-લોહીને બદલે લોહી લઈએ, નહિ તો નાણાં લઈએ: એ જ એની માગણી. ચીનમાંથી દસ હજારની સેના કોરીઆની મદદે પહોંચી. પણ લડાઈની ધમ-કીથી કાયર થયેલું શાંતિપ્રિય કોરીયા જાપાની પ્રબલને ચાર લાખ ચેનનો દંડ, તથા વેપારના વધુ કસદાર હુકો આપીને છૂટ્યું.

એટલેથી જાપાનના પેટની જાળા બુઝે તેમ નહોતું. કોરીયાનાં લશ્કરની અંદર એણે કાવતરાં રચ્યાં. કાવતરાં પકડાયાં. ફરીવાર કોરીયાવાસીઓએ જાપાની એલચીખાતા ઉપર હુમલો કર્યો. જાપાની લોહી છંટાયું, ને જાપાનની અંદર ફરીવાર યુદ્ધનો સાદ પડ્યો. પણ સરકાર જાણતી હતી કે કોરીયાની સાથે યુદ્ધ કરવું એનો અર્થ એ કે ચીન સાથે યુદ્ધ. આવી જાહેવાસ્થળી માટે જાપાન તૈયાર નહોતું.

જાપાનનું ખખટર ખણખણ્યું. ૧૮૮૫ માં જાપાને શસ્ત્રો સજ્યાં. જાપાન ચીનને કહે કે “જુઓ ભાઈ ! આ બિચારા કોરીયાની છાતી ઉપર આપણે આપણાં સૈન્યો ચાંપી રહ્યા છીએ એ ઠીક નહિ. તમે પણ સૈન્ય ઉઠાવી લ્યો. અમે પણ અમારું સૈન્ય ઉઠાવી લઈએ, પણ ખખટર ! પહેલેથી કોરીયાને ખખટર દીધા વિના કદી સૈન્ય મોકલવું નહિ.”

ભોળા ચીનાઓ ચાલ્યા ગયા. જાપાને કોરીયાવાસીઓની અંદર અંદર જ ઉશ્કેરણી કરી હુલ્લડ જગાવ્યું પોતાના દેશનો ધ્વંસ તો દેશીઓજ કરો શકે.

ચીનને આ માલૂમ પડ્યું. જાપાનની સાથે પવિત્ર સંધિમાં અંધાયેલું ચીન એમને એમ તો લશ્કર શી રીતે મોકલી શકે ? એણે કોરીયાના નૃપતિને પૂછાવ્યું કે “લશ્કર મોકલું ?”

ચીન પૂછાવતું રહ્યું ત્યાં તો દસ હજાર જાપાની સૈનિકો શીચુલ નગરમાં દાખલ થયા.

જાપાની એલચીએ દસ હજાર જાપાની બંદુકો તરફ આંગળી બતાવીને કોરીયા નરેશની આગળ એક કાગળ મૂક્યો. એ કાગળમાં નીચે પ્રમાણે શરતો હતી.

૧-ચીનનું મુરખીપણું છોડી દો.

૨-વેપાર વાણિજ્યના મોટા મોટા હક્કો આપો.

૩-રેલ્વે બાંધવા દો.

૪-સોનાની ખાણોનો ઇજારો આપો.

૫-ત્રણ દિવસની મુદત આપીને જાહેર કરો કે ચીનાઇ સેના કોરીયા ખાલી કરી જાય.

ચીન જાપાનની તલવારો અફળાણી. જાપાને શીઉલ નગરનો કબજો લીધો. કોરીયા-નરેશે બધી શરતો ઉપર સહી કરી. જાપાને પચાસ જાપાની સલાહકારોને કોરીયાના દરબારમાં બેસાડી દીધા. આખા દેશ ઉપર કબજો લેવાયો, અને લડાઈ ખતમ થતાં તો કોરીયાનો તમામ વેપાર જાપાને હસ્તગત કરી લીધો.

નમાલો નૃપતિ આ બધો તમાશો ટગર ટગર જોતો રહ્યો. એશિયાના દેશોમાં રાજા એટલે શું ? રાજાની એક આંગળી ઉંચી થાત તો કોટિ કોટિ પ્રજાઓ-પુરૂષો અને સ્ત્રીઓ બાલકો ને બાલિકાઓ-જાપાની બંદુકની સામે પોતાની છાતી ધરીને ઉભાં રહેત. પણ રાજા તો વિચાર કરતોજ રહ્યો, જીવન-મરણના સરવાળા બાદબાકી ગણતો રહ્યો.

પરંતુ ઇતિહાસ એક વાત બધા દેશોમાં બોલી ગયો છે. દેશની અંદર પુરુષોત્તમ જ્યારે નિર્મળ બની જાય, ત્યારે અબળાઓનું હૃદય જ્વેશ લલૂકી નીકળે. કોરીયાના અંત:પુરમાં પણ એ રાજ-રમણીનું-રાણીનું હૃદય ખળભળી ઉઠ્યું. એ ચક્રોર નારી ચેતી ગયેલી કે જાપાનના આ કાવાદાવાની અંદર શી શી તલવારો સંતાઈ રહી છે. રાજ્યના ડાહ્યા ડમરા પ્રધાનો જે વાતનો નિકાલ દસ મહિને નહોતા લાવી શકતા એનો નિર્ણય આ અબળા દસ મીનીટમાં લાવી મૂકતી. રાજને એણે મેણું માર્યાં. એ વીરાંગના બોલી ઉઠી કે “શું મહારી પ્રજાનું ભાગ્ય પેલા જંગલી જાપાનીઓ આવીને ઘડી આપશે ? રાજ ! આપણા રાજ્યમાં જાપાનીઓનો પગ ન હોય.”

જાપાનીઓને સમાચાર પહોંચ્યા કે કોરીયાના રણવાસમાં એક રમણીનો પ્રાણ જાગૃત છે. જાપાની અમલદારો રાણીની પાસે ગયા, એને ફ્રેસલાવી, ધમકી આપી, રૂશવત અને ખુશામતના રસ્તાઓ પણ અજમાવ્યા. મહારાણીનું એક રૂંવાડું પણ ફરક્યું નહિ, જાણે ખડક ઉપર મોજાં વ્યર્થ પછડાઈને પાછાં વળ્યાં.

પછી જાપાને એના અંતરના અંધકારમાં ઘોર મનસૂઓ કર્યો. પોતાના પાડોશી રાજ્યનો રાણીનો પ્રાણ લેવો એ અલબત્ત જાપાન જેવી સમજી સત્તાને ગમે તો નહિ ! પણ જાપાનના હાથમાં બીજા કશો ઇલાજ નહોતો. જાપાનને તો “ મહાન

જાપાન ” બનવાની મહત્વાકાંક્ષા હતી. એ મનોરથની આડે જે આવે તેણે ઉખડીજ જવું જોઈએ !

જાપાની એલચીએ જાપાનથી મારાઓ ખોલાવ્યા. મારાઓ મહેલમાં દાખલ થયા, રાણીને ઠાર કરી, અને રણવાસને આગ લગાડી. વાહ રે વીર્યશાળી જાપાન ! આખી એશિયા માતા જુગજુગાન્તર સુધી એ રમણીના ખૂન ઉપર ગુપ્ત આકંઠ કરતી રહેશે, ને તને હવા દેશે !

રાણીનું ખૂન થતાં થઈ ગયું, પણ જાપાન મહેલોમાં આંગળી ઘાલી મુંઝાતું ઉભું. એ સમાચાર દબાવી રાખવા જાપાની અમલદારોએ કોશીશ કરી. અમેરિકાના એક વર્તમાનપત્રને ખબરપત્રી તે કાળે કોરીયામાં હતો તેણે અમેરીકા તાર કયો, પણ જાપાની સત્તાએ તાર અટકાવ્યો, ને એ ગૃહસ્થને નાણું પાછા મળ્યાં.

ગમે તે પ્રકારે પણ એ ખબર યુરોપ અમેરિકાને કિનારે પહોંચી ગયા. સુધરેલી દુનિયાને ફ્રાંસલાવી લેવા ખાતર એ ખૂન કરાવનારા અધિકારી ઉપર જાપાને કામ ચલાવવાનો તમાશો કર્યો. આરોપી છુટી ગયો. મરેલી એ રાણીને જાપાની સત્તાએ ખૂબ વગેાવી. પિશાચને પુજનારું જાપાન મૃત્યુની પવિત્રતાને શી રીતે પિછાને ?

રાણી મરાણી, ને રાજા પકડાયો. પરંતુ બંદીવાન રાજાએ નહાસીને રૂશીઆનો આશરો લીધો. રૂશીયન રીંછની સામે થવાની જાપાનમાં હિમ્મત નહોતી, એટલે ફરીવાર રૂશીઆ, કોરીયા, અને જાપાન વચ્ચે શરતો થઈ.

૨૫

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કવંક. : યાને કોરીયાની કથા.

રાજા ગાદી પર આવ્યો, લશ્કર અને પોલીસખાતું પાછા
કોરીયાને સોંપાયાં. જાપાને વચન આપ્યું કે કોરીયાની ખીલ-
ચેલી પ્રજા જરા શાંત બની જશે એટલે અમારું લશ્કર અમે
પાછું ખેંચી લેવાના.

૨૬

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

પ્રકરણ ૫ મું. તૈયારીની તક ગુમાવી.

પરરાજ્યોની ડખલ દૂર થઈ. પછી તો પ્રજાને તૈયાર કરવાનો વખત હતો. પણ કેટલી કેટલી પ્રજાઓએ એવી તૈયારી કરવાની તક ગુમાવી નાખી છે ! કોરીયાના રાજ્ય-તંત્રમાં સડો પેઠો. સારા આદમીને એમાં સ્થાન નહોતું. પરદેશીઓની મદદ વિના જ દેશની દુર્દશા મંડાણી.

પ્રજાની આ દુર્દશા ઉપર દેશનો એક પ્રાણુ ફિક્કર કરતો કરતો જાગતો હતો-એ જ્વાળામય દેશભક્ત જેઠસન. એના મનમાં ઉમેદ હતી કે સરકારમાં નોકરી મેળવીને માતૃભૂમિની સેવા કરીશ. પણ રાજવહીવટના એ પ્રાણુહીન યંત્રમાં જેઠસને પોતાનું સ્થાન ક્યાંયે ન જોયું.

એણે ખડાર રહીને દેશની નજર સામે આદર્શ ધરવા મનસૂચો કર્યો. જે વર્તમાનપત્રો કાઢ્યાં, ને એક

સ્વાતંત્ર્ય સભા

કાઢી. એક દીવાની જ્યોતમાંથી અનેક દીવા પ્રગટાવાય, તેમ ત્રણ મહિનામાં તો સ્વાતંત્ર્ય-સભાને ચોપડે દસ હજાર વીરોનાં નામ નોંધાયાં. કોરીયા સરકારની કાળી કિતાબને પાને

પણ એ દસ હજાર નામ ચડી ચુક્યાં. પ્રજનો આત્મા જંગે એ અધિકારીઓથી શી રીતે સાંખી શકાય ?

સ્વાતંત્ર્ય સભા માત્ર ભાષણોજ નહોતી દેતી. માત્ર ચર્ચાઓજ નહોતી કરતી. એણે શું કર્યું ? જ્યારે કોરીયાની સરકારે પોતાના સૈન્યને તાલીમ દેવાનું રૂશીઆને સુપ્રત કર્યું, ત્યારે એ દસહજાર સભાસદો રાજમહેલને ઓટે ખડા થયા, અને રાજને અરજ ગુજરી કે રૂશીઆના અમલદારોને નિકાલો, કરારનામું ફાડી નાખે, ત્યાર પછીજ આંહીથી અમે હટવાના. રાજનો ખીજો ઈલાજ નહોતો. દસહજારની ભુજાઓમાં નવું ખળ આવ્યું. રાજની આગળ એણે નવા સુધારાનો ખરડો ધર્યો.

૧. પરદેશી ડખલગીરી છોડા.

૨. વિદેશીઓને હુકો આપવામાં વિવેક રાખે.

૩. રાજ્યદારી ગુન્હેગારોનો છડેચોક ઈન્સાફ કરે.

૪. રાજ્ય ખરચની ખદીઓ દૂર કરે.

૫. લોક-પ્રતિનિધિ મંડળ સ્થાપે.

રાજજીને આ વાતો વસમી લાગી. એણે આજ્ઞા દીધી કે એ મંડળને જ વિખેરી નાખે.

દસ હજારે શું કર્યું ? જલીમની સામે એણે શસ્ત્રો ન ઉગામ્યાં. અહિંસાના સિદ્ધાંતને ખરાખર સમજનાર આ પ્રજાએ એક કાંકરી પણ ન ફેંકી. પોલીસ થાણાંઓની અંદર જઈને હાથ ધર્યા કે “પહેરાવો ખેડી.”

દસ હજારને પૂરવાનાં જોલાખાના ક્યાં? શરમાતે મ્હોંયે
પોલીસે ફક્ત સત્તર સરદારોને પકડયા. પાંચમા દિવસની
પ્રભાતે તો બંદીખાનાં જોલાયાં ને સુધારા મંજુર થયા.

જેવા લોકો ઘેર પહોંચ્યા તેવી જ સુધારાની વાત જ ઉડી
ગઈ. ઠગાયેલી પ્રજા રોષે ભરાણી. ઠેર ઠેર ટોળાં મળ્યાં. સીપા-
હીઓને હુકમ મળ્યો કે ગોળીઓ ચલાવો.

એકે એક સીપાહીએ કમર પરથી પટા જોલીને નીચે
ફેંક્યા. ટોપી પરના બીલલા તોડી નાખ્યા. બંદુકો ભોંય પર
ધરીને જોલ્યા કે “ માફ કરો, પ્રજાથી અમે નોખા નથી.”

સરકાર સમજી ગઈ કે સીપાહીઓની અંદર હજી થોડો ઘણી
અનુકમ્પા રહી ગઈ છે. પછી એણે કાઠયા સોલજરોને સંગો-
નની અણીએ સોલજરોએ તે દિવસે તો લોકોનું દળ વિખેર્યું.
બીજી પ્રભાતે આવીને જુએ તો હજારોની સંખ્યામાં પ્રજા
રાજમહેલની સન્મુખ ખડી થઈ હતી. ચોદ દિવસ ને ચોદ
રાત્રીઓ એ હજારોએ ત્યાંને ત્યાં ગુજરી. કોરીયાની પ્રજા
હુભાય ત્યારે આવું તાગું કરે. રાજાઓનાં લોખંડી હૃદય બીજી
શી રીતે પલળે?

રાજાને નમવું પડ્યું. માગેલા સુધારા મંજુર થયા લોકો-
એ જય-ઘોષ કર્યો. પણ બહુ ઉતાવળ થઈ ગઈ. લોકોની
અંદર અંદર જ ફાટફૂટ થઈ. સુધારાનો કાગળીયો ફરીવાર
હવામાં ઉડ્યો. લોક નાયક સીંગમાન બંદીખાને પડ્યો. કારા-
વાસના જુદોની કથા આપણાથી ક્યાં અજાણી છે? એક

રાત્રીએ સીંગમેનને સમાચાર મળ્યા કે “ આવતી કાલે તારો પ્રાણ લેવાશે. ” અંદીવાન આનંદમાં નાચવા મંડ્યો.

પણ સરકારની એક નહાની સરખી ભૂલ થઈ ગઈ! સીંગ- માનને બદલે એની પડખેની ચોરડીવાળા બીજા કોઈ કેદીનો ઘાત કરવામાં આવ્યો. સીંગમાન બચી ગયો. છ વરસના કારા- વાસ પછી ૧૯૦૪ માં એ છુટ્યો.

રૂસ-જાપાનની લડાઈ જામી. કોરીયાનો કોળીયો કરી જવા આ બંને રાષ્ટ્રો રાહ જોતા બેઠેલા હતા. રૂશીઆનું પરિબળ કોરીઆ ઉપર વધ્યું. કોરીયાએ પણ રૂશીઆનો પક્ષ લીધો. જાપાને યુદ્ધ જાહેર કર્યું. કોરીયાને કિનારે ઉભેલાં રૂસ જહાજો ડુબા- વ્યાં; કોરીઆ-નરેશનો મહેલ કબજે કર્યો, અને આખા દેશ ઉપર સૈન્ય છોડી મૂક્યું. આ રીતે એક સુંદર, સંસ્કૃતિશાળી, ને શાંતિમય રાષ્ટ્રની સ્વતંત્રતાનો અંત આવ્યો!. જાપાનનો મનોરથ સફળ થયો.

આખા જગતની ઉઘાડી આંખો સામે એકદમ તો એક દેશ બીજા દેશને શી રીતે મોંમાં મૂકી શકે? જાપાન કોરી- યાને કહે કે તમારી સ્વતંત્રતા અમારે મંજૂર છે. અમે તો તમને એ કાગળ ઉપર પણ લખી આપ્યું છે. એથી વધુ શું ખાત્રો માગો છો? માત્ર તમારે એના બદલામાં અમારી સ- લાહ લેવાનું રાખવું, અને રૂશીઆના પંજામાંથી તમને બચાવી લેવા માટે અમે જે યુદ્ધ આરંભ્યું છે, તેમાં અમારાં સૈન્યો

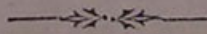
પસાર થવા દેવા તમારે જરૂર પૂરતી સગવડ આપવી. આ જહેમત અમે કેવળ તમારે ખાતર ઉઠાવી છે.

કોરીયા-નરેશ કહે, “ અહેશાન તમારો ”

પછી ધીરે ધીરે તમારો શરૂ થયો. કોરીયાના પરદેશ ખાતાના મંત્રીઓ તરીકે જાપાનીઓ નીમાયા. ટપાલખાતું ને તારખાતું જાપાને કબ્જે કર્યું. જાપાની લશ્કરીઓ નીમાયા. જાપાની અધિકારીની રજા સિવાય રાજ્યદ્વારી સભા ન ભરાય. આની સામે અવાજ ઉઠાવનાર કોરીયાવાસીને માટે કારાગૃહ અગર કાળું પાણી જાપાની મજબૂરોથી દેશ ઉભરાઈ ગયો. એ મજબૂરોને કોરીયાનો કાયદો લાગે નહિ, એટલે મજબૂરો ચોરી કરી શકે, કોરીયાવાસી પર ચાખુકો ચલાવી શકે, ને શોખ થઈ આવે તો ખૂન પણ કરી શકે.

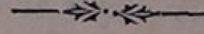
કોરીયન શહેરોનાં નામ પણ બદલીને જાપાની નામ રાખવામાં આવ્યાં ! લશ્કરી કાયદો ચાલ્યો; રેલ્વેની બંને બાજુની અપરંપાર જમીન પ્રજાની પાસેથી, ખરી કિંમતના વીશમા ભાગની કિંમતે ખંડી લેવામાં આવી. કારણ, લશ્કરી જરૂરીઆત !

લશ્કરી જરૂરીઆતને ખડાને કુંટી લીધેલી આ જમીન ઉપર જાપાની દુકાનો ચણાઈ, જાપાની કારખાનાં ને જાપાની પરાં ખડાં થયા.

પ્રકરણ ૬ હું.

દાનવને ચરણે રક્તની ભેટ.

૧૯૦૫ ના નવેમ્બરની એક પ્રભાતે જગવિખ્યાત જાપાની અધિકારી ઇટો કોરીયાને કાંઠે ઉતર્યો, અને તેણે રાજાના હાથમાં એક કાગળીઓ મૂક્યો; મૂકીને કહ્યું કે “સહી કરો.”

કાગળીયામાં શું હતું ?

નીચે પ્રમાણે નવા કરારો હતા:-

કોરીયાના પરદેશી સંબંધો જાપાની પરદેશ ખાતાને હસ્તક રહેશે, કોરીયાના એલચી તરીકે જાપાનીઓ પરદેશમાં નીમાશે; કોરીયામાં જાપાની રેન્ડીકેન્ટો બંદરે બંદરે ખેસી જશે; ખેશરમ જાપાનની છેલ્લી કલમ એ હતી કે “કોરીયાના રાજ્યકુટુંબનું માન તેમજ સલામતી જાળવવા જાપાન ખોળાધરી આપે છે !”

રાજા તો તાજજીબજ બની ગયો. એણે જણાવ્યું કે “અમારી સ્વતંત્રતા રક્ષવાનાં આ તમારાં વચનો કે ?”

ઇટોએ ઉત્તર વાજ્યો કે “હું તો ચિઠ્ઠીનો ચાકર છું. કબુલ કરી લેશો તો પૂર્વની શાંતિ સચવાઈ રહેશે. જલદી જવાબ આપો.”

રાજા—“ પ્રધાનો અને પ્રજાજનોની સંમતિ વિના મહારાથી કંઈ ન કહેવાય. ”

ઈટો—“ જે રાજ્યોની દોસ્તી તૂટવાનું જોખમ હોય ત્યાં એવાં ખડાનાં ન ચાલે. ”

રાજા—“ મહારા દેશનો વિનાશ નહિ કરાવું, ઝેર ખાઈને મરીશ, પણ સહી નહિ કરું. ”

પાંચ કલાકની માથાકેડ પાણીમાં ગઈ. ઈટોની આંખના ખુણા લાલચોળ થયા. એ આંખોમાં જાપાની બંદુકો ને તોપો દેખાણી. રાજા ડગ્યો નહિ.

ઈટો પહોંચ્યો પ્રધાનોની પાસે. પશ્ચિમની નિશાળે બરાબર ભણેલો એ અધિકારી સમજાવે છે કે “જુઓ ભાઈઓ, પીળા રંગની જે પ્રજાઓ જે દોસ્તીમાં જોડાય તો આપણે એશિયાને ગોરી પ્રજાના મહોમાંથી બચાવી શકશું. અમારે કંઈ બીજો સ્વાર્થ નથી.”

પ્રધાનોએ ડોકાં ધુણાવ્યાં ઈટો કહે કે “જન લઈશ. માની જાઓ તો ખીસાં ભરી દઈશ.” પ્રધાનો અડગ રહ્યા.

ઈટોએ જાપાની લશ્કરને સાદ કર્યો. શેરીઓમાં તોપો મંડાણી. સરકારી અદાલતો ને રાજમહેલની ચોપાસ જાપાની સંગીનો અબુકી ઉઠ્યાં. રાજાને યાદ આવી ૧૮૯૫ ની પેલી ભયાનક રાત્રી, જે રાત્રીના અધિકારમાં જાપાને કોરીયાની બહાદુર

રાણીનું લોહી રેડલું. રાજાનું તેમજ પ્રધાનોનાં કાળજાં ફેડી ઉઠ્યાં.

જાપાની તોપો ખંડકોથી ઘેરાયેલા એ મહેલની અંદર રાત્રીએ પ્રધાન મંડળ મળ્યું. જાપાની તલવારોના ખણુખણુટ પ્રધાનોનાં બેઠકમાં સંભળાતા હતા. ત્યાં તો જાપાની સેનાપતિની સાથે ઇટો આવી પહોંચ્યો. એણે રાજાજીની સાથે એકાંત મુલાકાતની માગણી કરી. જવાબ મળ્યો કે “નહિ બને.”

પ્રધાન મંડળની સાથે ઇટોને રકાઝક ચાલી. કોપ કરીને જાપાની હાકેમ બોલ્યો કે “કબૂલ કરીને ખીસાં ભરી દ્યો, નહિ તો ના પાડીને ડોકાં નમાવો.”

જાપાની સેનાપતિએ તલવાર ખેંચી. કોરીયાનો ખડાહુર મુખ્ય પ્રધાન બોલ્યો કે “સુખેથી, હિમ્મત હોય તો માથાં ઉડાવી દ્યો.”

“જેવું છે ?” એમ બોલીને સેનાપતિ વડા પ્રધાનનો હાથ ઝાલી, ખીજા અંડમાં ઘસડી ગયો.

બાકીના પ્રધાનોના મનમાં થયું કે આપણાં માથાં ઉડવાનો પણ હુમણાંજ વારો આવી પહોંચશે. આપણી વારે ધાવા કોઈ પરદેશી પ્રતિનિધિ નથી આવ્યો. કોઈ આવવાનું પણ નથી. મરવાથી કાંઈ વળવાનું નથી. એમ સમજીને આખી રાતની એ રકાઝકને અંતે પ્રધાનોએ કરારનામા પર સહી કરી. અડગ રહ્યા બે જણા-એક રાજા અને ખીજો મુખ્ય પ્રધાન.

કોરીઆની અંદર આંગણે આંગણે આકંઠ ચાલ્યું. ઇજ્જતદાર પ્રબળનો, મોટા અમલદારો, અને એક વખતનો યુદ્ધ ખાતાનો વૃદ્ધ સચીવ રાજા પાસે જઈને આજીજી કરવા લાગ્યા કે “ કરારનામું રદ કરો. ”

આંસુભરી આંખે રાજા કહે “ મેં સહી નથી કરી. પણ એ રદ કરવાની તો મહારી તાકાત નથી. ”

અરજદારો પાછા ગયા, ને ઘેર જઈ રાત્રીએ આપઘાત કરી મુવા.

રાજા મહેલને બારણે જેસી લાંઘણે ખેંચવી ને આખરે ઘેર જઈ જીવ કાઠી નાંખવો, એ કોરીયાવાસીઓનો સત્યાગ્રહ.

રાજા તો રઘવાયો બન્યો હતો. પારકાની દયા ઉપર જીવનારને બીજું શું સૂઝે ? એણે અમેરિકાના પ્રમુખ પાસે ૧૮૮૨ ની સંધિ યાદ દેવા એલચી મોકલ્યો. અમેરીકાધિપતિએ ઉત્તર દીધો, “ હું નહિ મળી શકું. ”

એશિયાના હૈયામાંથી આ વાતો જીગ-જીગાન્તર સુધી નહિ ભૂંસાય. એક શરણાગત દેશની કથની સાંભળવા માટે અમેરિકાના હાકેમ પાસે પાંચ પળની પણ કુરસદ નહોતી ! અને પેલો ૧૮૭૨ નો પુરાણો કોલ ! “ હા, હા, ” અમેરિકાના હાકેમે પાછળથી ઉચ્ચારેલું, “ સંધિ મુજબ તો કોરીઆની સ્વતંત્રતા રક્ષવી જોઈએ પરંતુ, શું એટલી પણ અક્કલ નથી કોરીયાને, કે પોતેજ લમણે હાથ દઈને જેસે ત્યાં પારકી પ્રબળ આવીને શું કરી દેવાની હતી ? ”

અમેરિકાએ ઇશ્વર-સાક્ષીએ આપેલો આ કોલ ! એશિયાના ગુલામોને કપાળે આવા પ્રહારો ન પડે તો ખીલું શું ?

અને પરદુઃખ લાંબા ઇંગ્લાંડ કાં ન ધાયું ? રે ! એને તો ઘણીયે ગણતરીઓ કરવાની હતી, જર્મની સામે ટક્કર ઝીલવા માટે એને ઉત્તર સમુદ્રમાં કાફલો રાખવો હતો, પૂર્વની ભૂમિમાં પોતાનાં વેપાર વાણિજ્ય તેમજ સુલકો સુરક્ષિત રાખવાં હતાં, ને હિન્દુસ્થાન સામે ટાંપી બેઠેલા રૂશીઅન રીંછને આગળ વધતું અટકાવવું હતું ! શી રીતે ઇંગ્લાંડ પોતાના એ પરમ ઉપયોગી મિત્રને માહું લગાડવા જાય ! ઇંગ્લાંડની આંગળી ઉંચી થવાની સાથે તો પેલા કાફલાને જાપાન દરીયાને તળીએ પહોંચાડી દે, વેપારનાં બહાણો પાછાં વાળે, અને પેલા રીંછને ભારતવર્ષની લીલી ભૂમિ ઉપર છટું મેલી દે. રે ! ઇંગ્લાંડે તો જાપાનને રાજી ખુશીથી લખી આપ્યું કે, “કોરીયાની અંદર, તમે રાજ્યદ્રારી, લશ્કરી અને આર્થિક હિત પ્રથમ દરજ્જે ધરાવો છો, એ અમારે મંજૂર છે !”

૧૯૦૫ ના તહનામા ઉપર રાજાએ સહી કરી જ નહિ. પોતાના રાજમહેલમાં એ આજ કેદી બન્યો હતો. એના મનમાં ઉદ્ગાર ઉઠ્યો, “ જરૂર, કોઈક પ્રજા તો મારી વારે ધારો. શું કોઈ નહિ આવે ?”

૧૯૦૭ ની હેગ કોન્ફરન્સમાં એણે એટલી મોહલ્યો. એની વાત સાંભળવાની જ કોન્ફરન્સે ના પાડી !

જાપાને પાદશાહને પદભ્રષ્ટ કયો. યુવરાજને પૂતળું બનાવી સિંહાસને બેસાડયો.

ધારાસભામાં સર્વોપરી સત્તાધારી જાપાની રેસીડન્ટ જન-રલ. એને હાથે જ બધા અધિકારીઓની નીમણુક, અને કોઈ-પણુ પરદેશીને સરકારમાં જગ્યા આપવાની મનાઈ !

ધીરે ધીરે મોટા હોદ્દા પરથી કોરીયાવાસીઓને ખસેડવામાં આવ્યા; તેને બદલે જાપાનીઓની ભરતી થઈ. પણ પશ્ચિમના કોઈ મુસાફરને પોતાનું ન્યાયીપણું બતાવવા ખાતર કેટલાંક કોરીયાનાં પૂતળાંને મોટી જગ્યા ઉપર રખાયેલાં, તો તે દરેકની ઉપર અકકેક જાપાની સલાહકાર નીમી દીધેલો. સલાહકારની સલાહ ઉઠાપનારો કોરીયન અધિકારી બીજે દિવસેજ ઘેર બેસતો.

કોરીયાવાસીઓ માટે જુદાજ કાયદા બન્યા. આરોપીની ઉપર આરોપ સાબીત કરવો જોઈએ તેને બદલે આરોપીએ પોતાનું નિર્દોષપણું પુરવાર કરવું પડે એવા ધારા થયા. જાપાની ભાષા રાજભાષા બની. વારંટ વિના કેદ કરવાની પોલીસને સત્તા મળી. આરોપી બચાવનાં સાક્ષી આપે તે સ્વીકારવાની મુખત્યારી ન્યાયાધિકારીની રહી. ન્યાયાધિકારી કોણુ ? લોહીનો તરસ્યો જાપાની.

	કુલ તહોમતદારો,	વિના કામ ચાલ્યે સજા પામેલા.
૧૯૧૩	૩૬,૯૫૩	૨૧,૪૮૩
૧૯૧૪	૪૮,૭૬૩	૩૨,૩૩૩

૧૯૧૫	૫૯,૪૩૬	૪૧,૨૩૬
૧૯૧૬	૮૧,૧૩૯	૫૬,૦૧૩

નિદોષ ઠરેલા.

૧૯૧૩	૮૦૦
૧૯૧૪	૯૩
૧૯૧૫	૪૭
૧૯૧૬	૧૨૬

આંકડાઓ પોતાની મેળે જ બોલશે કે જાપાને બે કરોડ કોરીયાવાસીને કેવી કુશળતાથી ઠેકાણે આણ્યા ! બે કરોડ કંગાળ પ્રજાનોના ગળામાં સત્તર હજાર અમલદારોનું લોખંડી ચોગડું આજે લટકી રહ્યું છે.

જીલમ ન સહેવાય ત્યારે અજ્ઞાન પ્રજાજન શું કરે? ને શું ન કરે? એને જીવવું અસહ્ય લાગે. જાલીમોના લોહીને માટે એનો પ્રાણ પોકારી ઉઠે. એક નાદાન પ્રજાજનના અંતઃકરણમાં પોતાની માતાને માટે વેદનાની જવાબા બળે ત્યારે એ અજ્ઞાન જીવ બીજું શું કરે? ૧૯૦૯ની સાલમાં રેસીડન્ટ જનરલ કુમાર ઇટોનું એક કોરીયાવાસીએ ખૂન કર્યું. જાપાની જીલમને જાગૃત કરવા આ એકજ માણસનો અપરાધ બસ હતો. લશ્કર છુટ્યું, ધરપકડ ચાલી, અખબારો જપ્ત થયાં, અને આખરે ચાર હજાર વરસનો પુરાતન એક સ્વતંત્ર દેશ જાપાનનો એક પ્રાંત બની ગયો. ચાલીસ સૈકાનો ઇતિહાસ એક પળમાં

ભૂંસાઈ ગયો. કોઈ વિકાળ જાડુગરની છડી અડકતાં, કોરી-
યાની સૂરત એવી તો પલટી ગઈ કે પોતે પોતાને જ ન
પિછાને !

પ્રજાજનો કહે, “ કોરીયા માતા તો મરી ગઈ. આપણે
જીવીને શું કરવું છે ? ” એક પછી એક પ્રજાજન આપઘાત
કરી મરવા લાગ્યા. જાપાની દાનવને દેવાલયે માતા કોરીયાએ
એકવાર શિલ્પ, સંસ્કૃતિ, સાહિત્ય તેમજ ધર્મનાં પુષ્પો
વેર્યાં હતાં. દાનવે ગર્જના કરી કે હવે હું કુલોનો લોગી
નથી રહ્યો. હે નારી ! મારે રક્ત જોઈએ-સંપત્તિ જોઈએ.
આજ કોરીયાએ એ અસૂરને ચરણે પોતાનાં સંતાનોનાં શબનો
ગંજ ખડકી દીધો છે.

પ્રકરણ સાતમું.

છુપાં શસ્ત્રો.

તલવારનું રાજ્ય કેવું ? ચાલો, થોડીક વીગતો તપાસીએ.

૧૯૧૬-૧૯૧૭ ની અંદર, સરકારી આંકડાં પ્રમાણે ૮૨,૧૨૧ કોરીયાવાસીઓને લશ્કરી અધિકારીએ, કામ ચલાવ્યા વગર જ પરબારી સજા ઠોકી દીધી. ફક્ત છોકરાઓ, અને તંદુરસ્ત શરીરવાળા મરદોને જ નહિ, પણ સ્ત્રીઓને અને વૃદ્ધોને પણ ફટકા લગાવેલા. રમખાણોમાં ઘાયલ થયેલા કોરીયાવાસીઓ શીઉલ-નગરની ઇસ્પીતાલોમાં સૂતા હતા. જલ્દીએ ફટકા મારવા આવ્યા. દાકતરો ને આચાર્યો ના પાડતા રહ્યાં, અને ફટકાનો માર એ જખમી શરીરો ઉપર પડ્યો. તહોમતદારો પાસેથી બાતમી મેળવવા માટે કેવી કેવી કળાઓ વપરાતી ? પુરૂષોનાં અને બચ્ચાંનાં બાવડાં બાંધી ઉંચે ટીંગાડવામાં આવતાં, અને છેક બેશુદ્ધ બની જાય ત્યાં-સુધી, એ બાંધેલી દોરી ખેંચાતી ને ઢીલી થતી ધગાવેલા સળીયા ઉપર એની આંગળીઓ ચાંપવામાં આવતી. એના

શરીરના માંસમાં ઘગધગતા ખીલા ઘોંચાતા. આંગળીના નખને ચીમટાથી ખેંચી કાઢવામાં આવતા.

વરસે વરસે ૭૫ હજાર કોરીયાવાસીઓ ઘરબાર છોડીને મંચુરીયા તરફ ચાલી નીકળવા લાગ્યાં. રસ્તે ભૂખમરો, કડકડતી ઠંડી, અને મૃત્યુ રાહ ભેઠ રહ્યાં હતાં. પણ જાપાની જીવનની અંદર રહેલું અપમાન આ માર્ગના મૃત્યુમાં નહોતું.

દેશ છોડીને ચાલી જનારી નારીઓનાં અંગ ઉપર નગ્નતા ઢાંકવા જેટલાં પણ વસ્ત્રો નહોતાં. પીઠ ઉપર એનાં નાનાં ખચ્ચાં આંધેલાં હતાં, તેથી એક ખીજના શરીરની હુંક મેળવીને તેઓ ચાલતાં. ખાળકોનાં નાજૂક આંગળાં ઠંડીમાં એક ખીજ સાથે ચાંટી જતાં. વૃદ્ધ સ્ત્રી પુરૂષો, વાંકી કેડ કરીને ગાઉના ગાઉ સુધી ચાલ્યા જતાં. આખરે એ જર્જરિત શરીર થાકી જાય, આગળ ચાલી ન શકે, અને માર્ગમાં જ પ્રાણ છોડે.

દેશના ઉકળેલ લોહીના કેટલાએ યુવાનોએ 'ધર્મ સેના' નામનું એક લશ્કર ખડું કર્યું. આ લશ્કર જાપાનીઓ ઉપર અચાનક હુલો કરે, જનમાલની ખુવારી કરે, ને પાછું પહાડોમાં છુપાઈ જાય. જાપાનીઓએ વેરની વસુલાત નિર્દોષ લોકો ઉપર વાળી. ગામડાં ખાળ્યાં, લોકોપર ગોળીબાર ચલાવ્યો, ને સ્ત્રીઓની લાજ લૂંટી. આ કતલની અંદર ખ્રીસ્તીઓનો પણ ભોગ લેવાયો. કતલનાં ચિત્રો કાંઈ ખહુ વિવિધ નથી હોતાં. કારાગ્રહ, કોયડાનો માર, સ્ત્રીઓપર અત્યાચાર, ગોળી-

, અને આગ-આ બધાં સુધરેલી પ્રજના હાથમાં, રાજ-
દ્રોહને ચાંપી દેવાનાં હુથીઆરો. એનાં એ હુથીઆરો ઘણી
ઘણી રીતે વાપરી શકાય. જેવો વાપરનારો ! જાપાને એ
તાલીમ પ્રથમ તો યુરોપની પાસેથી લીધી. પછી એણે પોતાની
બુદ્ધિ અજમાવીને એ વિદ્યાને ખુબ કેળવી. કોરીયાનો ધ્વંસ
એજ એનું પ્રમાણપત્ર !

ફરી એક વાર કોરીયાની નાડીમાં પ્રાણ આવ્યા. જગત
આખાને સ્વતંત્રતા આપવા નીકળી પડેલા પેલા અમે-
રિકાના હાકેમ વિડસન કેને યાદ નથી ? એના પ્રજ-
સંઘમાં નહાની પ્રજાએને પણ ખુરશી મળવાની ખૂબ વાતો
વિડસન સાહેબે કરી નાખેલી. કોરીયાએ તો આશાતુર હૃદયે
પોતાની હકીકત પારીસ કોન્ફરન્સમાં રજુ કરવા નક્કી કર્યું.
કોરીયાની અંદરથી તો જાપાન કોઈને જવા જ શાનું આપે ?
અમેરિકાની અંદરથી ત્રણ કોરીયાવાસીઓનાં નામ નક્કી થયાં.
અમેરિકા કહે કે પાસપોર્ટ જ નહિ મળે !

ત્રણમાંનો એક ગમે તેમ કરીને પારીસ પહોંચ્યો. મિત્ર
રાજ્યોના હાકેમો કહે કે “નહિ મળી શકીએ !”

હવે તો કોરીયાએ પારકી આશા છોડી. આખા દેશ ઉપર
કેસરીયાં કરવાની વાતો ચાલી. ચતુર આગેવાનો ચેત્યા. માતા
કોરીયાને નામે, એણે આણુ ફેલાવી કે—

જે કાંઈ કરો તેમાં જાપાનીને અપમાન દેશો નહિ.

પત્થર ફેંકશો નહિ.

મુક્કાઓ મારશો નહિ.

કારણ, એ તો જંગલી પ્રજાનાં કામ છે.

જાપાન તો તાજજીવ બનીને જોતું રહ્યું કે આ બહાદુર પ્રજાનો પ્રાણ તલવારથી નથી જવાનો. તલવાર ચલાવીને દુશ્મન ચાહે તેટલું લોહી ચૂસી શકે, વસ્તીની ગણતરીના આંકડા ઓછા કરી શકે; પણ એ લોહીના ઊંડાણમાં, ને એ આંકડાઓથી છેક અગમ્ય, પ્રજાને એક એવો પ્રાણ હોય છે કે જેને જાલીમનાં શસ્ત્રો સ્પર્શી જ ન શકે. એ પ્રાણ તે પ્રજાની સંસ્કૃતિ, પ્રજાનું ચારિત્ર્ય. જાપાને કોરીયાની એ સંસ્કૃતિને ભ્રષ્ટ કરવાનું ને એ નીતિનો ધ્વંસ કરવાનું કામ આરંભ્યું.

પહેલું પગલું—કોરીયાના ઇતિહાસનાં તમામ પુસ્તકો ને જીવન-કથાઓ નિશાળોમાંથી, પુસ્તકાલયોમાંથી અને ખાનગી માણસોને ઘેરથી એકઠાં કરાવી બાળી નખાવ્યાં. મહા-મૂલ્યું પુરાતન સાહિત્ય તલવારમાં તો બળીને ભસ્મ બન્યું. વર્તમાન પત્રો, પછી તે રાજ્યદ્રોહી હો કે વિજ્ઞાનને લગતાં, તદ્દન અંધ થયાં. છાપાને લગતા એવા કાયદા ઘડ્યા કે વર્તમાનપત્ર કાઢવુંજ અશક્ય હતું. નીચે લખેલા પ્રસંગો ઉપર અટ્ટહાસ કરવું કે આંસુ પાડવાં એ સમજાતું નથી.

કોરીયાનાં બાલકો માટે અંગ્રેજી ભાષામાંથી એક હાથીની

વાતા કોરીયાની ભાષામાં ઉતારવામાં આવી. છાપાના અધિકારીએ એ વાર્તાને જખત કરી. શા માટે ? વાતાની અંદરનો હાથી પોતાના નવા માલીકને કબ્જે થવા નાખુશ હતો, એ વાતને રાજ્યદ્રારી અર્થમાં ઘટાવી બાલકો એવું શીખી જોસે કે પોતાના નવા માલીક જાપાનને તાજે ન રહેવું. !

એક ધાર્મિક વર્તમાનપત્રે 'વસંત' ઉપર કાવ્ય છાપ્યું. એ કાવ્ય સત્તાએ દાખી દીધું. કારણ, એમાં 'નૂતન વર્ષનો પુનર્જન્મ' એ મિસાલનો ઉલ્લેખ, કોરીયાવાસીના મનમાં કદાચ "પ્રજનો પુનર્-ઉદય" એવો અર્થ સૂચવી, સરકાર સામે પ્રબલને ઉશ્કેરી મૂકે !

કોલેજની એક કુમારિકાએ 'સ્વતંત્રતા' ઉપર એક ગીત જોડ્યું, તે બદલ તેને જે વરસની સજા પડી ! વર્તમાનપત્રનો ક્વંસ થઈ ચુક્યો.

બીજું પગલું-સભા સમિતિઓ ગેરકાયદેસર જાહેર થયાં લોકોને મહોંચે પણ દુચ્ચા દેવાયા. રાજ્યદ્રારી વિષયમાં પડવું એ કોરીયાવાસીઓને માટે મહાભયંકર ગુન્ડો ગણાયો.

ત્રીજું પગલું-કોરીયા સ્વતંત્ર હતું ત્યારે એને ગામડે ગામડે લોકો શાળાઓ ચલાવતા. વિદ્યતા મેળવી મશહુર થવાનો પ્રત્યેક બાલકનો મહામનોરથ હતો. જાપાને આવીને એવા કાયદા કર્યા કે બાનગી નિશાળો મરણને શરણુ થઈ. મહાન્ વિદ્યાલયો જાપાને વીંખી નાખ્યાં. કેળવણી આપવા

માટે કોરીયાની ભાષા કાઢીને જાપાની ભાષા દાખલ કરી. નિશાળામાં શિક્ષકો જાપાની નીમાયા. જાપાની શિક્ષક ન સ્વી-કારનાર શાળાનાં ખાસ જીજ્ઞ દિવસથી બંધ થઈ જાય. પાઠ્ય-પુસ્તકો જાપાની સરકારની પસંદગીનાંજ ચલાવાય. યુરોપ કે અમેરિકાનો રે, ખુદ પોતાની માતા કોરીયાનો ઇતિહાસ ખાલકોને કાને નજ પડી શકે. જાપાનનોજ ઇતિહાસ શીખવાય. એ ઇતિહાસમાં એવી વાતો ઘુસાડવામાં આવી છે કે જાણે જાપાનેજ કોરીયાને જંગલી હાલતમાંથી છોડાવ્યું, જાણે કોરીયાનો ઇતિહાસ ક્રકત જે હજાર વરસોનોજ જુનો છે, અને જાપાનના છત્ર નીચેજ કોરીયા કુટ્યું કાટ્યું છે, અને છેલ્લી વાત—કોરીયા પોતાની ઇચ્છાએજ, પોતાની સલામતી ખાતરજ જાપાનને આધીન બન્યું છે ! જાપાનનાં પૂજારીઓ પેદા કરવાનાં આ કારખાનાંની અંદર એકેય સાધનની ઉણપ નથી. રે ! જાપાની શિક્ષકો કમ્મર પર તલવાર બાંધીને શાળામાં શીખવી રહ્યા છે. આઠ નવ વરસની ઉમરનાં બાલકો આગળ એ ગુરૂદેવોની તલવારોના ખણખણાટ કેવી શોભા, કેવો પ્રતાપ, કેવો ભય ઉપજાવી રહ્યાં હશે !

પણ વીરાંગનાનાં સંતાનો એટલેથી ચે વશ ન થાય. પોતાની માતાનું હૃદય વાંચવાની ભાષાનેજ શત્રુઓ ભૂંડી નાખે એ વાત બાલકોથી શે સંખાય ? કોરીયાનાં સંતાનો છાનાં છાનાં પોતાની માતાને મળે છે. નિશાળમાંથી છુટ્યા

બાદ ચાર ચાર બાલકોની મંડળી એકઠી મળીને કોરીયાની ભાષા શીખે છે, અને માતૃભૂમિનાં છિન્ન ભિન્ન સ્મરણોમાંથી ચાર હજાર વરસોનો જુનો ઇતિહાસ ઉકેલે છે. અમર રહેવા સરબંધેલું એમ સહેલાઈથી શી રીતે મરે ?

ચોથું પગલું—શિક્ષણને પલટી નાખવાથી તો માત્ર મગજ ડોળાય. પણ જાપાનનો અભિલાષ તો કોરીયાના આત્માનેજ જલદી કલુષિત કરી નાખવાના હતા. જાપાન ચારિત્ર કે પવિત્રતા સરખી ચીજને જરીયે ઓળખતું નથી. જૂના કાળમાં, પોતાનાં માવતરની ગરીબી ટાળવા જુવાન દીકરી પોતાનું શિયળ વેચે, એ તો જાપાનમાં મહાપવિત્ર કાર્ય ગણાતું. અત્યારે પણ જાપાની અમલદારો, પ્રધાનો, ને શિક્ષકો છયોક વેશ્યાઓને ઘેર જાય, વ્યભિચાર સેવે, રખાતો રાખે. એક શાળાના અધ્યાપકે તો ખુલ્લેખુલ્લું કહેલું કે મહારા શિક્ષકોને હું વેશ્યાગારોમાં જવા દઉં છું, વેશ્યાનાં ખીલો મહારી પાસે પરબારાં આવે છે, તે હું શિક્ષકોના પગારમાંથી પરબારાંજ ચુકવું છું.

આમ જાપાને કોરીયામાં વેશ્યાઓનાં પૂર છોડી મૂક્યાં. દેશના પ્રત્યેક શહેરમાં પરવાનાવાળાં વેશ્યાગારો ખોલાયાં, શહેરના ઉત્તમ લક્ષ્યાઓમાં વેશ્યાઓને મકાનો અપાયાં, એટલે કુલીન પાડોશીઓ પોતાનાં ઘરબાર જાપાનીઓને નામની જ કિમતે વેચી મારીને ચાલી નીકળ્યા. કોરીયાની કુમારિકાઓને જાપાની ગીઘડાં ચૂંથવા લાગ્યાં. વેશ્યાઓની અલ્લેક મંડળી લઈને જાપાની સોદાગરો ગામડે ગામડે ભટકવા લાગ્યા.

એક બંડખોર કોરીયન કુમારીએ અદાલતના ઓરડામાં ન્યાયાધિકારીને ખુલ્લેખુલ્લું કહેલું કે “ તમે અમારી ખાનગી નિશાળો ઝુંટવી લીધી, અને તેને બદલે બહાર વેશ્યાવાડા આપ્યા. શિક્ષકને પરવાનો મળતાં મહા મુશીબત પડે, પણ વેશ્યાને તો સહેલાઈથી પરવાનો મળે છે, મહારાજ ! ” આજ કોરીયાની પુણ્યભૂમિ પર વેશ્યાઓએ લયંકર ગુપ્ત રોગો ફેલાવી દીધા છે.

પાંચમું પગલું—કોરીયા જ્યારે સ્વતંત્ર હતું ત્યારે કોરીયાની અંદર અફ્રીણનો પગ નહોતો. અફ્રીણ લઈ આવનારો પકડાય તો તેનું માથું ઘડથી બુદ્ધ થતું. પણ જાપાનને હાથ ગયા પછી કોરીયાની અંદર અફ્રીણના વેપારીઓ આવી પહોંચ્યા. ખુદ જાપાનમાં તો અફ્રીણનો ઉપયોગ એક ભારે અપરાધ ગણાય છે, અફ્રીણને કાઢવા ચાંપતા ઇલાજો લેવાય છે. એજ જાપાને ઇરાદાપૂર્વક કોરીયાની અંદર અફ્રીણ પેસાડયું, રે ! અફ્રીણના ડોડવાનાં વિશાળ વાવેતર કરાવ્યાં. સુધરેલી પ્રજાની દૃષ્ટિએ હલકા ન પડવા ખાતર, કાયદો તો અફ્રીણ નિષેધનોજ રાખવો પડ્યો છે, પણ ખીજી બાબુ ખુદ જાપાની સરકારેજ ખેડુઓને ખીયાં પૂરાં પાડેલાં છે.

અફ્રીણનો ધંધો આખાદ કરવામાં જાપાનને બે ફાયદા. (૧) રાજ્યને કમાણી. (૨) રીતસરના વિષ-પ્રયોગ વડે એ વીર-પ્રજાનો ધીરો ધીરો પણ ખાત્રીબંધ વિનાશ.

છડું પગલું—સ્ત્રી પુરૂષોને સાથે નહાવાનાં જળાશયો
બંધાયાં. જાપાનીઓ એ જળાશયમાં નિર્લજ્જ બની કીડા કરે.
પણ શિયળને પવિત્રતાનું પૂજક કોરીયા એ પિશાચી કીડાથી
અળગું જ રહ્યું.

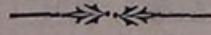
આવા પદ્ધતિસરના અધઃપતનમાંથી એક પરવશ અને
પરાજીત પ્રજા ક્યાંસુધી ઉગરે ?

પ્રકરણ ૮ મું.

કેસરીયાં

એક વખતનું ચુપચાપ પાડોશી જાપાન આસ્તે આસ્તે
કોરીયાનું સલાહકાર બન્યું. વળી ધીરે રહીને મુરબી બની
બેઠું. જોતજોતામાં તો મુરબીશ્રીએ તોપો—તલવારો બતા-
વીને પોતાના આશ્રિતને પગ તળે ચાંપી દીધું. જગતને તો
જાપાને એમ જ સમજાવ્યું કે આ બાપડી અજ્ઞાન પ્રજાને
આબાદ કરવા, સંસ્કારી બનાવવા હું મહેનત લઉ છું.

આપણે જોયું કે એમ શાંતિથી, વિના બોલ્યે આ વીર-
પ્રજા વશ નથી થઈ ગઈ. ૧૯૦૭ ના ઘા જાપાન કદી નહિ
ભૂલે. એ વરસમાં કોરીયાની સેનાને વિખેરી નાખતી વેળા,
વીશ હજાર જાપાની યોદ્ધાઓની સામે, કોરીયાના સેનિકો
જુઝ્યા હતા, અને એક પણ સૈનિક રહ્યો ત્યાંસુધી પીઠ
બતાવી નહોતી. લડવાનાં પૂરાં શસ્ત્રો પણ નહોતાં. એ વીશ

હુબર અમાનુષી જાપાનીઓને એકેએક સૈનિકે પોતાનું લોહી પીવરાવેલું.

એ જાપાઝી તો છેક ૧૯૨૦ ની સાલ સુધી ચાલેલી. એ 'ધર્મસેના' ની વાત આપણે વાંચી ગયા. કોરીયાની ભુબનો જાપાનને અરજો પરિચય થઈ ચુક્યો હતો.

પણ કોરીયામાં એક ડાહ્યો વર્ગ મનન કરતો બેઠો હતો. એ શાણા પ્રબળનો સમજતા હતા કે શસ્ત્રહીન કોરીયા જાપાનની તોપો-બંદુકો સામે ન ટકી શકે. એની મુરદ તો એ હતી કે જાપાની તોપો-બંદુકો ઉખેડી નાખતા પહેલાં, જાપાની સંસ્કૃતિનું વિષ દેશના કાળજીમાંથી કાઢવું પડશે, કોરીયાની પુરાતન સંસ્કૃતિની જગતને પિછાન દેવી પડશે, દેશે દેશના હૈયામાં અનુકરણ જગાડવી પડશે.

આ ધૈર્યવાન પુરૂષોએ આત્મ-બળ સજવા માંડ્યું.

મહાયુદ્ધે જગતમાં કઈ પ્રબળને નથી જગાડી ? વરસેલસના માચડા પરથી છુટી નીકળેલા, અમેરિકન હાકેમના સ્વાધીનતાના સંદેશા કયા ગુલામને નથી પહોંચ્યા ? કોરીયાના મનોરથો પણ વીલસનનાં વાક્યોએ જગાડ્યા. કોરીયા પોતાને ઇન્સાફ મળવાની આશાએ આતુર બનીને બેઠું.

૧૯૧૮ માં દુનિયાએ હુથિયાર હેઠાં મેલ્યાં, એટલે જાપાને કોરીયાની સમગ્ર પ્રજાની અંદર એક પત્રિકા ફેલાવી, અને તલવારની આણી ખતાવી એ ઉપર સહી કરવા કહેવામાં આવ્યું. એ પત્રિકામાં શું હતું ? કોરીયાની પ્રજા તરફથી સુલેહની સલાને મોકલવાની એ એક અરજી હતી. કોરીયા તરફથી એમાં જણાવવાનું હતું કે “ જાપાનની કૃપાળુ રાજસત્તાના અમે અહેશાનમંદ છીએ. અમે ખન્ને મહાપ્રજાઓ અમારા નૃપતિ મીકાડોના છત્ર તળે એક બની ઉભાં છીએ. અમારે જુદી સ્વતંત્રતા નથી જોઈતી. અમને એ સિદ્ધાંત લાગુ પાડશો નહિ ! ”

સૈનિકોએ ખુલ્લી તલવારે આ અરજીખત ઉપર નામાંકિત પ્રજાજનોની સહી લીધી. પણ પેલા જરાયસ્ત, જર્જરિત, અને આશાહીન રાજાએ કહ્યું કે “ મારી નાખો, સહી કરીને મહારી પ્રજાને નહિ વેચી માફ ” ૧૯૦૫ માં પોતે પોતાનો પ્રાણુ પ્રજાને ખાતર ન આપી શક્યો, એ વાત સંભારી સંભારીને રાજા રડતો હતો. એના મનમાં હતું કે “ આજ તો એ મહાપાપનું પ્રાયશ્ચિત કરવા માટે પ્રાણુનું ખલિદાન આપી દઉં ! ”

જાપાનીઓએ રાજાને ઝેર દઈ તેનો જીવ લીધો. અપમાનથી ખરડાયેલો અને ઝીંદગીને હારી ગયેલો વૃદ્ધ રાજા મૃત્યુને તો જીતી ગયો. જનની કોરીયા ! એનું અને એની બહાદુર રાણીનું તર્પણ શું એજે જશે ?

રાજાના મરણની ખીજ પણ એક વાત ચાલી હતી. કોરીયાનું વ્યક્તિત્વ આંચકી લેવા ખાતર જાપાને પોતાનો કુમારી કોરીયાના યુવરાજની સાથે પરણાવવાનું કહેણ મોકલ્યું. યુવરાજ તો આનંદથી નાચી ઉઠ્યો. બુઢો રાજા વિચારે છે કે હું હમણાંજ મરી જાઉં તો કોરીયાના રીવાજ પ્રમાણે ત્રણ વરસ સુધી વિવાહ નહિ થાય. અને ત્રણ વરસમાં શું કોઈ નહિ જાગે ? એમ સમજીને એણે વિષપાન કરી પ્રાણ કાઢી નાખ્યા. એમાંથી ગમે તે વાત સારી હોય, પણ રાજાનું મૃત્યુ તો ઉજ્જવળ બની ગયું.

રાજાના મરણના સમાચાર તો આગના ભડકાની માફક એમર વિસ્તરો ચૂક્યા. ઝીંદગાનીની અંદર જે રાજા પ્રજાની પ્રીતિ ખોઈ ખેઠો હતો તેના આવા પ્રાણ દાનથી પ્રજાનું અંતર પ્રેમમાં તરખોળ બની ગયું. જાપાની સરકારે તો રાજાના મૃત્યુની એના સરકારી છાપામાંયે નોંધ ન લીધી. શોકનો

૫૨

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કવંક. : યાને કોરીયાની કથા.

દિવસ પણ ન પાડ્યો, અને જાપાની રીત પ્રમાણે એનું દર્શન કરવાનું ઠરાવ્યું.

પ્રજા પૂછે છે, “અરેરે ! એનું મુઠકું પણ અમને નહિ સોંપો ?”

જાપાની સત્તા કહે છે, “નગરના ગઢની બહાર કાઢ્યા પછી એ મુઠકું તમને સોંપાશે.”

જીવતા જીવનું અપમાન ઓછું સાલે; પણ મુઠકાનું અપમાન કોઈ પ્રજા નથી સાંખી શકતી. મૃત્યુની પવિત્રતા, ને ભવ્યતા કયા માનવીને અંતરે વસેલી નથી હોતી ?

કોરીયાવાસીઓના દિલ પર બહુ આઘાત થયો. પ્રજાએ વિચાર્યું કે દર્શનને દિવસે કાંઈક નવાજૂની તો કરવી જોઈએ. એક સમુદાય જોડ્યો કે “હવે તો હદ થઈ. આવો, જાપાનના એકે એક આદમીને રેંસી નાખીએ. દેશમાં અકકેક જાપાનીનો જીવ લેવા સાઠ સાઠ દેશજનો જીવતા છે. એક વાર કતલ કરી નાખીએ. પછી ચાહે તે થાને !”

પણ ખીજો ડાહ્યો ને દયાવંત વર્ગ જોડ્યો, “આવી કતલથી તમે જગખત્રીશીએ ચડશો. જાપાન વધુ દારૂગોળો, ને વધુ નવા જુલમો લાવવાનું વ્યાજખી ઠરાવશે. આપણને જેર કરી નાખશે. આપણી આગળ હથિયાર કયાં ?”

સલાહ સ્વીકારાણી.

સ્વાધીનતાનું જાહેરનામું તૈયાર થયું. દેશના તેત્રીશ નાયકોએ એના ઉપર સહી કરી. એની નકલો ગામડે ગામડે ચુપચાપ પહોંચી, વંચાણી, ને મંજુર થઈ. દક્ષિણને દિવસેજ એ સંદેશો ગામેગામમાં પ્રગટ થવાનો હતો. ચુપચુપ, જે કરોડ માણસોની અંદર આ તૈયારી થતી હતી. જે કરોડમાંથી એક ખાલક પણ આ વાતથી અજાણ્યું નહોતું. છતાં આખા દેશમાં અદ્ભૂત શાંતિ ! જાપાની કાગડો પણ ન જાણે કે શું થઈ રહ્યું છે.

જાપાનીઓને જરાક ગંધ આવી કે દક્ષિણને દિવસે કાંઈક થવાનું છે. દક્ષિણને દિવસે સભા ભરવાની જ મનાઈ થઈ. પ્રજાના આગેવાનોએ સોમવારને બદલે શનિવાર ઠરાવ્યો. જાપાની કૂતરું પણ આ વાત જાણી ન શક્યું. યશસ્વી શનિવાર આવી પહોંચ્યો. પેલા તેત્રીશ મરણીયા સરદારોમાંથી જે તો બહારની દુનિયાને બહાર પહોંચાડવા શાંગાઈ પહોંચેલા. બાકીના ત્રીશ બહાદુરો એક નામાંકિત હોટેલમાં છેલ્લી વારને માટે ભેળા બેસી બાણું બાવા મળ્યા, ને મુખ્ય જાપાની અધિકારીઓને પણ ભોજન લેવા નોતર્યા.

૫૪

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કવંક. : યાને કોરીયાની કથા.

જાપાનીઓ એમ જ મલકાઈ ગયા કે આખરે કોરીયા-વાસીનો ગર્વ ગળ્યો ખરો-આખરે તેઓ ઠેકાણે આવ્યા ખરા-રાત્રીના ખારના સમયની તૈયારી હતી. એક સુશોભિત ટેબલ પર પથરાએલ વિપુલ અન્નપાનની સામગ્રીને જાપાની અધિકારીઓ ન્યાય આપી રહ્યા છે, એટલામાં ખારનો ટકોરો થયો. અને કોરીયનોનો અગ્રેસર અચળ શાંતિપૂર્વક વદન ઉપર મધુર હાસ્ય ફરકાવતો ઉભો થયો. એક કાગળ કાઢી તેમાંનું લખાણ વાંચવા તૈયારી કરી. આખું મંડળ સ્વસ્થ થઈ ગયું. સઘળે શાંતિ છવાઈ ગઈ.

‘ અમારી-મહેમાનોની સ્તુતિ-પ્રશંસા કરવાનો પણ કાર્યક્રમ રાખ્યો જણાય છે. ’ જાપાની અધિકારીઓ ખુશ થવા લાગ્યા, અને ખોલનારના શબ્દો ઝીલવા શ્રવણેન્દ્રિયને સતેજ કરી.

અહ્ભૂત ગંભીરતાથી, અપૂર્વ સ્વસ્થતાપૂર્વક કોરીયન અગ્રેસરે ગર્જના કરી,

“ આજે, આ સ્થળેથી, અમે કોરીયાનિવાસીઓ અમારી પ્રજાની સ્વાધીનતા જગતને જાહેર કરીએ છીએ. ”

સાત આકાશ જાણે સામટા તૂટી પડ્યા હોય, વિદ્યુતનો કોઈ પ્રખળ પ્રહાર થયો હોય તેમ, જાપાની અધિકારીઓ

૫૫

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

સ્તબ્ધ થઈ ગયા, ગભરાઈ ગયા. આગળ શું થાય છે તે
જોતાં જોતી રહ્યા.

કોરીયન અગ્રેસરે આગળ ચલાવ્યું,

“છેલ્લા પાંચ હજાર વર્ષના સ્વાધીનતાના અમારા ઇતિ-
હાસના અનુભવબળે, અને અમારી જે કરોડ પ્રજાના સંપૂર્ણ
સમર્થનથી આજે આ જાહેરાત અમે જગત સન્મુખ કરીએ
છીએ. નવીન યુગની નવજાગૃતિને અનુરૂપ સ્વતંત્રતા અમારી
સંતતિને બક્ષવા આ પગલું અમે લઈએ છીએ. સ્વાધીનતા
એ કર્તાની કરણીનો ઉદ્દેશ છે, વર્તમાન યુગના આચાર્યોનો
ઉપદેશ છે અને માનવજાતિનો અધિકાર છે. સ્વાધીનતા
એવી વસ્તુ નથી કે જે દાબી દબાવી શકાય, ચગદી ચગદી
શકાય કે ઝુંટવી ઝુંટાઈ શકાય.

હજારો વર્ષસુધી પ્રજાકીય સ્વાધીનતાનો ઉપલોગ કયા
બાદ આજે જ્યારે જગત નવીન યુગમાં પ્રવેશ કરે છે ત્યારેજ
પેલી જરીપૂરાણી જોડૂકમીના અને પશુબળ તેમજ લૂંટફાટની
જવાબાના અમે શિકાર થઈ પડ્યા છીએ. છેલ્લા દશકાથી પર-
દેશી જૂલમની વેદનાથી અમે પીડાઈએ છીએ-જીવવાનો
અમારો અધિકારજ જાણે ઝુંટવી લેવામાં આવ્યો છે; અમારા

વિચારસ્વાતંત્ર્ય ઉપર અંકુશ મૂકવામાં આવેલ છે અને પ્રબ-
કીય જીવનની અમારી પ્રતિષ્ઠાને લૂંટી લેવામાં આવેલ છે.

ભૂતકાળની ભૂલો સુધારવી હોય, અમારી વર્તમાન વેદના
વિદ્યારવી હોય, અમારા ઉપરના ભાવી જૂદમો જો જતા કરવા
હોય, અમને વિચારસ્વાતંત્ર્ય બક્ષવું હોય, અમારા વ્યવહારમાં
સ્વતંત્રતા સાચવવા દેવી હોય, અમને સહજ પણ પ્રગતિના
માર્ગે પ્રયાણ કરવા દેવું હોય, દુઃખ અને નામોશીલયાં ગુલા-
મીના વારસામાંથી અમારી સંતતિને મુક્ત કરવા દેવી હોય
અને તેમને માટે સુખ અને સંતોષ મૂકી જવા દેવા હોય,
તો એ સર્વ માટે એકજ વસ્તુ આવશ્યક છે-અમને સ્વાધીન
રહેવા દો.

જે સમયે સત્ય અને ન્યાય માટે જગતનું જીવન તલપી
રહ્યું છે, ત્યારે અમારામાંનો દરેક પોતાનું અંતર મજબૂત
કરે તો બે કરોડની પ્રજા શું શું ન કરી શકે? શા શા
બંધનો ન તોડી શકે? શા શા મનોરથો સિદ્ધ ન કરી શકે?

જાપાને અમારા તરફ અઘટિત વર્તન ચલાવ્યું છે, અમારી
સંસ્કૃતિને તેણે ઘિસ્કારી કાઢી છે, અથવા તો અમારા ઉપર
તેણે જૂદમ કર્યો છે, તે સંબંધી અમારે કશુંજ કહેવાનું નથી.

જ્યાં અમારા પોતામાંજ દોષો ભરપૂર ભર્યાં હોય, ત્યાં પારકાના અવગુણ ગાવામાં અમારો કિમ્મતી સમય કાં વ્યર્થ વીતાવવો ? જ્યારે ભવિષ્યના કાર્યક્રમમાં અમારે મશગૂલ થવું ઘટે છે, ત્યારે ગઈગૂજરી શા અર્થે સંભારવી ? અમારા અંતરાત્માની આજ્ઞાનુસાર ભવિષ્યના તમામ અનર્થો દૂર કરી અમારો માર્ગ સાફ કરવો આજે અમને ઘટે છે. ભૂતકાળના દુઃખો અથવા તો વૈરવિરોધના પ્રસંગો સ્મરણમાં લાવી અમારા અંતરમાં ક્રોધ કે કડવાશ ઉત્પન્ન કરવા અમે નથી માગતા. અમારું ગુરુ કાર્ય તો આજે એજ છે કે પશુબળની પૂરાણી પ્રથાને વશ બનેલ, વિશ્વનિયમ અને ઔચિત્યબુદ્ધિથી વિરુદ્ધ વર્તેલ જાપાનની સરકારને અમારે સમજાવી દેવું કે તેણે હવે સુધરવું જોઈશે--સત્ય અને ન્યાયને માન આપવું જ પડશે. અમારે તો જાપાની સરકારનું હૃદય પીગળાવવું છે. આજ એ હૃદયની અંદર પશુબળની પુરાણી વૃત્તિ વસી રહી છે. અમારાં લોહી આપીને અમે એ રાક્ષસી હૃદયને પલટાવીશું; પછી જાપાન નીતિ, ધર્મ અને સત્યને પંથે પળશે.

કોરીયાને તમે જાપાન સાથે જોડી દેશો તેનું શું પરિણામ ? તમારી અને અમારી પ્રજાનાં હૃદયો વચ્ચે તો ઝેર-

વેરની ખાઇઓ ખોદાતી જશે, પ્રતિદિવસ ઉંડી ને ઉંડી ખોદાતી જશે. ખડેતર રસ્તો તો એ છે કે સાચી હિમત વાપરી પાક દાનતથી તમારાં પુરાણાં પાપોનું નિવારણ કરો, મહોબત અને મિત્રતા આદરો, કે જેને પરિણામે નવો યુગ મંડાશે, અને બંને પ્રજાઓને સરખું સુખ મળશે.

કોરીયાની સ્વાધીનતા અમને જ માત્ર જીવન આપશે એમ નથી. એ સ્વાધીનતા તમને પણ પાપના માર્ગ પરથી ઉગારી લેવાની, એશિયાના સંરક્ષકની પ્રતાપી પદવીએ તમને સ્થાપવાની-પરિણામે ચીન પણ તમારાથી ત્રાસતું બચશે. તમારા પરના દુર્બળ કોઇ ગુસ્સાની અંદરથી આ વિચારો નથી પ્રગટતા, પણ વિશ્વકલ્યાણ અને વિશ્વપ્રેમની મહાન મુરાદોની અંદરથી ઉઠી રહ્યા છે.

અમારી દષ્ટિ સન્મુખ આજે નવીન યુગ ઉભો થયો છે. પશુબળનો યુગ તો હવે ભૂતકાળના ઇતિહાસની વાત થઈ ગઈ. જૂના જગતના દુઃખભર્યા અનુભવે આપણને નવું જ્ઞાન અને નવો પ્રકાશ આપ્યા છે. સર્વને સર્વનું સુપ્રત કરી દેવાનો આ યુગ છે. આવા આ યુગના મધ્યાહ્નકાળે અમારી સ્વાધીનતા ખરી કરવા આજે અમે મેદાને પડીએ છીએ. અમે હવે વિશેષ

૫૯

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

વિલંબ કરતા નથી. કોઈપણ હવે અમને ડરાવી કે દબાવી શકશે નહિ.

જૂની દુનિયાના અંધકારલયા આવાસોમાંથી હવે અમે પ્રકાશને પંથે ચડ્યા છીએ. સત્યને અમારો સાથી બનાવીને, સ્વાશ્રયનો જ માત્ર આધાર રાખીને, સંપૂર્ણ નિશ્ચયબળથી, એકદિલે અને એકચિત્તે અમારો અર્થ સાધવા આજે અમે બહાર પડીએ છીએ. શિયાળાના બરફ અને ઝાકળથી ઠરી ગયેલી કુદરત સૂર્યદેવના આછા કિરણોથી અને વસંતઋતુની મધુર લહરીથી આજે જાગૃત થઈ છે. તે સાથે અમે પણ આજે જાગૃત થયા છીએ. અમારા પિતૃદેવો સ્વર્ગમાં રહ્યા રહ્યા અમને સહાય કરો ! જગતના સર્વ શુભ બળો અમારી કુમકે આવો ! અને અમારા નિશ્ચયના આ દિવસથી જ સ્વાધીનતાની પ્રાપ્તિ અમોને થઈ જાયો ! એવી જવલંત આશા સાથે આજે અમે અમારું કાર્ય શરૂ કરીએ છીએ. ”

જાપાની અધિકારીઓ હજી તો પોતાની વિસ્મય-નિદ્રા-માંથી જાગૃત નહોતા થયા, ત્યાં તો ઢંઢેરો વાયનાર અગ્રેસરે શહેરના મુખ્ય પોલિસ અધિકારીને ટેલીફોન ઉપર બોલાવી તેમને સર્વને પકડી જવા આમંત્રણ કર્યું. તેને કહેવરાવ્યું કે

‘ તમારા મહેમાન થવા અમે સજ્જ થઈ બેઠા છીએ-કેદીનું પાંજરું મોકલાવો ! ’

પોલીસ મોટર આવી પહોંચી. ત્રીસ શૂરાઓ બંદીખાને ઘસડાયા. માર્ગમાં લોકોની મેદિની માતી નથી. વાવટાનું બાણે કોઈ જંગલ ખડું થયું. ત્રીસ શૂરાઓને કાને ડગલે ડગલે પ્રચંડ ધ્વનિ સંભળાય છે કે “ અમર રહો મા કોરીયા ! ”

ગામડે ગામડે લોકોએ કેસરીયાં કર્યાં છે, સ્વાધીનતાનો સંદેશ વંચાય છે, વાવટા ઉડે છે, અને ગર્જના ઉઠે છે કે “ અમર રહો મા કોરીયા ! ”

પ્રબ્ધ પાગલ નથી બની, ભાન નથી ભૂલી. તે સારી રીતે સમજે છે કે, બીજી પ્રભાતે એનાં પ્રત્યેકનાં માથાં ઉડવાનાં છે. પણ આજ તો ખોવાયેલો માતા મળી છે. જનેતાની છાતીમાંથી સ્વતંત્રતાના ધાવણની ધારાઓ છૂટી છે. આજ એ તરસ્યાં સંતાનો માતનો ભય ભૂલ્યાં છે. પોલીસો કમર પરના પટ્ટા ફેંકી દે છે, બાલકો ને બાલિકાઓ નિશાળો ખાલી કરે છે, અને નિર્ભય નાદે ગરજી ઉઠે છે કે “ અમર રહો મા ! અમર રહો મા ! અમર રહો માતા કોરીયા ! ”

આવા નિર્ભય અને પ્રતાપવંત બહેરનામાની નીચેજ ત્રણ કલમો ટાંકેલી.

૧. સત્ય, ધર્મ અને જીવનને ખાતર, સમસ્ત પ્રજાના આદેશ અનુસાર, પ્રજાની સ્વતંત્રતાની ઈચ્છાને અમે જાહેર કરીએ છીએ. સાવધાન ! કોઈને પણ કશું પીડન દેવાનું નથી.

૨. જે અમારો સાચો સાગરિત હશે તે તો સદાને માટે; પ્રત્યેક કલાકે અને પ્રત્યેક પળે, આનંદની સાથે અહિંસક બની રહેશે.

૩. આપણે કામ લેવાનું છે તે એવી તો સભ્યતાપૂર્વક ને વ્યવસ્થાપૂર્વક, કે આખર સુધી આપણું આચરણ નિર્મળ અને માનવંત બની રહે.

જગત આખું તાજજીવ બન્યું. પરદેશીઓને તો લાગ્યું કે ગગનમાંથી જાણે કોઈ વજ્ર પડ્યું. પરદેશીઓ જાણતા હતા કે જાપાની રાજસત્તાનો જાપતો કેવો ભયાનક હતો. કોરીયાના એકેએક આદમીનું નામ સરકારને ચોપડે નોંધાતું, દરેકને એક નંબર મળતો, અને પોલીસ આ નંબર જાણતી. પરગામ જતી વેળા પોલીસની પોથીમાં કોરીયાવાસીએ પોતાના કામ-કાજની વિગત લખાવવી પડે. પોલીસ એ બીજે ગામ તારથી તપાસ કરાવે કે એ વાત સાચી હતી કે ખોટી. નોંધાવ્યા સુજળ હકીકત ન નીકળે તો કોરીયાવાસીનું આવી બનતું.

પ્રત્યેક માણસનું નામ અમુક વિભાગમાં નોંધાતું. કોરી-
યાવાસી જરા આગળ પડતો થાય કે એનું નામ [અ] વિભા-
ગમાં ચડી ચૂક્યું હોય. પછી એની પછવાડે છૂપી પોલીસ ફરે.
નહાસી જનારા માણસને તો પોલીસ પૂરો જ કરી નાંખે.
ફરી એ ઘેર આવે નહિ.

આવા સખત ચોકીપહેરાની વચ્ચે, આવા ઘેર
કાયદાની ઉઘાડી આંખ સામે, ને છુપી પોલીસથી
ઘેરાયેલા આવા દેશની અંદર, આખરની ઘડી સુધી જાપાની
કાગડો પણ એક મહાન્ ઝુમ્ખેશને ભેઠ ન શકે, એ વાતની
અજ્ઞાયખી તો આખી દુનિયાના મનમાંથી હજી મટી નથી.

ઘણા વરસોનો અખોલ ખની ગએલો પેલો ચોન્ગો નગ-
રનો પ્રાચીન ઘંટ રણકી ઉઠયો શીઉલ નગરને પાદરે ઉભેલો
“સ્વાધીનતાનો દરવાજો” ફરી શણુગારાયો અને નામસાનના
શિખર પરની જવાબા સ્વાધીનતાનો સંદેશો ફેલાવતી ઝળ-
હુળી ઉઠી. ગલીએ ગલીએ, ને ઘેરે ઘેરે ગર્જના થાય છે કે
“અમર રહો, માતા કોરીયા!” સ્ત્રી, પુરૂષ કે બાલકના હાથમાં
એક જ ચીજ છે—કોરીયાનો વિજયધ્વજ.

ખંદીખાનાંએની અંદર ખંદીવાનો ખેઠા ખેઠા શું કરે
છે?—માતા કોરીયાના વાવટા તૈયાર કરી રહ્યા છે.

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

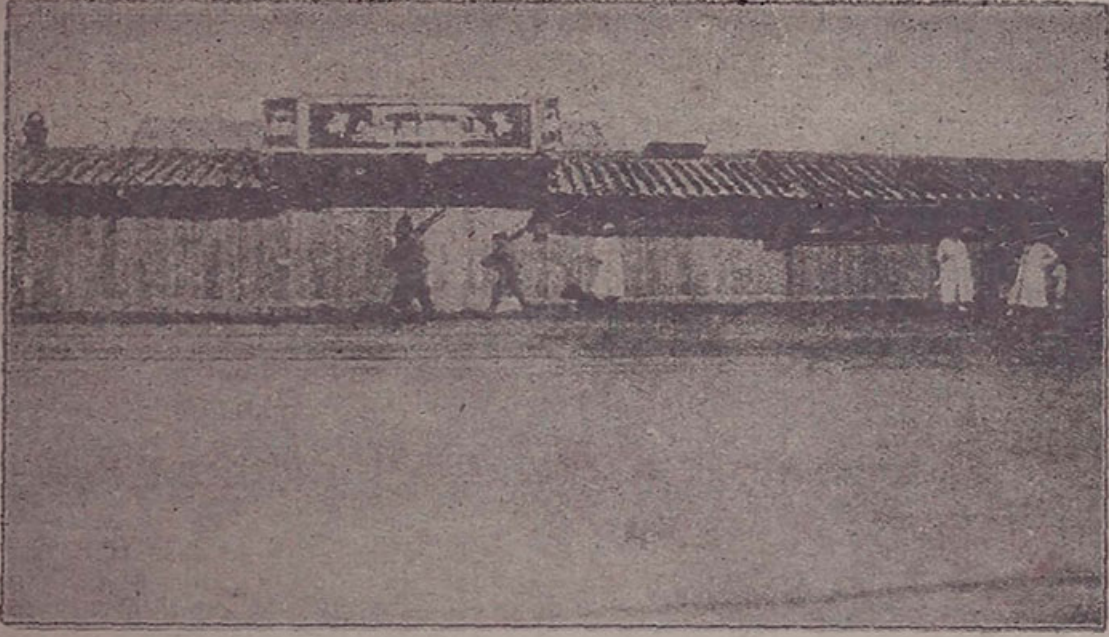
Fundamental Works: એશિયાનું કવંક. : યાને કોરીયાની કથા.

આખી ઝુંબેશને અદ્ભૂત બનાવી દેનાર તો લોકોની શાંતિ હતી. તોફાનનો એક ઇસારો પણ નહિ, મારપીટનો એક પણ કિસ્સો નહિ !

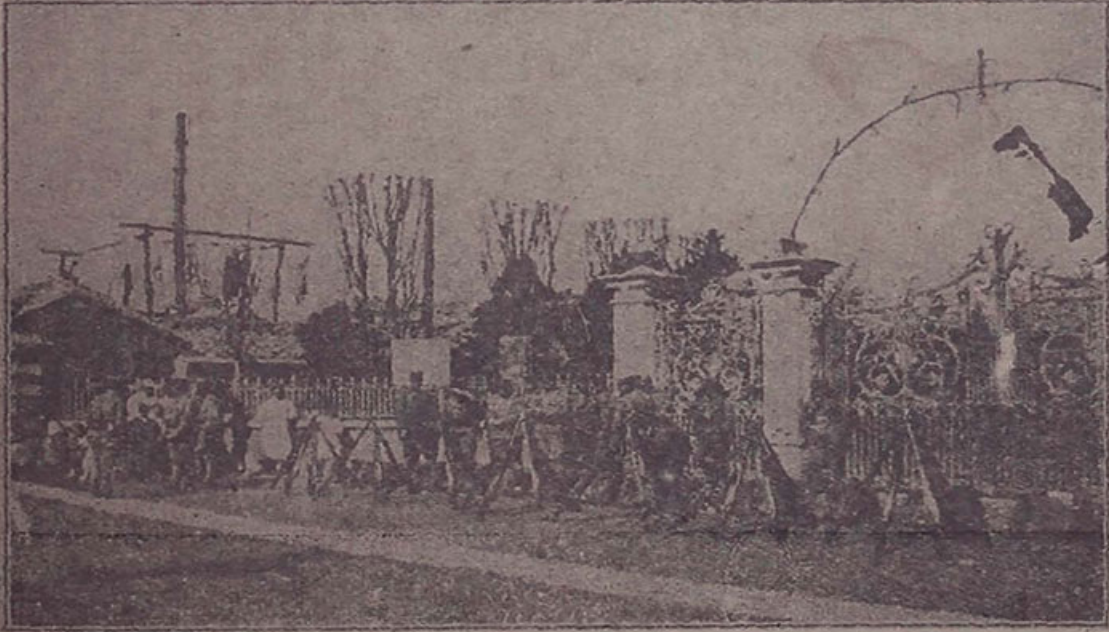
પહેલું બહરનામું કાઢનારા તેત્રીસ નેતાઓ ગિરફતાર થયા. નવાઓએ તેની જગ્યા પૂરી. તત્કાળ બહરનામું કાઢ્યું કે “ ધન્ય છે તમારી પ્રતાપભરી શાંતિને ! હે અંધુજનો ! એ શાંતિને બરાબર બાળવજો. મારપીટ કરનારો માણસ, માતા કોરીયાનો વેરી બનશે ! ”

કોરીઅન હડતાળનો એક દેખાવ:-
સ્ટેડ બનરોમાં જાપાની સેના પહેરો ભરે છે. [પા. ૬૫]

કોરીયાનો જયઘોષ કરનારને ઠાર કરવા ઉભેલી જાપાની સેના. [પા. ૬૫]

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

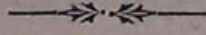
Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

પ્રકરણ ૯ મું.

ભીષ્મ પ્રતિજ્ઞા.

સ્વાધીનતાની મદીરા તો શુરવીરોજ જીરવી જાણે. કોરી-યાની પ્રજાએ એ પ્યાલો પીધો. પણ છકી ન ગઈ. બીજેજ દિવસે રવિવાર હતો. દેવળો ને મંદિરો માણસોથી ઉભરાઈ ગયાં. આખો દિવસ લોકોએ પોતાના માલીકની બંદગી કરવામાંજ ગુજર્યો.

બીજી તરફથી જાપાની સરકારે બરાબર તક સાંધી. સોલજરોને બહાર કાઢ્યા. આજ્ઞા દીધી કે “ ટોળું દેખો ત્યાં છૂટથી લાકડી યા તલવાર ચલાવો: સ્વાધીનતાની કુંબેશમાં કોઈપણ આદમી ભળેલો જણાય તો એને પીટી નાખો. ”

સોલજરોનાં એ કૃત્યોની છબીઓ જગત ઉપર મોબુદ છે. અમેરિકાના ત્રણ માણસો સાક્ષી પૂરે છે કે સોલજરોએ ચુંથી નાખેલા એક કોરીયાવાસીની છબી જોયા પછી તે રાત્રે અમને નીંદ ન આવી.

જેમ કતલ ચાલતી ગઈ તેમ લોકોનો નિશ્ચય પણ વધતો ગયો. હુકાનો બંધ, નિશાળો બંધ, જ્યાં જુઓ ત્યાં મરદોનાં

ઓસ્તોનાં, ને બાળકોનાં ટોળેટોળાં શાંતિથી ને હસતે મુખે મારપીટ ઝીલતાં હતાં.

બાલકોએ હડતાલ શી રીતે ઉઘાડો, ને જાપાની અધિકારીઓની ધમકીનો શો ઉત્તર વાજ્યો એ વાત તો લખાઈ ગઈ છે. એ ઇતિહાસનાં બધાં પ્રકરણો ભલે ભુલાઈ જાય, પણ કોરીયન રમણીઓની વીર-કથાનો એક અક્ષરે વાંકો નહિ થાય. શરીર ઉપર કસકસીને શીવેલાં વસ્ત્રો સોદગરોને હાથે ચીરાઈ રહ્યાં હતાં, જાપાનીઓનાં ટોળાં એ વસ્ત્ર-હરણનો તમાશો થઈ કલેજે જોઈ રહ્યાં હતાં, નગ્ન રમણીઓ કેદખાને ઘસડાતી હતી, -એ બધાનો ચિતાર આપવા દ્રૌપદીને સેંકડો વાર જન્મવું પડે, અને જગતમાં મહાભારતો રચાયાજ કરે. એ સેંકડો વસ્ત્ર-હરણને સમયે કોઈ કૃષ્ણ ત્યાં હાજર નહોતો!

થોડો વિગતો તપાસીએ.

સ્વાધીનતાની ઝુમ્મેશમાં ભાગ લેનારી કોરીયન રમણીઓની શી શી વલે થતી? જાપાનીઓ બરાબર જાણતા હતા કે પોતાના શરીરનું એક અંગ પણ દેખાઈ જાય તો કોરીયન અબખાને મરવા જેવું થાય. ગિરફતાર થયેલી રમણીને પ્રથમ તો બંદીખાનાની અંદરજ, દારોગાઓની દૃષ્ટિ સમક્ષ, તદન નગ્ન કરવામાં આવે, ત્યારપછી એ નગ્ન શરીરે આખી અદાલત વીંધીને એને આરોપીના પાંજરામાં આવવું પડે. કુલિન ઘરની કુમારિકાઓની આ દશા થાય! જાપાની સિપાહીઓ એની હાંચી કરે.

૬૬

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

કોઈ રમણીએ અતિ શરમને લીધે પોતાના બે હાથ વડે અંગની એબ ઢાંકી દીધી. સિપાહીએ આવીને એના હાથ પીઠ ઉપર બાંધી લીધા !

એક કુમારિકાએ કરેલી પોતાની વાત : માર્ચ મહિનાની પાંચમી તારીખે અમે થોડીએક બહેનપણીઓએ અમારી માતૃ-ભૂમિની સ્વતંત્રતાને ખાતર દક્ષિણ દરવાજે સરઘસ કાઢ્યું. મહેલની પાસે અમે પહોંચ્યાં ત્યાં તો એક જપાની સિપાહીએ મારો ચોટલો પકડી, મને જમીન પર પટકી. મને એવો માર માર્યો કે હું બેહોશ બની ગઈ, મારો ચોટલો ઝાલીને મને એ ચાવડી ઉપર ખેંચી ગયો. ચાવડીને દરવાજે વીશ જપાની સિપાહીઓ ઉભેલા તે બધાએ મને લાતો મારી, ને તલવારના ઘોઠા માર્યા. મને એક ચોરડામાં ઘસડવામાં આવી. મહારા મહોંપર માર પડ્યો. હું બેહોશ બની ગઈ પછી શું બન્યું તેની મને ખબર નથી.

મને શુદ્ધિ આવી ત્યારે મેં જોયું તો મહારી ચોપાસ ખીચોખીચ માણસો પૂરાયેલાં. કેટલાએકની હાલત જોઈને મહારૂં હૈયું કાટી ગયું. પછી અમારી તપાસણી ચાલી. અમલદારો મહારા મહોં પર થુંકતા જાય, મને મારતા જાય, અને સવાલો પૂછતા જાય

મને હુકમ મળ્યો કે “છાતી ખુલ્લી કર.” મેં ના પાડી, એટલે સોલજરોએ મહારૂં વચ્ચે ચીરી નાખ્યું. આંખો મીંચીને

હું લોચ પર ઢળી પડી. અમલદારોએ ગર્જના કરી, મને ઘુંટણ પર ઝેસવા કહ્યું, મહારાં સ્તન પકડીને મને ધણુધણાવી. મને કહેવામાં આવ્યું કે “સ્વતંત્રતા જોઈએ છે ? તલવારને એક ઝટકે તહારો જાન લેશું.”

પાછી મને ચોટલો ખેંચીને હલમલાવી, મહારા માથા પર લાકડી મારી—પછી મને નીચે જવા કહ્યું. પણ ઉઠીને ચાલવાની મહારી તાકાત નહોતી. હું પેટ ઘસડતી ચાલી. મહારાથી ચલાયું નહિ. સીડીના પગથીયાં પરથી હું ગબડી પડી. ફરી હું ઝેહોશ બની.

હું જાગી ત્યારે મને બીજી ચોકી પર લઈ જવામાં આવી. ત્યાં મારા લુગડાં કઢાવી મને નગ્ન કરી. પછી લુગડાં પહેરીને હું ઓરડામાં ગઈ.

બીજે દિવસે દાકતરે આવી મને નગ્ન બનાવી, મહારૂં વજન કર્યું. દારોગાએ મને કહ્યું કે તારા ઉપર કામ ચાલશે. હું રાજી થઈ. મેં માન્યું કે મહારી વાત કહી નાખવાની મને તક મળશે. પણ એક દિવસ મને છોડી મૂકી. મહારૂં કામ ચાલ્યું નહિ. મહારો શું ગુન્હો હતો તે પણ મને કહેવામાં આવ્યું નહિ.”

આવી કથનીઓ તો અનેક લખાઈ ચૂકી છે. એક નમુનો જ બસ છે.

આ બધા બુદ્ધિમોની કોરીયાવાસીઓ ઉપર શું અસર થઈ છે ? જેલમાં ગએલાં માણસો, મૃત્યુ સુધી લડત ચલાવવાનો ભીષણ નિશ્ચય કરીને બહાર આવ્યાં. માત્ર ગમ્મતને ખાતર સરઘસોમાં ગએલાં, ને જેલમાં પડેલાં બાલકો, જાપાનના કટ્ટા શત્રુઓ બનીને બહાર નીકળ્યાં.

આ બધા બુદ્ધિમો કોઈ પુરાણા જંગલી જમાનામાં નથી થયા પણ ૧૯૧૯ના નવયુગમાં ! કોઈ છુપા, વિકાળ જંગલમાં નહિ, પણ જગતના ચોકમાં, સ્વતંત્રતાની સહાયે દોડતા પેલા અમેરિકાની આંખો સામે. કોઈ મનુષ્યાહારી, અજ્ઞાન, પશુવત ટોળાંને હાથે નહિ પણ વિદ્યાવિશારદ, કળાકુશલ, અને સુધરેલી દુનિયાની અંદર ઉંચી ખુરશીએ બેસનાર બૌદ્ધધર્મી જાપાનને હાથે ! અમેરિકાનું સ્નેહી એ જાપાન ! ઈંગ્લાંડનું દિલો-જ્ઞાન દોસ્ત એ જાપાન !

સરકારે પોતાની દમન-નીતિમાં ગરીબ શ્રીમંત વચ્ચેનો ભેદ રાખ્યોજ નહિ. વીશ વિદ્વાન પ્રજાજનો ગવર્નર-જનરલ પાસે અરજી લઈને ગયા. જવાબ મળ્યો કે, “જાઓ પોલીસના વડા પાસે.” પોલીસના વડાએ એ મહેમાનોનાં મંડળનું યોગ્ય સન્માન કર્યું ! બધા ગિરફતાર બન્યા. વાઈકાઉન્ટ કીમ નામનો ૮૫ વરસનો એક વૃદ્ધ અમીર-દુર્બળ અને બિછાનાવશ-જાપાનીઓનો મિત્રજન-દોઢ વરસની સખત મજુરીની સજા પારખ્યો. આ અમીર એક વિદ્યાલયનો આચાર્ય હતો.

૬૯

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કવંક. : યાને કોરીયાની કથા.

આંકડાના શોખીનો માટે કતલના ને ગીરફતારીના આંકડાનીચે મુજબના છે.

૧૯૧૯ ના માર્ચથી જુન સુધીમાં કુલ ૧,૬૬,૧૮૩ જણાં બેલમાં ગયા, જે માસમાં ૨૦૦૦ સ્ત્રીઓ, પુરૂષો ને બાળકોની હત્યા કરવામાં આવી, તોયે કોરીઆની ખામોશ અડગ હતી.

બુદ્ધિમાં પણ કોરીયાવાસીઓ ઓછા ઉતરે તેમ નહોતા. એક વર્તમાનપત્ર છુપું છુપું પ્રગટ થતું ને પ્રત્યેક ઘરમાં પહોંચતું. જાપાની પોલીસ એનો પત્તોજ ન મેળવી શકી.

રોજ સવાર પડે છે, ને ગવર્નર જનરલ પોતાના ટેબલ ઉપર નજર નાખતાંજ ચમકી ઉઠે છે! ટેબલ ઉપર શું હતું? યોબ્બ નહોતો, બંદુક ન હોતી, કોઈ ખૂનીની ચેતવણી ન હોતી. પણ જે છાપેલી નકલો, જેના ઉપર લખેલું, “સ્વાધીનતાના સમાચાર”!

પહેરેગીરના આંકડા ઉપર પ્રભાતે પ્રભાતે આ “સમાચાર” પડ્યું હોય, ને કેદખાનાની કોટડીએ કોટડીએ ‘સમાચાર’ પહોંચી ગયું હોય!

આ વર્તમાનપત્ર ક્યાં છપાયું, કોણે મોકલ્યું, કોણ મેલી ગયું, એ કોઈ ન જાણે. સેંકડો માણસોને પકડી પકડીને જેસાડવામાં આવ્યા, પણ બીજો દિવસ થાય ત્યાં એનું એ ‘સમાચાર’ આવી પહોંચે!

ક્યાં છપાતું આ છાપું? છુપી કોઈ ગુફાઓમાં, મચ્છી-

મારોની નૌકાઓમાં, અને કબરસ્તાનની અંદર ખડી કરેલી કૃત્રિમ કબરોની અંદર ! ગામડે ગામડે એ 'સમાચાર' ગુપ્ત-પણે પહોંચી જતું. જાપાનનું મશહુર પોલીસખાતું, કે જાસુસ ખાતું કહીયે એનો પત્તો મેળવી ન શક્યું.

અધો કોલાહલ જાપાનમાં સંભળાણો. જાપાનની સરકાર પૂછે છે કે " મામલો શું છે ? " ગવર્નર સાહેબ કહે છે. " વધુ સૈન્ય ને વધુ કડક કાયદા આપો. " વધુ સૈન્ય આવ્યું, વધુ કડક કાયદા આવ્યા.

કોરીઆ એ અધાનો શું ઉત્તર વાળે છે ? ૧૯૧૯ ના એપ્રિલની ૨૩ મી તારીખે, જાપાની તલવારોના વરસતા વરસાદની અંદર કોરીયાવાસીઓ નીકળી પડ્યા. કોરીઆના તેરે તેર પ્રાંતમાંથી પ્રજા-શાસનને માટે એક અંધારણુ ઘડવા પ્રતિનિધિઓ ચુંટાયા. પેલો સીંગમાન-સરકારની નહાની સરખી ભૂલથી બચેલો કેદી-પ્રમુખ ચુંટાયો.

લોક-શાસનના નવા અંધારણુમાં નીચેની કલમો મંજૂર થઈ.

૧. સ્ત્રી પુરૂષના સમાન હક્ક.
૨. ધાર્મિક સ્વતંત્રતા, વાણીસ્વાતંત્ર્ય, લેખન પ્રકાશન સ્વાતંત્ર્ય, સત્તા સમીતિનું સ્વાતંત્ર્ય.
૩. દેહાંત દંડની શિક્ષા રદ.
૪. રાષ્ટ્રસંઘે (League of Nations.) કોરીયાને અપમાન દીધેલું છતાં પણ એના સભાસદ થવાની કોરીયાની ઈચ્છા.

૫. ફરજિયાત લશ્કરી નોકરી.

એ જાહેરનામાની અંદર જરા ડોકીયું કરીએ.

“ અમે-કોરીયાની પ્રજા-અમારો ચાર હજાર વરસોનો ઇતિહાસ ઝોલી રહ્યો છે કે અમારે સ્વરાજ્ય હતું, સ્વતંત્ર એક રાજ્ય હતું, ને સહુથી નિરાળી, પ્રગતિશીલ એક સંસ્કૃતિ હતી. અમે શાંતિપ્રિય પ્રજા છીએ. દુનિયાની નૂતન જગૃતિમાં અમારો હિસ્સો છે, માનવ જાતના વિકાસમાં અમારે ફાળો દેવાનો છે. જગદ્વિખ્યાત યશસ્વી એવો તો અમારો ભૂતકાળ છે, અને એવી નિર્મળ અમારી રાષ્ટ્રીય ભાવના છે કે કોઈ પિશાચી જુદમ પણ અમને જેર નહિ કરી શકે, કોઈ પરદેશી પ્રજા અમને પી નહિ જઈ શકે, અને જડવાદી જાપાન કે જેની સંસ્કૃતિ અમારાથી બે હજાર વરસો પછાત છે, તેને આધીન તો અમે શી રીતે થશું ?

જગત જાણે છે કે જાપાને ભૂતકાળમાં દીધેલા કોલ તોડ્યા છે, ને જગત પર જીવવાનો અમારો હક્ક પણ ઝુંટાવી રહેલ છે. પરંતુ અમે જાપાનના એ વીતી ગયેલા અન્યાયોની કે લેળા થયેલા એના પાપના પુંજોની વાત નથી ઉચ્ચારવા માગતા. અમે તો માત્ર કોરીયાની સ્વાધીનતાનો દાવો કરીએ છીએ,—જગત પર જીવવા માટે, સ્વતંત્રતા ને સમાનતા વિસ્તારવા માટે, અમારી નીતિરીતિને આઘાદ રાખવા માટે, પૂર્વમાં શાંતિ સાચવવા માટે, અને આખી દુનિયાનું કલ્યાણ

સાધવા માટે. અમારી સંસ્કૃતિને અમે રક્ષી રહ્યા હતા એ અમારો અપરાધ. એ અપરાધને કારણે જાપાન પોતાની લશ્કરી સત્તાનું પશુબળ અજમાવીને અમારા ઉપર દારૂણ અત્યાચાર વરસાવે—માનવ જાતનો જાગૃત પ્રાણ શું આ બધું થઈ કલેજે જોયા જ કરશે કે ? ન્યાયહીન આ અત્યાચારની નીચે ચગદાતાં ચગદાતાં પણ એ કરોડ મનુષ્યોની પ્રભુભક્તિ નહિ અટકવાની, જે જાપાન તોબાહ નહિ પોકારે, પોતાની નીતિ નહિ સુધારે, તો. પછી માતૃભૂમિની સ્વાધીનતા માટે અમે શસ્ત્રો ધરશું;—દેશમાં એક જીવ પણ રહેશે ત્યાં સુધી, ને સમયની પાસે એક છેલ્લી ઘડી હશે ત્યાં સુધી ન્યાયને પંથે અમે કૂચ કરશું, ત્યારે કયા દુશ્મનની મગદૂર છે કે અમોને રોકી શકશે ? સકળ જગતની સાક્ષીએ અમે રાષ્ટ્રીય સ્વાધીનતા પાછી માગીએ છીએ, જગતની સેવાને ખાતર અને પ્રભુભક્તિને ખાતર.

એ રાજ્ય અંધારણમાં નીમાયેલા પ્રધાનો બધા કોરીયાની જાહેરસેવા કરનારા જ શૂરવીરો હતા, પણ અફસોસ ! એ બધાને કોરીયાની ભૂમિપરથી જાકારો મળેલો હતો. જાપાનીઓ અટ્ટહાસ કરીને કહેવા લાગ્યા કે, “વાહરે, કાગળના ટુકડાનું રાજઅંધારણ !”

હાંસી કરનારા જાપાનીઓ શું વિસરી ગયા હતા કે, મહાયુદ્ધને વખતે બેલજીઅમની સરકાર બેલજીઅમમાં નહોતી,

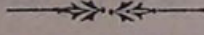
પણ નિરાધાર બનીને દેશના બહાર ઉભી હતી ? શું વિસરી
 ગયા હતા જાપાનીઓ કે, ઝેંકો સ્લોવાકીયાની રાષ્ટ્રીય મંડ-
 ળીને ૧૯૧૮ માં તો પોતાના દેશમાં પગ મૂકવા જેટલી એ
 જમીન નહોતી, ને એમાં ચુંટાયેલા સભાસદો પરદેશમાં રઝ-
 ણતા હતા ? છતાં લોકોએ તો એ રઝણતા શૂરાઓને રાજ-
 પદે સ્થાપેલા. આખરે એજ રઝળનારાઓએ આવીને રાજ્ય
 કબ્જે કર્યું, ને એ જ રાજબંધારણ કાગળ ઉપરથી ઉતરીને
 દેશની ભૂમિ ઉપર ગોઠવાયું.

પ્રકરણ ૧૦ મું.

વેદનાની મીઠાશ.

અદાલતમાં મુકદ્દમો ચાલે છે. અપરાધીના પાંજરામાં ઉભેલી એક કોરીયન બાલિકાને જાપાની ન્યાયાધીશ સવાલ પૂછે છે કે “સ્વતંત્રતા શું છે એ તું જાણે છે, તોફાની છોકરી ?”

“સ્વતંત્રતા !” એ ઉદ્ગાર કાઢતી બાલિકાની આંખો ઝળહળી ઉઠી, એની નજર એ અંધારી કચેરીની દિવાલો વીંધીને આવે આવે આસમાનમાં મંડાણી.

“સ્વતંત્રતા શું છે એમ તમે પૂછ્યું ? આહા ! સ્વતંત્રતા એ એક કેવો સુખમય ભાવ !”

એ કુમારિકા બીજું કશું એ ન સમજાવી શકી. નિર્જીવ કાયદાઓની વ્યાખ્યાઓ કરતો એ ન્યાયાધીશ પણ એ બાલિકાની તરફડતી જીભ તરફ, ને ઝળકતી ગગનસ્પર્શી આંખો તરફ નિહાળી રહ્યો, આજ જાણે આખી કોરીયાની સ્ત્રી જાતિ એક નહાની બાલિકાનું રૂપ ધરી સામે આવીને એ ન્યાયાધીશને, એના ન્યાયાસનને, જાપાની લશ્કરને, કે

જાપાની સરકારને પકકારતી હોય ને કે “ મહારા શરીરને કાપી નાંખો, પણ તમારી એ તલવાર કે અંદુકની ગોળી ત્યાં નહિ પહોંચે— ત્યાં, મહારા અંતરતમ પ્રાણમાં, જે પ્રાણ પળે પળે પોકારી ઉઠે છે કે “ અમર રહો, મા કોરીયા ! ”

સ્વાધીનતાના સંદેશને બીજેજ પ્રભાતે કોરીયા માતાએ પોતાની શેરીએ શેરીએ પોતાનાં લોહી લોહાણુ, ચગદાયેલાં સંતાનો જોયાં, અંદીખાનામાંથી અત્યાચારની કૃષ્ણ ખૂમો સંભળાણી, પોતાની બેટીઓનાં પવિત્ર અંગો ઉઘાડાં થતાં ને ચીરાતાં જોયાં. માતાના એ ત્રીશ દેશનાયકોએ એક હાકલ કરી હોત તો ઘરેઘરમાંથી જે કરોડ બહાદૂરો ડાંગો લઇને, અને પથર લઇને બહાર આવત, એકેએક જાપાનીને ઈંદી નાખત, સીઉલ શહેરનું એકેએક જાપાની ઘર સળગાવી મૂકત; પછીથી થનારી સજ્જનો વિચાર એને ડરાવત નહિ. કારણ કે, માતાનો નામોચ્ચાર કર્યાની જે સજ્જ જાપાની કાયદા પાસે હતી તેનાથી તો બીજી એક પણ વધુ ભયંકર સજ્જ ખુદ સેતાનના દરબારમાંયે ન સંભવે.

પરંતુ, ના ! માતાનો આદેશ હતો કે “ કોઈને ન મારતા, કંઈ ભાંગફેડ ન કરતા, આપણો સિદ્ધાંત નિર્મળ રાખજો, આપણા પક્ષમાં ધર્મ છે. ”

એ ધર્મને ખાતર, -નહિ કે હાથમાં શસ્ત્રો નહોતાં તે ખાતર-લોકોની મોખરે ઉભેલી મેદની જ્યાં જાપાની લોકો-

સ્વારોનાં સંગીનોથી વીંધાઈ જાય, ત્યાં પાછળ ખીન્નું ટોળું
 “ મા, મા, ” કરતું છાતી ધરી ઉભું રહે. ખીન્નું ટોળું કપાઈ
 જાય, એટલે ત્રીન્નું તૈયાર ખડું હોય.

પ્રભુની અદૃશ્ય ને શસ્ત્રહીન સેના જાણે અખડીને દેખાવા લાગે.

એક દયાળુ પરદેશીએ એક કોરીયન કુમારિકાને રસ્તામાં
 ચેતાવી, “ સાવધાન, ઝુમ્બેશમાં ભળીશ ના. લશ્કર ચાલ્યું
 આવે છે. ” બાલિકાનું મોં મલક્યું, પરદેશી સર્જનનો આભાર
 માન્યો, ને “ અમર રહો મા ” પોકારતી ચાલી નીકળી.

કાળાં આછાં નેણવાળી આ એશીયાની રમણીઓ !
 જેની આંખોમાં સ્વપ્ન છવાયાં છે, જેનાં અંગેઅંગમાં સૌંદર્ય
 ઉભરાય છે, જેનાં તરૂણ હૈયાંની અંદર જીવાનીના મીઠા મનો-
 રથો હીંચે છે. લીલી કુંજેમાં કે સાગરને કિનારે જેસીને પ્રીતિ
 કરવાની ઉમ્મર આવે ત્યાં તો અંદીખાનાનાં બારણાં દેખાય,
 સોડજરોનાં સંગીનો અખૂડે, દારોગાઓના કૂર હાથ એ રમ્ય
 શરીરને નવન કરવા ધસી આવે ! પુરૂષ જાતને શું ખબર
 પડશે કે આ રમણીઓનાં બલિદાનનું કેટલું મૂલ ! એ નારી-
 હૃદયનો હુતાશ કેવો ભડભડી રહ્યો હશે કોઈ નહિ-જગ-
 તમાં કોઈ નહિ જાણે.

અને બાલકોનાં મનમાં શું શું થતું હતું ? છ વરસના
 એક બાલકે પોતાના બાપને કહ્યું, “ બાપુ, તમને જેલમાં
 ઉપાડી જશે ? ”

“ ઉપાડી ચે જય ” જાપે જવાબ દીધો.

“ જો ઉપાડી જયને, તો તમે સહી કરશો મા, હો જાપુ ! ”
બાલક જાણતો હતો કે કોઈ નિર્દોષ દેશબંધુની સામે કાવ-
તરાં જગવવા જેલવાળા કંઈક કબૂલાત લખાવી દ્યે છે.

થોડા સેજમાંજ જાપ બંદીખાને ઘસડાયો, પણ આખરે
છુટ્યો. જ્યારે એ ઘેર આવ્યો, ત્યારે બાલકે પહેલવહેલું શું
પૂછ્યું ?

“ જાપુ, તમે સહી નથી કરીને ? ”

“ ના ખેટા. મેં ક્યાંય સહી નથી કરી. ”

બાલક રાજ થયો.

પણ આ લડતમાં ખેડુ ક્યાં ઉભો હતો ? એની લાગણી
બતાવનારું એક દૃષ્ટાંત : એક નિર્દોષ જીવાન ખેડુને જાપાની
સૈનિકે બંદુકથી વીંધી નાખ્યો. ગામના લોકોએ મારનારને
પકડ્યો, ને એનો પ્રાણ લેવાની તૈયારી હતી, ત્યાં તો એ
જીવાનનો વૃદ્ધ કાકો દોડતો આવ્યો, આડા હાથ દીધા, ને
ખાંડ્યો, “ છોડી મેલો, એના પ્રાણ લઈને જગતમાં ગુન્હો
કાં વધારો ? ” ઘવાયેલા ખેડુને લઈ બધા ઇસ્પીતાલે આવ્યા,
એ બધાને જાપાની સોલ્જરે ગોળીથી, ને સંગીનથી વીંધી
નાખ્યા.

શહેરથી દૂર દૂર રહેનારો કોરીયન ખેડુ રાજ્યખટપટમાં
ઉંડું કંઈ ચે ન જાણે. એના માથામાં બીજી કશીયે વિદ્યા

નથી, સ્વતંત્રતાનાં સૂક્ષ્મ રહસ્યો એણે નથી સાંભળ્યાં. પ્રભુ બુદ્ધે શીખવેલાં પાંચજી જીવનસૂત્રો એ જાણે છે. પણ એના અંતરમાં કીણો કીણો એક અવાજ ઉઠેલો છે કે “મને વિચાર કરવાનો હક્ક છે, જોલવાનો હક્ક છે. રે ! મને બંદગી કરવાનો હક્ક છે.” આજ એણે જોયું કે એની બંદગીને જાપાની બંદુક અધવચ્ચેથી ઝડપી જાય છે. એ જાગ્યો. એણે જોયું કે “માતાનું” નામ લઈશ તો નેવું ફટકા પામીશ, પાછો વળીને હુળ પણ નહિ ઝાલી શકું.” પણ એતો ઉપડે છે, ને ગોળીની વૃષ્ટિમાં મલકાતે મુખે નહાઈને લોહીથી તરબોળ થાય છે.

અને ક્યાં ઉભો છે પેલો અમીરવર્ગ ? માતૃભૂમિનાં માનીતાં એ ધનુર્ધારી સંતાનોના લોહીમાં આજ કાંઈયે આતશ શું નથી ઉડી ? એ વિચાર કરતાં તો યાદ આવે છે એક યશસ્વી નામ-ચી-સેંગ-જય. લોર્ડ કીચનરની સાથેજ એ જન્મેલો. પણ એની કમરે કદો તલવાર નથી લટકી. લાખો કોરીયા-વાસીઓ એની હાકલ સાંભળીને હાજર થાય. જાપાની સરકારનાં કાળજી એ વીરનું નામ સાંભળી થરથરી ઉઠે છે.

જાપાની પોલીસે એક દિવસ એને ઘેર આવી પૂછ્યું, “આ તોજાનની પાછળ કોણ ઉભું છે તે કહેશો ?”

“મને એ પૂછવાનું શું પ્રયોજન ?”

“અમને લાગે છે કે તમને માલૂમ હશે.”

“હા, મને માલૂમ છે. આ ઝુમ્બેશ ઉઠાવનાર મંડળીના પ્રમુખનું નામ પૂછો છો ને ?”

“ હા. ”

“ વારૂ ! એનું નામ તો હું ખુશીથી કહીશ. એનું નામ સર્વશક્તિમાન પ્રભુ ! આ ઝુમ્બેશની પાછળ એ પોતે છે. ”

“ સીધો જવાબ આપોને ! કયા મનુષ્યોએ આ હોળી જગાવી છે ? તમે જાણો છો ? ”

“ હા, હા, હું એમાંના એકેએકને જાણું છું. ”

“ જોલો, ત્યારે. ” એમ કહી એણે ગજવામાંથી ડાયરી કાઢી.

“ લખો ત્યારે, કુસનથી માંડીને સદા-સ્વેત પહાડો પર્યતનો, રે ! એની ચે પેટી પાર સુધીનો પ્રત્યેક કોરીયા-વાસી આ યુદ્ધની પાછળ ખડો છે. ”

ચીના મુખ ઉપર ભયાનક કોપ છવાયો. જાપાનીઓથી એ પ્રતાપ ન રહેવાણો. ડાયરી ખીસ્સામાં મેલીને અમલદારો ચાલ્યા ગયા.

એક અંગ્રેજ મુસાફર લખે છે:- “ વીશ વરસની અમારી જન્નેની પિછાન દરમ્યાન મેં ચીના મુખ ઉપર મધુર હાસ્ય સિવાય ખીમ્બું કશું નહોતું જોયું. ચાહે તેવી આકૃતમાં પણ એના મ્હોંમાંથી તો આનંદમય સખૂન જ ઝરે. પણ છેલ્લો હું એને મળ્યો ત્યારે એ સીત્તર વરસના વૃદ્ધની આંખોમાં આંસુ ઉભરાયાં. ગિરફતાર થવાના ડરથી એ રડતો હતો ? ના, ના. એ આંસુ ન્યારાં હતાં. એ જોલ્યો કે, “ આ આકૃતને ટાણે શું મ્હોં લઈને હું ખુદ્દો ખંદીખાનાની ખહાર મ્હાલું છું ? હાયરે ! ”

૧ ધાણકાઉંદ શીખ. [ખા. ૩૯]   ૨ યી-સેંગ-ગચ. [ખા. ૯૯]   ૩ હિન્દીયન કુમારિકા. [ખા. ૯૫]

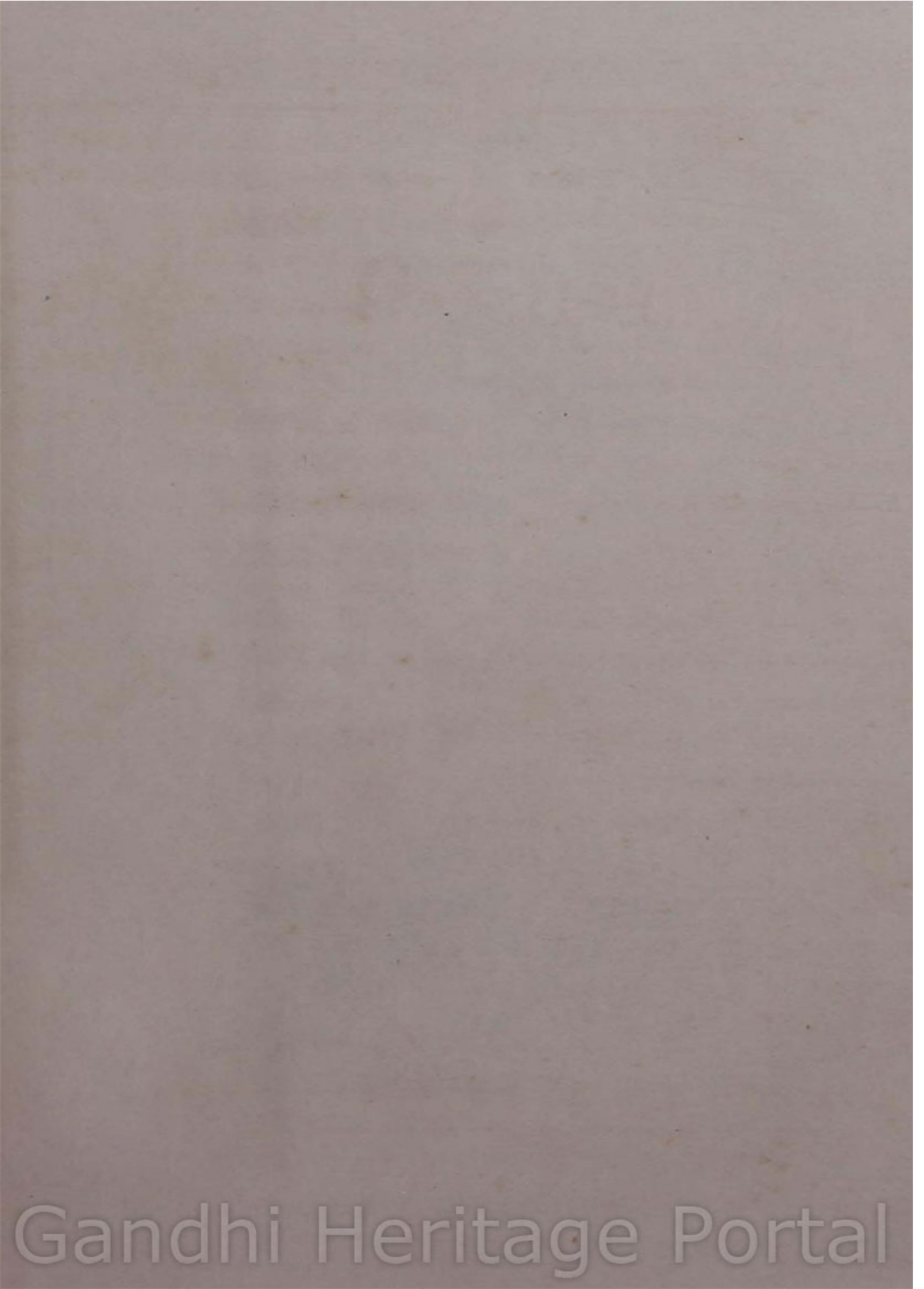

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

અમારી કુમારિકાઓ ને યુવતીઓ આજ અમાનુષી જંગલી-
ઓના પંજમાં પડી છે.” ચોથે દિવસે વૃદ્ધના પગમાં
જંજીરો પડી.

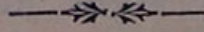
સીત્તેર વરસનો બુઢો એ યી નહોતો રડતો, પણ એ તો
ચાર હજાર વરસનો વૃદ્ધ એક દેશ રડતો હતો. કેમ ન રડે ?
જાપાની સોલજરો રસ્તે ચુપચાપ ચાલી જતી રમણીયોના
સ્તન ઉપર મુક્કા મારે, ગમ્મતને ખાતર બંદુકના કુંદા
લગાવે, બંદીખાનાની કડકડતી થંડીમાં સ્ત્રી પુરૂષોને નગ્ન
બનાવી દોડાવે, વસ્ત્રો ઉતારવાની કોઈ શરમાળ નારી ના પાડે
તો ઝાંટીને એ વસ્ત્રો ને ચીરી નાખે—આવાં વીતકો ઉપર
ન રડે એવો કોઈ દેશ છે ?

અને અત્યાચારના આ આખા રાજ્ય દરમ્યાન કોઈ પણ
કોરીયાવાસીએ મારપીટ કરી નથી. માત્ર એકજ અપવાદરૂપ
બનાવ બની ગયો.

જાહેરનામાને ચોથે દિવસે સીઉલ નગરની એક કોલેજ-
માંથી એક તરૂણ ચાલ્યો આવતો હતો. એણે શું જોયું ?
શેરીની અંદર એક કોરીયન કુમારિકાનો ચોટલો ઝાલીને એક
જાપાની-સોલજર નહિ, સિવીલીઅન-ઘસડતો હતો, ને મારતો
હતો. એ બાલિકાનો ઘોર અપરાધ એટલોજ કે એણે “ અમર
રહો મા ” ની બૂમ પાડેલી. જીવાન કોલેજીઅનને આ અત્યા-
ચારે ઉશ્કેરી મૂક્યો. એને યાદ આવ્યા પેલા ત્રીશ નાયકોના

નાં ત્રણ ફરમાનો-પણ એનાથી રહેવાયું નહિ. એણે જોયું કે સામે ઉભેલો અત્યાચારી કોઈ અણસમજી જંગલી લશ્કરી આદમી નહોતો, પણ ભણેલો ગણેલો સમજણો સિવીલીઅન હતો. કોરીયન જીવાન દોડ્યો, અત્યાચારીને એણે પકડ્યો, પટક્યો, ને પેટ ભરીને પીટ્યો. તેટલામાં તો સૈનિકો આવી પહોંચ્યા, એ વીર યુવાનના ખન્ને હાથ કાપી લીધા, ને એને ખંદીખાને ઉપાડી ગયા. ખીજે દિવસે એક પાદરી આ યુવકના પિતા પાસે આવી આર્વાસન દેવા લાગ્યો. આંસુભરી આંખે વૃદ્ધે જવાબ વાળ્યો, કે “ મારા દીકરાના હાથ ગયા, પણ આવા કાર્યમાં કદાચ એના પ્રાણ જાય, તોયે મને દુઃખ નહિ થાય. ”

આખી લડતની અંદર મારપીટનો આ એકજ અપવાદ !

પ્રકરણ ૧૧ મું.
અમેરિકાની દીલસોજી.

સુવોન નગરને સ્ટેશને ઉતરીને એક અમેરીકાવાસી બાધ-સીકલ ઉપર ચાલ્યો જતો હતો. થોડે દૂરના એક ગામડામાંજ એને જવું હતું, છતાં એ પ્રવાસી છૂપાતો છૂપાતો પહાડોની પ્રદક્ષિણા ફરીને જતો હતો. એને ખબર હતી કે સીધે રસ્તે જાપાની પહેરગીરોનું થાણું છે, સિપાહીઓ એને આગળ જવા નહિ આપે.

ઘણા ગાઉનો ઘેરાવો બાધને એ મુસાફર એક ગામડામાં દાખલ થયો. લોકોને એ પૂછવા લાગ્યો કે “ આંહી આગ લાગી હતી ને ?” થરથરતાં ગામલોકોએ એક ઉદ્દગાર પણ ન કાઢ્યો. પ્રવાસી સમજી ગયો. ગામમાં સરકારી અમલદારો હાજર હતા.

સરકારી અમલદારો સીધાવ્યા પછી લોકોએ આવીને મુસાફરને વાતો કરી.

૧૫ મી તારીખે બપોરે સોલજરો ગામમાં આવેલા. હુકમ કાઢ્યો કે “ દેવાલયમાં હાજર થાઓ, ભાષણ દેવું છે.” ઓ-

ગણત્રીસ ખ્રીસ્તીઓ દેવાલયમાં ગયા, ને દિગ્મૂઠ બની બેઠા. પલવારમાં તો સોલજરો દેવાલયને વીંટળાઈ વળ્યા, ખારી-ઓમાંથી અંદુકો છોડી; શ્રોતાજનો મરાયા, ઘવાયા, ત્યાં તો સોલજરોએ દેવળને આગ લગાડી. બહાર નીકળવા દોડનારાને સંગીનથી વીંધ્યા. ગોળીબાર સાંભળીને જે શ્રોતાઓની સ્ત્રીઓ તપાસ કરવા આવી. ગોળીઓના વરસાદમાં થઈને દેવાલયમાં જવા લાગી, ત્યાં તો અન્નેને સોલજરોએ કાપી નાખી. પછી સોલજરો ગામને આગ લગાડીને ચાલી નીકળ્યા.

બીજા એક ગામડામાં લોકોએ સ્વાધીનતાની ચીસ પાડી છપ્પન લોકોને પોલીસ થાણામાં બોલાવવામાં આવ્યા. દરવાજા અંધ કરીને દિવાલ ઉપરથી સિપાહીઓએ ગોળીઓ છોડી. તમામ લોકોના પ્રાણ ઉડી ગયા.

ત્રીજા એક ગામડાને આગ લગાડી સોલજરો ઉભા ઉભા એની જવાબાઓ ભેઠ રહ્યા હતા. લોકો પોતાનાં ઘરખારની આગ ખુઝાવવા દોડ્યાં. સોલજરોની ગોળી છુટી, સંગીનો ઘોંચાયાં, મારપીટ પડી. ગામવાસીઓ પણ પોતાના સુંદર ગામને સળગતું ભેતાં ભેતાં ઉભા રહ્યાં.

ગામડે ગામડે આગ લાગે, માતાઓ સ્તનપર વળગેલા બાળકોને લઈ ભાગે, પિતાઓ મોટાં છોકરાંને ઉપાડી નહાસે, પાછળ સોલજરોની ગોળીઓ છૂટતી આવે: આવાં તો કેટલાંયે ગામડાં ભસ્મીભૂત બની ગયાં. એનાં વર્ણુનોમાં કલ્પનાના રંગો નથી પૂરી શકાતા.

એકાદ ઘર સળગતું જોયું છે ? એ સ્ત્રીઓની ચીસો, બચ્ચાંઓના આકંઠ ને મરદોના હાકલ પડકાર કાને પડ્યાં છે ? ખાઉં ખાઉં કરતી જવાળાઓ આંહીથી ત્યાં દોડતી, સંહાર કરતી નિહાળી છે ? સેંકડો લોકોની સહાય, અને સાંત્વન વચ્ચે પણ શી શી ભયાનકતા માત્ર એક ઘરની આગમાંથી ઉભી થાય છે ! ખ્યાલ કરો, કેરીયાની અંદર સરકાર આખાં ગામડાં ને ગામડાં સળગાવી મૂકે, બુઝાવવા જનારનો ખંદુકે પ્રાણ કાઢી નાખે.

અને આ બધો વિનાશ શું એ ચાર પાગલ બની ગયેલા સોલજરોએ પોતાની મોજને ખાતર કરેલો ? જાપાની લશ્કરની સખત દેખરેખમાં મગહૂર નથી એક પણ સૈનિકની કે પોતાની જવાબદારી ઉપર એ એક ગોળોબાર પણ કરી શકે. સેનાપતિઓના હુકમો હતા. સોલજરોની આખીને આખી ટુકડીઓ ફરતી હતી.

પરદેશીઓએ એ ધ્વંસ નજરે નિહાળ્યો, ગવર્નરની પાસે પોકાર પહોંચાડ્યો, એ પાયમાલીની છબીઓ બતાવી ગવર્નરે દિલગીરી દર્શાવી ગુન્હેગારોને નશીયતે પહોંચાડવાનું વચન આપ્યું. એક પણ અપરાધીને સજા નથી થઈ. રે ! રૂબસદ તો નથી મળી, પણ પગારમાં કશો ઘટાડો એ નથી થયો !

ત્યારે શું આ કૃત્યો કેવળ કેરીયાની સરકારનાં જ હતાં ? જાપાની પ્રબલો જરાયે અપરાધ નહોતો ? એણે શું આ

નિર્દોષ આશ્રિત પ્રજાના ધ્વંસ ઉપર કદી એક પણ આંસુ વરસાવ્યું છે? ઇતિહાસ ના પાડે છે. જાપાનની પ્રજા આ બધી વિગત જાણતી હતી. કોઈ પણ પ્રજાને આ જુદામ સામે આંગળી ઉંચી નથી કરી, તિરસ્કાર નથી પ્રગટ કર્યો. જાપાનની પ્રજા તો 'મહત્ જાપાન' નાં સ્વપ્નાં જોતી હતી!

પરંતુ યુરોપી પરદેશીઓ તો ટોળાબંધ કોરીયામાં વસતા હતા. અમેરિકાવાસીઓનો હાહાકાર શું સામે કિનારે પોતાની ભૂમિમાં ન પહોંચ્યો? આવા દારૂણ ધ્વંસની એક પણ કથની કાં કોઈએ પોતાને ઘેર ન લખી મોકલી?

કારણ એટલુંજ કે ટપાલખાતું ને તારખાતું સરકારના હાથમાં હતું. પત્રવ્યવહાર ઉપર સજ્જડ ચોકી ગોઠવાઈ ગઈ હતી. એક પણ સમાચાર એ ચોકીદારોની નજર ચુકાવી કોરીયાના સીમાડા ન વટાવી શકે. અમેરિકામાં ખેડેલો કોરીયાવાસી પોતાને ઘેર કાગળો લખે એ સરકારી ચોકીદાર ફેડે; એ કાગળમાં સરકારના કારભારને લગતી લગારે હકીકત હોય તો એ કાગળના ધણીને સજ્જ થાય. આની ખેવડી અસર થાય. કોરીયાવાસી રાજ્યદ્વારી ખખરો લખતો અટકે, ને પરદેશથી એવા ખખર મેળવતો બંધ થાય. કોરીયામાં વસનારો અમેરિકાવાસી પોતાને દેશ જઈ જાપાની સરકારના સંબંધમાં કશું ભાષણ કરે, કે લેખ લખે, તો કોરીયન કોન્સલ એ ભાષણ કે લેખ કોરીયા સરકારને મોકલે. પેલો અમેરિકાવાસી પાછો કોરીયામાં આવે એટલે એને કોરીયા છોડી જવાનો આદેશ મળે.

ત્યારે અમેરીકાવાસીઓ કોરીયાની હાલત સંબંધે કેવી માહિતી ધરાવતા ? એ માહિતી આપનાર કોણ ? એ માહિતી આપનાર સરકાર પોતે. શી રીતે ? પોતાનાં પક્ષનાં વર્તમાન-પત્રો મારફત આંકડાશાસ્ત્રમાં કાબેલ અનેલી સરકાર, હુકીકતો અને વિગતોને શણગારવામાં પ્રવીણ કોરીયન સરકાર શી શી અસરો ન કરી શકે ?

પરદેશીઓ અંબધ જાય એવી એ ઈંદ્રજાળ હતી.

એટલુંજ ખસ ન હોય. જાપાન મનુષ્યસ્વભાવ જાણતું હતું. મનુષ્યોના અંતરાત્માને-રે આખી ને આખી પ્રજાના અંતરાત્માને-ખરીદી લેવાની કળા જાપાને પશ્ચિમને ચરણે ખેત્રી આબાદ કેળવી લીધેલી. સુલેહની પરિષદને સમયે જાપાને યુરોપી રાજ્યોની અંદર એક કરોડ ડોલર (ચાર કરોડ રૂપિયા) છુટે હાથે વેરી લીધેલા હતા. અત્યારે પણ અમેરિકાનું હૃદય હાથ રાખવા માટે જાપાન દર વરસે લાખો ડોલરો એટલે કરોડો રૂપિયા ખર્ચી રહ્યું છે. છાપાંઓ જાપાનની વાહવા પોકારે તેનો આ મર્મ છે. વક્તાઓ ઠેર ઠેર જાપાનની રાજ-નીતિનાં યશોગાન ગાય તેનો આ મર્મ છે. બીજી બાજુ જાપાનીઓ અમેરિકાની અંદર મોટાં મોટાં મંડળો ખોલે છે, વરસે વરસે મિજબાનીઓ ને મહેફિલો થાય છે. ખબરે હજાર ઈજ્જતદાર અમેરિકાવાસીઓ એ મંડળના સભાસદો છે. મહે-શીલનાં મેજ ઉપર પેટ ભરીને પછી દાઝની છલકતી પ્યા-

લીઓ ઉડાવતા ઉડાવતા અમેરિકાવાસીઓ શ્રીદા થઈને જાપા-
નની સ્તુતિ કરે છે.

જાપાની અત્યાચારોના બચાવનો એક નમુનો લઈએ.
૧૯૧૯ની ઝુમ્બેશ સંબંધે એક અમેરિકાવાસી લેખક અમે-
રિકામાં લખે છે કે “ બદમાશોને ‘ અમર રહો મા ’ એવો
ધ્વનિ કરવાના ત્રીશ ત્રીશ પૈસા મળે છે. ત્રીશ પૈસાને ખાતર
આ બદમાશો ટોળે વળે, ખૂમો પાડે, પોલીસ થાણાં ઉપર
હલ્લો કરે, પત્થર ફેંકે, પછી તો જાપાની સૈનિકો સરખાં શાંત
માણુસોને પણ ખીજ તો ચડેજ ને ! ”

બરાબર છે ! કોરીયાની બજારમાં મનુષ્યનો જાન સસ્તો
ભાવે મળી શકે છે ! પણ એટલો તો સસ્તો નહિજ, કે ત્રીશ
પૈસાને ખાતર કોરીયાવાસી વીંધાઈ જવા કે કપાઈ જવા
તૈયાર થઈ જાય !

આખરે ઇન્દ્રજાળ ભેદાણી. કેટલાએક મીશનરીઓ રેલ્વેમાં
બેસી છેક ચીનમાં પહોંચ્યા, ને ત્યાંથી પોતાને દેશ કાગળો
રવાના કર્યા. અમેરિકાનાં વર્તમાનપત્રોમાં કોલાહલ ચાલ્યો.
જાપાની અધિકારીઓએ ઘણા યે ખુલાસા ચોમેરથી બહાર
પાડ્યા. પણ અમેરિકાવાસીને મન સંદેહ રહી ગયો. એક
મંડળી કોરીયામાં આવવા તૈયાર થઈ. એ ઇસારો થતાં તો
જાપાની સરકારનાં ભાડુતી વર્તમાનપત્રોએ ખૂમરાણુ મચાવ્યું
કે “ જાશો ના, જાશો ના, કોરીયામાં કોલેરા ચાલે છે. ” પણ
પેલી મંડળી માની નહિ. એટલે ખીજ ખૂમ પડી કે “ ખખ-

રદાર, તમારી જીંદગી જોખમમાં છે. કોરીયામાં તમારા પ્રાણ લેવા એક કાવતરું રચાય છે. ” પણ પેલા મહેમાનોનાં હૈયાં થડક્યાં નહિ. જાપાની સરકારે જણાવ્યું કે “ તમે તો નહિ સમજો, પણ અમારા માનવંત મિજબાનો તરીકે તમારું રક્ષણ કરવાની અમારી ફરજ છે. ફિકર નહિ; તમારી સાથે અમારી પોલીસ હાજર રહેશે. સાવધાન, પોલીસની સૂચનાને અનુસરજો, નહિ તો જોખમ છે. ”

મિજબાનોનું મંડળ આવી પહોંચવાનું હતું તે દિવસે સ્ટેશનથી ઉતારાના મુકામ સુધી રસ્તાપર સિપાહીઓ ઉભેલા કોરીયાવાસીઓ અમેરિકાના મિજબાનોને આવકાર દેવા હાંશે ભર્યાં દોડ્યાં આવ્યાં.

પોલીસે તલવાર કાઢી. નાદાનોને નસાડ્યાં. મહેમાનોની ગાડી ગામમાં નીકળી ત્યારે બંને બાજુ પોલીસ, અને રસ્તો સ્મશાન સમો નિર્જન ! મિજબાનો ચકિત થયા. ક્યાં હતો કોલેરા ? ક્યાં ગયું પેલું કાવતરું ?

મહેમાનોએ હઠ પકડી કે અમારે તો દેશ જોવો છે. સરકાર કહે કે તમને લૂંટવા ને મારી નાખવા મોટી ટોળી બંધી થઈ છે. મહેમાનો કહે ફિકર નહિ. સરકાર સમજી કે ચોકળી ના નહિ પડાય. પણ એક ઇલાજ હતો. કોરીયાવાસીઓનેજ મહેમાનો પાસે આવવા ન દેવા !

મહેમાનોને મહેફિલો પર મહેફિલો અપાવા લાગી. સરકારી નિશાળો, કચેરીઓ, અદાલતો, બતાવવામાં આવ્યાં. મહેમાનો

મહેમાનીમાંજ તદ્દલીન બન્યા. મિષ્ટાન્ને કોનું મ્હોં નથી ભાંગી નાખ્યું ?

આખી મંડળીમાં એક માણસ મક્કમ રહ્યો. એણે તો હઠ પકડી કે મ્હારે આ દેશવાસીઓને જોવાં છે. એણે જણાવ્યું કે હું એકલોજ આથડીશ. મારી સાથે પોલીસ નહિ. એણે એક સલા ભરી. મંડપમાં મેદની માતી નથી. મહેમાનનું ભાષણ બધાં તદ્દલીન બની સાંભળે છે. ત્યાં તો સોલજરોનાં સંગીનો ઝબૂક્યાં. શ્રોતાજનોની ધરપકડ ચાલી. મહેમાનને કહેવામાં આવ્યું કે “ કૃપા કરી ચાલ્યા જાઓ. ” મહેમાને આંખો ફાડી જણાવ્યું કે “ પહેલી બેડી મને પહેરાવો. પછી જ આ નિર્દોષ મંડળીને તમે આંહીથી લઇ જઈ શકશો. ” એકજ આદમીની મક્કમતા ! સેના શરમાઈને ચાલી ગઈ.

આ એક મિજબાનના મનમાં એવો તિરસ્કાર, એવો કોપ વ્યાપી ગયો કે એણે પોતાની મંડળીનો સંગાથ છોડ્યો, એકાકી એ આખા કોરીયામાં રખડ્યો. અમેરિકામાં જઈને એણે આખું ભોપાળું એના નગ્ન સ્વરૂપમાં રજુ કર્યું.

એ મંડળીના નિવાસ દરમ્યાન સરકાર શું કર્યા કરતી હતી ? તારો પર તારો છૂટતા હતા કે મહેમાનો વિરૂદ્ધ કાવતરું ચાલે છે, મહેમાનોની ગાડીને પટકવા માટે પાટા ઉખેડી નાખેલા છે, બોમ્બ છૂટવાની તૈયારી છે.

અમેરિકામાં પાછાં આવતાં એક પણ મુસાફરે આ રેલ-ગાડીના અકસ્માત, કાવતરાં કે બોમ્બ વિષે એક ઉચ્ચાર

સરખો યે નથી કર્યો. ઉદ્દુઃ મિજખાનોએ ઠેર ઠેર જણાવ્યું
 કે એ રમણીય ભૂમિનાં લોકો-પુરૂષો, સ્ત્રીઓ ને બચ્ચાંઓ,
 -સ્ટેશને સ્ટેશને આવે ઉભાં ઉભાં અમારી સામે દયામણી આંખે
 નિહાળી રહ્યાં હતાં. કવચિત કવચિત એ હર્ષનાદ કરતાં હતાં,
 પણ ઘણું ખરું તો એ ચુપચાપ ઉભાં રહેતાં. એની ચુપકીદીમાં
 અમે એનાં હૈયાં વાંચી શકતા. એના પ્રાણ પરદેશી સત્તાની
 સામે પોકારતા હતા.

પ્રકરણ ૧૨ મું.

ભીષણ સૈંદર્ય.

દરીયાપારના પ્રવાસીઓ કેમેરા લઈ લઈને આવ્યા, ભાષણો દઈ ગયા, વિનાશની છબીઓ પાડી ગયા, ઘેર જઈને વર્તમાનપત્રોમાં કોરીયાની દુઃખમય કથની ઉપર કચ્છાના થોડાએક શબ્દો લખી કાઢ્યા—સ્વતંત્રતાના સાથીઓ અમેરિકાવાસીઓની મનોવેદના પ્રગટ થઈ ચુકી! રે! જાપાનની તલવારોના અજમે તો રૂઝાશે, પણ આ સ્વાતંત્ર્યપ્રેમી અંધુજનોની કચ્છા રૂપી ફૂર મશકરીના ઉંડા ઘા રૂઝાતાં વાર લાગશે. દુશ્મનોને હાથે ગળાં રેંસાય, એમાં શુરવીરોને મન પરમ સુખની મીઠાશ છે, અરેરાટીનો ઉચ્ચાર કર્યા વિના પ્રાણ કાઢી આપવામાં તો એક અપૂર્વ ગૌરવ, અદ્ભુત મહિમા, અને અપાર શોભા ભરેલ છે. કારણ કે શુરવીર એ મરનારાને “ખિચારો” કહી અપમાન દેનાર કોઈ ત્યાં નથી હોતું. કોરીયાનું હૈયું હાહાકાર કરી ઉઠતું હશે કે “ઓ પ્રભુ! મહારા મિત્રોથી મને ખચાવી લેજે.”

શા માટે આવ્યા હતા આ વિદેશીઓ ? એક પીડાતી પ્રજાની ંહારે ધાવા ? દુઃખી અને અખમી બે કરોડ માનવોના મસ્તક ઉપર અનુકમ્પાનાં બે અશ્રુબિન્દુ વરસાવવા ? જાલીમ જાપાનને સાવધાન કરવા ? ના, ના. એવી મિથ્યા અનુકમ્પાની ઘેલછા ડાહ્યા ડમરા વેપારીઓને ન શોભે ! પોતાના કિનારાઓને સાચવીને અમેરિકા આનંદભર્યું મહાલે છે. દરીયાપારની લહરીઓમાં નહાની નહાની પ્રજાઓનાં આકંઠની ચીસો આવીને એને કાને અથડાય છે, પણ સીગારેટ કે નૃત્ય નાટકના તાનમાં બેઠેલા એ વેપારીનાં નેણાં ઘેરાતાં હોય, તે વેળા એ આર્ત-નાદની એને શી તમા ? એની તંદ્રા ને એતું ઘેન તો ત્યારે જ ઉડે, કે જ્યારે દ્યુસીટેનીઆના બસો ચારસો દેશ-બંધુઓ ઉપર જર્મન પ્રલયનાં મોજાં ફરી વળે !

અમેરિકાવાસીઓ આવ્યા, તે તો પોતાનાં દેવાલયોની, ને પોતાના ધર્મબંધુઓની પાયમાલી સાંભળીને. અમેરિકાના વેપારીઓએ જૂમરાણુ કર્યું, તે તો પેલી પોતાની રેલ્વે કંપનીઓના પાટા કોરીયાની ભૂમિ પરથી જાપાને ઉખેડી નાખ્યા એ બળતરાએ. પચીસ પચીસ વરસ થયાં એનાં વિજળીનાં કારખાનાં કોરીયાની અંદર ચાલતાં, એની તમાકુની પેઢીઓ જામી પડેલી, એના નાખેલા નળોમાંથી કોરીયાવાસીઓને ધાણી પહોંચતું, એને હાથે કોરીયાનાં જંગી ંહાણો બંધાતાં, એના સંચાઓ વડે કોરીયાની ખાણોમાંથી સોનું ખેંચાતું,

દાડગોળો એનાં કારખાનામાં તૈયાર થતો. જાપાને આવીને એ બધું અમેરિકાની પાસેથી ઝુંટવી લીધું. પોતાના વેપારીઓને ખેસુમાર હુકકો આપ્યા, એની હરીફાઈ સામે અમેરિકાવાસીઓ હાથ ખંખેરી ચાલતા થયા. એ બળતરા અમેરિકાના અંતરમાંથી ઝાલો રહી છે, કોરીયા માટેની કોઈ અનુકમ્પા નહિ.

વિદેશી મુસાફરો તો મુગ્ધ હતા પેલી ભવ્ય સરકારી મહેલ મહેલાતો ઉપર, સરકારે બંધાવેલા બાગ બગીચાઓ ઉપર અને આખા દેશમાં ઠેર ઠેર બંધાવેલી સુંદર સફાઈદાર સડકો ઉપર. પણ ક્યાં બંધાવેલી હતી એ સુશોભિત સડકો? વસ્તીવાળા પ્રદેશોમાં નહિ, દૂર દૂરના વેરાનમાં. ગામડાનાં ગરીબ કોરીયાનો પોતાનાં ગાડાંઓ ખેતરાઉ અને પહાડી રસ્તાઓ ઉપર સુખેથી ચલાવતા, જરૂર જોગો વેપાર કરી આવતા. એને આવા મનોહર રાજમાગોની જરૂર નહોતી. એ નિર્જન રાજમાગો વેરાનની ભીષણતામાં વધારો કરતા હતા. લોકો એ રાક્ષસી સડકોથી ભય પામતાં. હુ હુ હુ હુ કરતી એ સડક કોરીયાનું હૃદય વીંધીને જાણે ચાલી જતી. પ્રજા પળે પળે કાન માંડીને ચમકી ઉઠતી, કે જાણે એ સડકના હૈયામાં દૂર દૂરથી ચાલ્યા આવતા જાપાની સૈન્યના તાલબંધ કદમના ધબકારા સંભળાય છે, સંગીનો ઝખૂકે છે, તલવારો ખણખણે છે, તોપખાનુ માર માર કરતું, આકાશ ગજ-

વતું ચાલ્યું આવે છે. સેના ચાલી આવે છે, રસ્તાના મુલકને આગ લગાડતી આવે છે, દેવળો તોડતી, અને લોકો ઉપર ગોળીઓ છોડતી આવે છે. હાય ! એ જીવલેણ સડકો તો જાપાની સેનાને એ રમ્ય ભૂમિ ઉપર છોડી મૂકવા માટે બાંધવામાં આવેલી. એ મહેલ મહેલાતો અને રાજમાર્ગો બાંધવામાં હુજારો લોકોને તલવારની આણીએ વેડે વળગાડેલાં હતાં. એ જમીનો લોકો પાસેથી જબરદસ્તી કરી ચૂંટવી લેવામાં આવી હતી. કોરીયાની એ શોભાયમાન ને મોહમયી મહેલાતોના પત્થરો, તે પત્થરો નથી, પણ જીવતાં કોરીયાવાસીઓનાં-મરદો, ઓરતો અને બાલકોનાં-શરીરોના ગંજ ખડકેલા છે. પણે પણે એ પત્થરોમાંથી ઝીણું આકંદ ઉઠે છે. કેમેરા લઈને છબી પાડવામાં મશ્ગુલ બનેલો વિદેશી મુસાફર એ આકંદ ન સાંભળી શકે.

આ બધી કવિતા નથી. ધગેલા મસ્તકની મિથ્યા કલ્પના નથી. કઠોર સત્ય છે. કોરીયાની શોભા વિસ્તારવા જતાં જાપાની સરકારે, એ દેશનું રાષ્ટ્રીય કરજ ૩૬૮,૨૫૬ ડોલર હતું, તે વધારીને ૫૨,૪૬૧,૮૨૭ ડોલર જેટલે પહોંચાડી દીધું છે. અને વાર્ષિક કર વેરો સને ૧૯૦૫ માં ૩,૫૬૧,૬૦૭ ડોલર હતો તે વધારીને ૧૬,૮૪૬,૧૨૮ ડોલર સુધી પહોંચાડ્યો છે. બદ-સુસ્ત દેશને રમણીય બનાવવા જતાં, દેશનું કરજ એકસો તેતાલીસ ગણું વધારી દેવાય, અને પ્રજા ઉપર સાડાપાંચ ગણો કર ચાંપી ખેસાડાય, એ કાંઈ સાધારણ દ્વિગ્વિજય ન કહેવાય. 'મહત્

૬૫

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

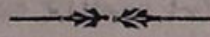

જાપાન ' કે ' મહત્ પ્રીટન ' થવું સહેલું નથી. લોકોની ખાનગી મિલકતો, રે ! ખુદ જોઈ દેવાલયોની જમીનો કુંટવી લેવામાં છાતી કઠણ કરવી પડે છે ! ત્રણ લાખ જાપાનીઓને વેપાર વાણિજ્ય તેમજ સરકારી નોકરીઓ સોંપી દેવામાં બડી હિંમત વાપરવી પડે છે ! જાપાનીઓને માટે જગ્યા કરી દેવા કોરીયાવાસીઓ દેશ છોડી ચાલી નીકળે, મંચુરીયા અને સાઇબીરીયાના ખરકની ખજોલોમાં ભરાઈ જશે, તો ત્યાં પણ જાપાની લશ્કર તત્કાળ પહોંચી જાય. કારણ ? સરકાર કહે છે, કે અમારી પ્રજા જ્યાં જાય ત્યાં એનું રક્ષણ કરવાનો અમારો ધર્મ છે ! મહારાજ્યો આમજ અંધારામાં છે. આ રીતે જ અંધારો.

આજ કોરીયાની પ્રત્યેક જેન્ક ઉપર જાપાની " સલાહકાર " ચડી જોઠો છે. એની સીલક સરકારી જેન્કમાં જ રાખવી પડે છે; ને એ સરકારી જેન્કની મુન્સપ્રી સિવાય કોઈ જેન્ક એ સીલકનાં નાણાં પાછાં મેળવી શકે નહિ. જેન્કો ઉપર તો શું, પણ પ્રત્યેક કોરીયન શ્રીમંતની છાતી ઉપર અક્કેક જાપાની Steward (નોકર) ચાંપી દેવામાં આવ્યો છે, કે જે ઘરનો હિસાબ રાખે, તેમજ નાણાં પ્રકરણી સલાહ-સૂચના કરે. સરકારના નીમેલા આ સલાહકારની પરવાનગી વિના કોરીયાનો શ્રીમંત કશું ખર્ચ કરી શકે નહિ. એ કાયદો તોડનારની મિલકત તત્કાળ જપ્ત થાય. એક શ્રીમંતે ચીનની અંદર કોરીયાના તરણોને શિક્ષણ દેવાની અભિલાષાએ પેકીંગની

અંદર એક શાળા ઉઘાડી. સરકારી અમલદારે એના ઉપર
કાવતરાંનો આરોપ મૂક્યો, એની મિલકત જપ્ત કરી. ચીનાઇ
સરકાર એક સપૂન પણ ન ઉચ્ચારી શકી. બીજા એક ગૃહસ્થે
સરકારી બેન્કમાં મૂકેલાં પોતાનાં નાણાંમાંથી એક લાખ સીક્કા
ઉપાડવાની પરવાનગી માગી. સરકારે ના પાડી. એણે જીદ
કરી. સરકારે એની આખી ઇસ્કામત જપ્ત કરી. કારણ ? એ
બદમાશ સરકારની સામે કાવતરું રચતો હતો. !

પ્રકરણ ૧૩ મું.

સુધારાની માયાજાળ, અને છેલ્લી તૈયારી.

સુલેહની સલામાં બેસીને જ્યારે જાપાન દુર્બળ પ્રજાઓના અચાવમાં ગર્જના કરતું હતું, ત્યારે એની પોતાની છાતી થડક થડક થતી હતી. એણે જોયું કે નિર્દોષ શોણિતનો આત્મનાદ દિગ્ દિગ્નતરો વીધીને ચોમેર પહોંચ્યો છે. એના કાળજામાં અવાજ ઉઠ્યો કે શું જવાબ આપવો ?

અંતરનો સેતાન બોલી ઉઠ્યો કે “ સુધારા, સુધારા. ”

ટોક્યોની સરકારે ઢંઢેરો લખીને અમેરિકા મોકલ્યો. વર્તમાનપત્રોએ એ ઢંઢેરો છાપી નાખ્યો. ઢંઢેરામાં જાપાને કોલ દીધેલો હતો કે “ કોરીયાની અમારી ંહાલી પ્રજાને અમે સમાનભાવે સુખી અને સલામત રાખીશું, પગલે પગલે સ્વરાજ્ય બક્ષીશું, લશ્કરી રાજ્યતંત્રને બદલે સીવીલ રાજ્યવ્યવસ્થા સ્થાપીશું, આમ્ય સ્વરાજ્ય, અને શહેર સુધરાઈખાતું પ્રજાની ચુંટણીના ધોરણ પર ચલાવીશું, ઇન્સાફના તપ્ત સામે જાપાની કે કોરીયન ઉભયનો એક કાયદે ન્યાય કરીશું.” ઢંઢેરો

૯૯

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

વાંચી વાંચીને પરદેશીઓ પોતાના પોકારને સફળ થયેલો સમજી બેઠા.

કાળાં કામ કરનારા બે જુના હુકિમોનાં રાજીનામાં મંજૂર થયાં. મંજૂરીના કાગળમાં જાપાની સચીવ શું લખે છે? “વર્ષો સુધી ઉજ્જવળ સેવા બજાવનારા આ બે લાયક અધિકારીઓનું રાજીનામું સ્વીકારતાં મને દુઃખ થાય છે !”

લશ્કરી રાજ્યનો પટ્ટો આરંભાય છે. એક હાથે જાપાની સચીવ અમેરિકાને કોરીયા પરત્વેની પોતાની મમતાના ખાત્રી પત્રો મોકલે છે, અને બીજે હાથે, કતલ ચલાવવા કોરીયાને કિનારે છ હજાર સૈનિકોનો કાફલો પહોંચાડે છે. ‘સુધારા’નો સંદેશો સંભળાવીને તત્કાળ કોરીયાની છાતી ઉપર ત્રણ હજાર વધુ પોલીસો, અને બસો વધુ અમલદારો બંદૂકો લઈને ચડી બેસે છે. અત્યાચારો કરનારો જુનો એક પણ અમલદાર કશી શિક્ષા નથી પામતો.

અત્યાર સુધી માત્ર ઇસારે કામ ચાલતું, હવે ‘સુધારા’ જાહેર થયા, એટલે લિખિત હુકમોથી પોલીસને ગોળી ચલાવવાની છૂટ મળી. ઉત્સવોની અંદર પ્રજાને સંગીત કરવાનો પ્રતિબંધ, અને પાંચ પાંચ કુટુંબોના મસ્તક પર અકકેક અમલદારની (નીમણુક) મદલકુસ્તીની મનાઈ, ઉજાણીની મનાઈ, પૂર્ણિમાના ઉત્સવોની મનાઈ, અને એ મનાઈના ઉદ્ભવનની સાધરી શિક્ષા—આંખો મીંચીને ગોળીઓ છોડવાની.

૯૯

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કવંક. : યાને કોરીયાની કથા.

ઇન્સાફની પ્રથામાં પણ એજ તરેહના સુધારા ! બંદીવાનને કેવળ એકજ પ્રશ્ન પૂછાય. “ ફરીવાર કદી પોકારીશ કે ‘ અમર રહો મા ’ ? ” હુકારમાં ઉત્તર હોય તો કારાગૃહની અનંત અંધારી યાતનાઓ એની રાહ જોતી. અદાલતમાં આ સવાલનો ઉત્તર એક કુમારિકાએ દીધેલો કે, “ છટીશ તો પ-હેલી જ તકે હું મારી માતાનું નામ પોકારવાની.” બસ ! કારાગૃહનો ઘોર અંધકાર એ સુકુમાર બાળાના આશામય સંસાર ઉપર ફરી વળ્યો.

વધુ કર્પીણુ રીબામણી, વધુ પિશાચી રક્તપાત, વધુ ને વધુ દમન આરંભાયા—અને તે બધું, સુલેહ શાંતિને નામે, નિર્દોષ અને શાંત પ્રજાજનોની સહીસલામતીને નામે !

સુધારાની ઈંદ્રજાળથી આખી દુનિયા ઠગાણી છે, પણ કોરીયા નથી ઠગાયું. જાપાન કોરીયાના અંતરને ઓળખી નથી શક્યું.

પ્રત્યેક કોરીયાવાસીના પ્રાણમાં આજે ભીષણ કટુતા વ્યાપી રહી છે, અને એ ઝેર જમાનાઓ જતાં ચે નથી નીકળવાનું. હવે કોરીયા વિચાર નથી કરતું, બુદ્ધિપૂર્વક સમજીને ધિ:ક્કાર નથી દેતું, એ ધિ:ક્કાર તો એના લોહીના પ્રત્યેક બિન્દુમાં પ્રવેશી ચુક્યો છે, સુધારાનાં છળ કોરીયાના ઝખ્મો નહિ રૂઝાવી શકે. એનું ખૂન પોકારી ઉઠે છે કે “ ચાલ્યા જાઓ અમારી ભૂમિ પરથી.” બસ ! એથી કમતી કે વિશેષ કશું ચે નહિ.

કોરીયા અત્યારે સ્વાતંત્ર્યને લાયક છે કે નહિ, આંતર-રાષ્ટ્રીય સંબંધોની દૃષ્ટિએ જોતાં જાપાન અત્યારે કોરીયાને મુક્ત કરી શકે કે નહિ,—એ સવાલો વિચારવાની કોરીયા ના પાડે છે. હવે તો એ સવાલ સમજાણનો નથી, દારૂણ દર્દનો છે. ઉંડા ધિઃક્રારનો છે, સેંકડો વર્ષોના કારી ઝખ્મોનો છે. કોરીયાનું સંતાન ખીજ નથી બતાવતું, આંખો રાતી નથી કરતું, બહુ ઝોછું બોલે છે, પણ એના હૈયાની જ્વાળા ચુપચાપ ભડભડી રહી છે.

પણ વિસરશો નહિ, બ્રાંતિમાં પડશો નહિ, કે ક્રોધાંધ બનીને કોરીયા ભાન ભૂલ્યું છે. ના, ના. દુનિયાની નજરે કોરીયા પાગલ બનીને ચુપચાપ પડેલું દેખાય છે. પણ એ દેશના ઉંડાણમાં વ્યવસ્થિત, વિધવિધ ચળવળ ચાલી રહી છે. શાંગાઈ શહેરની અંદર કોરીયાની કામચલાઉ રાષ્ટ્રીય-સરકાર (Provisoinal Government) ની હમણાં જ બેઠક મળેલી, એ કેવળ નાટકીય તમાશો નહોતો. જાપાનને માલૂમ છે કે દેશભરની અંદર એ દેશી રાજ્યતંત્ર ચુપચાપ ગોઠવાઈ ગયું છે, ને રાજ્ય ચલાવી રહ્યું છે. પણ, એની કચેરીઓ ક્યાં ક્યાં છે, એના અધિકારીઓ કોણ છે, એનાં સાધનો ક્યાંથી ચાલ્યાં આવે છે, તેનું ભાન જાપાની જાસુસોને જરા થે નથી. ખીજી ભયાનક ખીના પણ જાપાની સરકાર જાણે છે. કે પોતાના જ જાસુસો એ ગુપ્ત રાજ્યતંત્રને મદદ કરી રહ્યા

૧૯૦૧

Gandhi Heritage Portal

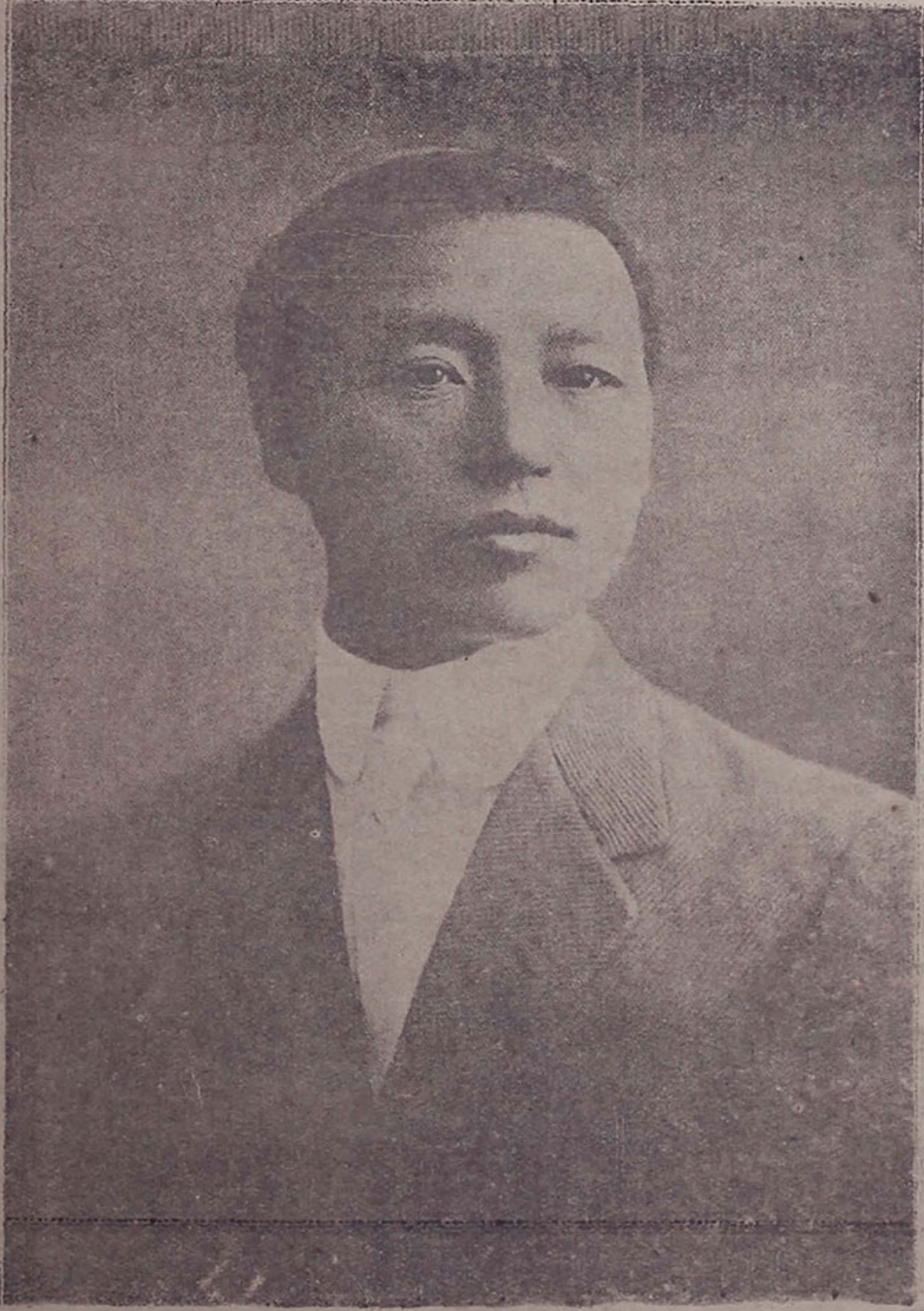

છે. પણ જાપાની સરકાર કોઈ સાચા અપરાધીને નથી શોધી શકી. સેંકડો શકદારો પકડાય છે, દારૂણ સબ્બ પામે છે, પણ પેલું ગુપ્ત રાજ્યતંત્ર પ્રતિદિન પ્રબલ બનતું જાય છે. જાપાન ડાયુ વકાસીને જોઈ રહે છે. એ ગુપ્ત કોરીયન સરકાર શાંગાઈ, ઈંગ્લાંડ અને અમેરિકા સાથે પત્રવ્યવહાર ચલાવે છે, નાણાં મેળવે છે, ને મોકલે છે. “સ્વતંત્રતા સમાચાર” ની હબરો નકલો છુપી છપાઈને ઘેર ઘેર પહોંચે છે. હબરો કાસદો પકડાય છે, તો એ દેવ-સેનાનું દળ ખૂટતું નથી. ખાલકો શાળાની અંદર શિક્ષકોની સામે સર્ટીફિકેટો ચીરી નાખે, પુરૂષો “અમર રહો મા” પોકારે, સોલજરો મુંઝાઈને સ્તબ્ધ બને છે, કારણ કતલની કે મારપીટની કશી અસર નથી.

ત્યારે હવે ?

જાપાન મુંઝાયું છે. માર્ગ સૂઝતો નથી, પિસ્તોલો લાઈલાજ બની છે. એની સન્મુખ એ જ રસ્તા ખુલ્લા છે. કાં તો દેશ છોડી ચાલ્યા જવું, નહિ તો બે કરોડ કોરીયાવાસીઓને, ચુકતે હિસાબે રેંસી નાખવા, એ પ્રબળનું અસ્તિત્વ આ ખલ્કની અંદરથી ઉખેડી નાખવું. ત્રીજો માર્ગ નથી. કારણ, કોરીયાએ આખરની તૈયારી કરી મેલી છે, મોતની પથારી બિછાવી રાખી છે, એકે એક પ્રબળન—એકે એક—પોતાના પ્રાણ બે હાથમાં ધરીને ઉભો છે. એ બીજું કાંઈ સમજતો

હાંસીની સભામાંથી બચી આવેલા, શ્રી. સ્વ. ગિરજાન રી. કોરીયન
મળકલાદનો, એક મલે હુ ટાયલો પ્રદુખ. [પા. ૨૬]

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

શાંગાઇ નગરમાં સ્થપાયેલું ગામચલાઉ કોરીયન પ્રબલસત્તાક રાજ્ય મુદ્દળ એ કંઈ
નારકીય તમાસે નહોતો. [પા. ૧૦૨]

Gandhi Heritage Portal

© 2021 Sabarmati Ashram Preservation and Memorial Trust

Gandhi Heritage Portal

Fundamental Works: એશિયાનું કલંક. : યાને કોરીયાની કથા.

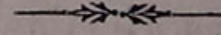

નથી. પિતૃભુમિનો પ્રાણ એ પ્રત્યેકને સ્મશાનમાંથી સાદ કરી રહ્યો છે. પ્રકાશની એને પરવા નથી. અંધકારના-મૃત્યુના-અમર ભુવનમાં દાખલ થવા એ તલસે છે. હવે તો એ બીજા કોઈ દયાળુને ંહારે ધાવા કાલાવાલા કરતો નથી. સાગરને સામે પારથી આશાના સંદેશા નહિ, પણ મૃત્યુના ધુધવાટા એ કિનારે બેઠો બેઠો સાંભળે છે, હબરો વીર વીરાંગનાનાં વૃંદ આકાશની અંદર ચાલ્યા જતાં એ નિહાળે છે. એ હસે છે, પ્રેતની પેઠે હસે છે, અમર દુનિયાનાં એ દર્શન કરે છે, અને પળે પળે પોકારે છે. “ અમર રહો મા કોરીયા ! ”

ત્યારે હવે જાપાને શું ધાર્યું ?

નકશા પર નજર કરો. નકશો એનો ઉત્તર દેશે. કોરીયાને કિનારેથી જાપાની તોપો ખસે કે બીજી જ પ્રભાતે જાપાનનો બીજો કોઈ દુશ્મન પોતાની તોપો ત્યાં માંડશે, ને જાપાન ઉપર ગોળા છોડશે, એવી જાપાનને ધાસ્તી છે. પરંતુ એથી ચે ઉંડાણમાં પેલી મહદ્ જાપાન બનવાની મુરાદ, કોરીયાની ગુલામીનું સખળ કારણ છે. કોરીયાની અંદર દારૂગોળો અને સેના જમાવી એક દિવસ ચીનનો કબ્જો લેવો, પછી એશિયાના બીજા પ્રદેશો પર પાંખો પસારવી, સામ્રાજ્ય સ્થાપવું, અને આખરે પાસીફીક મહાસાગરની માલીકી માટે મથવું. કદી નહિ છોડે-કોરીયાને જાપાન રાજપુશીથી કદી નહિ છોડે.

ત્યારે હવે ? તું શું જવાબ વાળીશ, અયિ અંદિની
 કોરીયા ? તારી ગરદન તૈયાર છે ને ? ભ્રમણામાં નથી પડ-
 વાની કે ? ચિતા ખડકી રાખી છે કે ? ચીસો નહિ પાડેને ?
 તહારાં સંતાનોને જીવતાં સળગાવી દેજે. પણ જોજે હો !
 આંખોમાં આસુ ન આવી જાય. કંઠમાં આકંઠ ન ઉઠે, હૈયામાં
 કડ્ડણ ન ઉભરાય ! અમર રહો, મા કોરીયા.

સમાપ્ત.